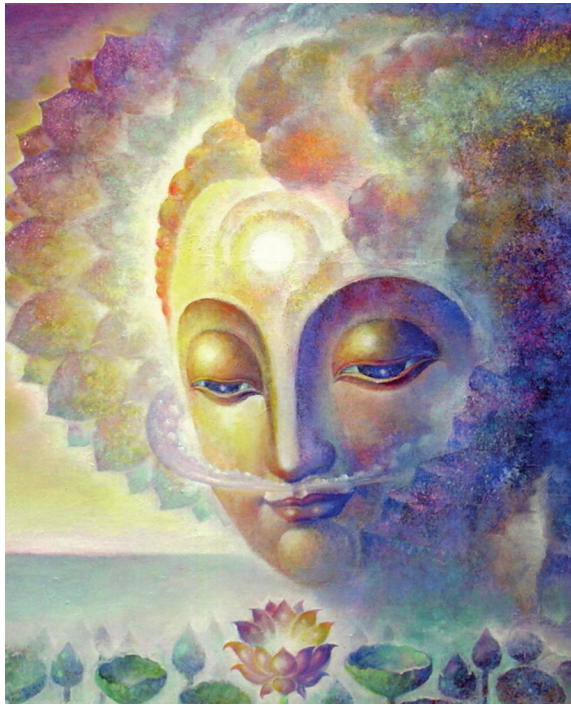

การพิสูจน์สัจธรรมขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
โดยการยอมมอบกายถวายชีวิตเพื่อเป็นพุทธบูชา

ทางสายเอก
อริยฐานมารมี

ดร. สันต ตรีไธ

ภาพวาดสีน้ำมัน ผลงาน ศิลปิน อำนวย ฤกษ์ประทีป

ว่าง

ธรรมสารบัญ

ทางสายเอก

บทที่ ๑	ค้นพบทางสายเอก	หน้า ๑๒๓
บทที่ ๒	วิเคราะห์แง่วิทยาศาสตร์	หน้า ๑๔๓
บทที่ ๓	ชีวิตบนทางสายเอก	หน้า ๑๖๑
บทที่ ๔	ปุจฉา - วิสัชนา	หน้า ๑๗๓
บทที่ ๕	บทส่งท้าย	หน้า ๑๙๒

อริษฐานบาร์มี

หน้า ๑๙๘

ค้นพบทางสายเอก

“สิ่งที่ได้ไปนั้น เป็นของดีของวิเศษ
ให้เก็บไว้กับตัวตลอดชีวิต”

๑

ย้อนความทรงจำกลับไป เมื่อช่วงปลายๆ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นวันที่ผมไปลาสิกขากับท่านเจ้าคุณ พระเทพสิทธิมุนี ซึ่งเป็นพระอาจารย์สอนกรรมฐานให้ผม ในการ ลาสิกขาครั้งนั้นมีเพียงท่านกับผม ในวันที่ผมลาสิกขา จากการเป็น พระนั้น ท่านพูดกับผมว่า

“สิ่งที่ได้ไปนั้น เป็นของดีของวิเศษ ให้เก็บไว้กับตัวตลอด ชีวิต” ผมจะเล่าให้ท่านฟังต่อไปว่า “ของดี” คืออะไร และ “ของ วิเศษ” คืออะไร

ดีอกเตอร์หนุ่มจากประเทศอังกฤษ

ย้อนกลับไปก่อนบวช คือหลังจากที่ผมกลับจากไปศึกษาปริญญาเอกที่ประเทศอังกฤษกลับมาได้มาพิจารณาพบว่า ผู้มีความรู้ความสามารถในหลายๆ สาขา ต่างหันหน้าเข้าวัด ผมจึงคิดว่า คงมีของดีอยู่ในวัด เป็นที่มาของความคิดอยากพิสูจน์สิ่งนี้ เพราะเห็นว่ารอบๆ ตัวในแวดวงของผู้มีวิชาความรู้ ทั้งรุ่นเพื่อน รุ่นพี่ รุ่นน้อง ต่างหันหน้าเข้าวัดผมจึงอยากพิสูจน์สักธรรมบ้าง จึงได้บอกพี่สาวให้ช่วยหาวัดให้ผม เมื่อปิดเทอมภาคฤดูร้อนกลับมาจากต่างประเทศ จะมีเวลาว่าง ๓ เดือน

“ผมจะบวช”

ผมยืนยันเจตนาแน่วแน่เช่นนั้น พี่สาวหาให้ได้ที่วัดมหาธาตุฯ ทำพระจันทร์ คณะ ๕ แต่ตอนบวชไปบวชที่วัดปรีณายก แล้วมาฝึกกรรมฐานกับพระเทพสิทธิมนี ท่านเป็นอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนา ที่คณะ ๕ วัดมหาธาตุฯ ทำพระจันทร์

บวชแล้ว วันแรกมาเรียนกรรมฐานกับท่านเลย ท่านสอนสั้นๆ ง่ายๆ ใช้วิธีดูลมหายใจ แบบยุบหนอ พองหนอ แล้วสลับกับการเดินจงกรม ท่านสอนแค่ครั้งละ ๕-๑๐ นาที แล้วให้ผมฝึกปฏิบัติ ผมก็ทำตามในทุกๆ คืน เวลาสองทุ่ม ท่านจะสอบอารมณ์ของพระทุกรูปที่มาฝึกกรรมฐาน พระรูปไหนปฏิบัติเป็นอย่างไร สงสัย

สิ่งใด ก็รายงานท่านโดยตรง ผมก็รายงานไปเรื่อยๆ ตามสภาพที่
ประสบจริงในการปฏิบัติ

สิ่งที่น่าสังเกตคือ การสอนของท่านนั้นง่ายมากสั้นๆ แต่
ปฏิบัติยาก เพราะเป็นเหมือนการทดลองทางวิทยาศาสตร์ แต่นี่
เป็นการทดลองของจิตใจ ซึ่งมีความละเอียดอ่อนและเร็ว ในทุกๆ
คืนต้องมาสอบอารมณ์กับท่าน ถ้าผิดทางท่านจะแก้ไขให้ แต่ถ้า
สิ่งไหนทำถูกแล้ว ท่านจะให้บทเรียนต่อๆ ไปเพิ่มอีก

การเรียนวิปัสสนาภาคปฏิบัติ คล้ายกับการทดลองทาง
วิทยาศาสตร์ ถ้าผลเกิดขึ้นแล้วท่านจึงจะให้ไปต่อ แต่ถ้าผลยังไม่เกิด
ปฏิบัติต่อไปจะไม่สำเร็จ ซึ่งมันไม่เหมือนกับทางวิทยาศาสตร์ (ซึ่ง
สามารถข้ามขั้นได้) ส่วนใหญ่ที่ผมปฏิบัติ เมื่อสอบอารมณ์แล้วจะ
รู้ว่าเดินทางถูกเป็นส่วนใหญ่ มีส่วนน้อยที่ผิด แล้วท่านแก้ไขให้

คนฝึกกรรมฐานแล้ว เจ็บปวดตายยังไม่เคยมี

ท่านที่เคยปฏิบัติจะรู้ว่ามีความปวดเมื่อยในการนั่งสมาธิ
ทั้งเมื่อยขา เมื่อยเข่า เจ็บตาตุ่ม มีความเจ็บปวดมากๆ ในช่วงวัน
แรกๆ แค่มืออาการชานิดๆ หน่อยๆ ไม่ปวดมาก ทำไมพอวันที่ ๗
แล้วปวดมากจนแทบทนไม่ได้ พอปวดมากผมก็เปลี่ยนอิริยาบถ เป็น
ลุกขึ้นเดินจงกรม เสร็จแล้วก็นั่งสมาธิต่อสลับกันไปเช่นนี้ทุกครั้ง

เมื่อมีอาการปวดที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติแต่ละวัน

ผมมานึกถึงว่าถ้าเราทำเช่นนี้ เปลี่ยนแปลงเช่นนี้หนีความเจ็บปวดเช่นนี้เรื่อยๆ ไป มรรคผลไม่เกิด บทเรียนที่จะต่อไปก็ต่อไม่ได้ มัวแต่นั่ง มัวแต่ลุกยืนสลับไปมาอย่างนี้ไม่มีวันสำเร็จได้ มาคิดได้อย่างหนึ่งว่า คนที่ฝึกกรรมฐานแล้วตาย เพราะสู้กับความเจ็บปวดไม่ได้ ยังไม่มี เมื่อคิดได้เช่นนี้ในวันที่ ๗ ผมจึงอธิษฐานว่า

“ในวันนี้ ผมจะนั่งสมาธิ ถ้ามีความเจ็บปวดอะไรเกิดขึ้น ผมจะไม่ขยับเขยื้อน จะภาวนา ยุบหนอพองหนอ ไปเรื่อยๆ วันนี้ผมยอมตาย”

ในที่สุด ถึงเวลาแล้วความเจ็บปวดมันมาจริงๆ เหมือนจะท้อทลายเรา ตอนที่ปวดมากๆ ผมสู้กับความเจ็บปวดโดยภาวนา ยุบหนอ พองหนอ ดูการเคลื่อนไหวของหน้าท้องยิ่งปวดมากก็ยิ่งเร่งภาวนา ยุบหนอ พองหนอ ยิ่งเร่งภาวนามากๆ เหงื่อยิ่งออกมาก ไข้พลังมากเหงื่อออกเป็นเม็ดโป้งๆ จีวรชุ่มเหมือนเอาไปชุบน้ำ ปวดที่สุด ความรู้สึกเมื่อก่อนจะถึงจุดวิกฤต ความรู้สึกคล้ายกระดูกจะสลาย กองลงกับพื้น ผมก็ยังไม่ยอมแพ้ เพราะอธิษฐานปรารถนามีขอยอมตาย เอาชีวิตเข้าแลกแล้วเพื่อธรรมะของพระพุทธองค์

ในที่สุด พอเข้าสู่วิกฤตจริงๆ ความปวดหายไปเป็นปลิดทิ้ง

กลายเป็น ความสบาย โปร่งเบา ซึ่งตอนแรกเข้าใจผิด คิดว่านักปฏิบัติเขาต่างแสวงหาสิ่งนี้ คือความสบายความเบา สภาวะที่ปลอดโปร่งซึ่งในขณะที่เราพูดกันเช่นนี้ มันไม่เหมือนตอนนั้นมันมีความสบายความเบาจริงๆ ก็นี่กว่านี่คือสิ่งที่เป็นที่สุดแห่งการแสวงหาแล้วหรือ

ความสุขสบายนั้นไม่ใช่สิ่งที่แสวงหา

สองทุ่ม ได้รายงานพระอาจารย์ ท่านบอกว่า “ไม่ใช่” ท่านบอกว่าให้แก้ไข อย่าไปยึดติดกับความสบายนั้น ให้เห็นว่ามันเกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไป ท่านให้พิจารณาตามกฎไตรลักษณ์ ผมได้นึกตามความรู้ของผมนในสมัยนั้นว่า ขนาดสบายอย่างนี้ สุขสบายกว่าการเป็นมนุษย์ตั้งเยอะ ท่านยังให้ทิ้ง ซึ่งผมก็เชื่ออาจารย์ เพราะผมเคยเป็นครู เมื่อสอนนักศึกษาเอา direction และอุปกรณ์ต่างๆ แบ่งให้ไปทดลองวิทยาศาสตร์ ในชั้นเรียนมีบางกลุ่มทำได้ แต่บางกลุ่มทำผิด เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบกับนักศึกษาว่าทำไมกลุ่มนั้นทำผิด พบว่าเป็นเพราะเขาไม่เชื่อครูไม่ทำตาม direction บางทีก็ใส่สารเกินไปบ้าง ไขเวลาเกินไปบ้าง คือไม่ทำตามคำแนะนำของครูบาอาจารย์นั่นเอง

ทำตัวเป็นคนโง่แล้วจึงได้ดี

เมื่อคิดได้เช่นนี้ก็เปรียบเทียบกับตัวเองว่า ขณะนี้ผมเป็นศิษย์มาเรียนกับครูบาอาจารย์ อาจารย์สอนอย่างไร จะทำอย่างนั้นจะไม่ขัดขืนขัดข้องจะทำทุกอย่างตามนั้น ทำคล้ายๆ เป็นคนโง่ ทำให้เหมือนแก้วน้ำที่ว่างเปล่า ทำทุกอย่างตามที่ท่านบอก ไม่สงสัยใดๆ ทั้งสิ้น

เมื่อท่านบอกให้ทิ้งความเบาความสบาย ผมได้ทำตาม โดยใช้จิตกำหนดให้เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เมื่อดับไปแล้ว เรามามีความรู้ว่า ตอนที่มันหายไป ประมาณ ๓ ชั่วโมงกว่า แต่ความรู้สึกในขณะที่หายไป เป็นขณะจิตแวบเดียวเท่านั้น แต่เมื่อดูเวลาตอนเริ่มต้น ๓ โมงเย็นจนถึง ๖ โมงเย็นกว่าพบว่าเวลาหายไป ๓ ชั่วโมงกว่า

เอาผลจากการปฏิบัติ มาเปรียบเทียบกับหลักวิทยาศาสตร์

๑. ในเรื่องของมิติเวลา ในอีกมิติหนึ่ง แคว้นขณะจิตนิ่งแป๊บเดียวแต่ในมิติที่เป็นมนุษย์ ยาวนานเหลือเกิน ทำให้เห็นความแตกต่างของเวลาในแต่ละมิติไม่เท่ากัน
๒. ความเจ็บปวดแท้จริงอยู่ที่จิต ความเจ็บปวดหัวเข่า ตาตุ่ม เป็นเหน็บชา แท้จริงแล้วไม่ได้เกิดที่ตัวเรา หรือร่างกายของเรา ไม่ได้เกิดที่ตาตุ่มที่หัวเข่า แต่เกิดที่จิต

เข้าใจผิด ไปรับอารมณ์ตัวนั้นมาเป็นของเราทั้งๆ ที่ไม่ใช่ของเรา เมื่อเรานั่งไปนานๆ ยิ่งปวด เรายิ่งไปรับอารมณ์มาปรุงแต่งก็ยิ่งปวดมาก

ไอ้ความตายง่ายเช่นนี้เอง

ความรู้เช่นนี้ คนไม่เคยปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน อธิบายคงไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจหรอก แม้จะไปพัฒนาสมอง พัฒนาไอคิวมาอย่างไร ยิ่งพูดไม่รู้เรื่องเพราะยังไม่ได้สัมผัสจริงจัง ผมจึงรู้ว่าตัวนี้เองคือ “ปัจเจกตัง” คือรู้เห็นด้วยตนเองเป็นเช่นนี้เอง ที่พูดมานี่คือประสบการณ์ในวันที่ ๗ ของผม

ผมปฏิบัติต่อไปเรื่อยๆ ญาณได้เกิดขึ้นเรื่อยๆ สมาธิก็ดีขึ้นเรื่อยๆ พอถึงวันที่ ๙ จิตหลุดออกไป ขณะที่นั่งปฏิบัติ จิตหลุดออกไปจากร่างกาย พอมันหลุดออกไป ผมได้กลับมาดูร่างกาย เห็นได้ชัดว่าร่างกายที่นั่งอยู่นี้ไม่ใช่ของเรา ที่เป็นของเราคือ ตัวที่ออกไปจากร่างนั้นเอง ตอนสองทุ่มมารายงานพระอาจารย์ พระรูปอื่นๆ ตื่นเต้นยินดี แต่ผมรู้สึกเป็นเรื่องธรรมดา เพราะรู้ว่าทุกคนมีสิทธิ์แยกจิตออกมาจากร่างกายได้ทั้งนั้น เพียงแต่ทำให้ถึงขั้นคือมีความพากเพียรมากพอ

เมื่อจิตหลุดออกไปจึงเข้าใจว่า การตายของเราเป็นเช่นนี้เอง มันไม่ได้น่ากลัว ไม่ได้ลึกลับอะไรมันเกิดขึ้น จิตหลุดออกไปง่ายๆ เลย

เพียงแต่ ถ้าเราพิจารณาร่างกายดับตามกฎไตรลักษณ์ตัวนี้มันจืด
ก็ง่ายๆ นี่คือการตาย แล้วร่างกายที่เราเห็นก็ไม่ใช่ของเรา มัน
เป็นของธรรมชาติที่เกิดขึ้นในโลกนี้แล้วเรามาอยู่อาศัย

เห็นสังขารจืดเลยสังขาร

หลังจากวันที่ ๙ ที่จิตหลุดออกไปและเห็นตัวเองแจ้งชัด
แต่นั้นมา จึงไม่ค่อยสนใจร่างกายเท่าไร กินพออิ่มท้อง สักแต่ว่า
กิน การที่จิตหลุดออกไปทำให้เห็นว่า รูปกับนามแยกจากกัน จาก
นั้นมาไม่กลัวตายจะตายก็ช่างเพราะรู้ว่าจริงๆ แล้วเราไม่ได้ตาย
จริงๆ เป็นเพียงแค่ว่าจิตหลุดออกไปจากร่างนี้เหมือนเราเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่
วันนี้เรามาชุดนี้ พรุ่งนี้เราใส่ชุดใหม่มาอีกชุดหนึ่งไม่ใช่ลึกลับกลัวเลย

จะหนีไปไหน ก็หนีใจตัวเองไม่พ้น

ที่เล่ามาคือประสบการณ์ช่วงการปฏิบัติกรรมฐาน ในวันที่
๙ ต่อมา เมื่อปฏิบัติไปได้สักสองสัปดาห์ จิตสงบมากขึ้น อยากหนี
ออกจากวัดมหาธาตุฯ คิดจะไปอยู่กับท่านพุทธทาสที่สวนโมกข์
อำเภอไชยา ตอนกลางวันคิดว่าจะหนีไป เพราะที่วัดหนวักหู
เสียงดัง วันนั้น พอถึงสองทุ่มท่านอาจารย์เรียกชุมนุมพระเพื่อ
สอบอารมณ์ตามปกติ คำแรกท่านเอ่ยขึ้นพร้อมกับมองมาที่ผม
ท่านกล่าวว่า

“จะหนีไปไหนในโลกนี้ หนีไม่พ้นหรอก ทุกที่มีปัญหาทั้งนั้น ขอให้สู้” ท่านพูดแล้วก็มองหน้าผมแล้วยิ้ม ผมงงมากเพราะผมไม่เคยเอ่ยปากบอกใคร เรื่องที่คิดจะหนีนี้เลย ท่านรู้ได้อย่างไร นั่งคิดไปว่า ถ้าจะหนีไม่พ้นแล้วหนอเรา อาจารย์รู้ทันความคิดได้ ผมจึงเรียนถามท่านว่า

“ท่านอาจารย์จะให้ผมสู้อย่างไร” ท่านเมตตาสอนวิธีสู้ให้ เอาชนะจิตที่คิดจะหนีออกจากวัด ในที่สุดสภาวะจิตก็ดีขึ้น คือ ท่านให้ภาวนารู้หนอ รู้หนอ รู้หนอว่าจิตจะหนี ในที่สุดก็ไม่คิดหนีอีก เพราะผมมาคิดหลักความจริงเป็นดังที่ท่านพูด คือทุกที่ในโลกนี้ เราไม่อาจจะหนีปัญหาได้ เพราะมันอยู่ที่จิตของเรา เมื่อเราภาวนาว่ารู้หนอ หันมาสู้ ในที่สุดก็ไม่หนี เพราะหนีไปไหนก็หนีไม่พ้น โลกนี้มีแต่ปัญหา คาถาการต่อสู้อุปสรรคต่างๆ ท่านสอนละเอียด แม้แต่ในวงฉันข้าว บางคำเราฉันอร่อย ท่านพูดเลย “คุณ.....อร่อยหนอ อร่อยหนอ” ผมก็คิดว่า ท่านรู้ได้อย่างไร ขนาดคำไหนอร่อย ท่านก็รู้ ท่านสอนในวงนั้นเลย แม้แต่จะยกแก้วน้ำดื่ม เวลายื่นมือออกไป ท่านสอนให้กำหนด ยื่นหนอ ยื่นหนอ เกร็งครัดละเอียดมาก ตะหนอ ตะหนอ ยกหนอ ยกหนอ เอาเข้ามาหนอ ตะริมฝีปากหนอ จนถึงดื่มหนอ ดื่มหนอ ภาวนาทุกอิริยาบถ มีสติระลึกรู้โดยตลอด....โอ้ย อึดอัดจริงหนอ

เมื่อทราบที่ท่านอาจารย์รู้อะไรทุกอย่าง รู้ใจทุกอย่าง

ผมยังรู้สึกอึดอัดคิดอะไรทำนุรูปหมด คิดอะไรที่นอกเรื่อง ที่ไม่เป็นพระ ผมอายท่านพอเรายังอึดอัด เรายังเคร่งครัดกับตัวเรามากขึ้นไปอีก (ได้อาจารย์ดี ทำให้ตั้งใจปฏิบัติอย่างเคร่งครัด)

ระกิกใจ...ในวิหารร้าง

สองสัปดาห์ผ่านไป จิตเริ่มสงบเป็นสมาธิมากขึ้น ผมจึงขออนุญาตท่านอาจารย์เข้าฝึกในวิหารร้างวัดมหาธาตุฯ มีวิหารใหญ่ ๒ หลัง หลังหนึ่งปิดใส่กุญแจไว้ อีกหลังหนึ่งเปิดให้ใช้ในกิจกรรมของศาสนา ผมขออนุญาตท่านเข้าไปอยู่ในวิหารร้างองค์เดียว ท่านบอกว่า “ดี”

ท่านเขียนหนังสือใส่กระดาษเล็กๆ ให้ผมถือไปให้คนเฝ้าให้ไขกุญแจให้ผมเข้าปฏิบัติธรรมในตอนกลางคืน

ผมเข้าไปอยู่ในวิหารร้างเพียงลำพัง มีดแล้วจึงถือไฟฉาย เสื่อนาฬิกาและน้ำดื่มไปแค่นั้นเอง พอไปถึงก็ยื่นจดหมายให้คนเฝ้า เขาไขกุญแจให้เข้าไป ผมลั่นดาลที่ประตู ผมเข้าทางหลังวิหาร หลังพระประธานด้านขวามือ เมื่อลั่นดาลเสร็จแล้ว ผมก็นั่งปฏิบัติกรรมฐานสลักับเดินจงกรม

คืนแรก เวลาตอนนั้นประมาณสามทุ่ม ขณะที่อยู่ในที่มืดๆ คนเดียว ใจคิดกลัวผี คิดไปต่างๆ นานา เหมือนตอนเป็นฆราวาส

ขณะที่คิดไปสติระลึกขึ้นได้ว่า ขณะนี้มีผ้าเหลืองคลุมกายอยู่ เราเป็นพระ แล้วเรามาหนักแล้วเช่นนั้นอาจารย์ท่านต้องหยั่งรู้อีกแน่นอนเลย ผมรีบตั้งสติรีบกลับมาภาวนายุบหนอพองหนอใหม่ สลับกับเดินจงกรมจนกระทั่งถึงห้าทุ่มเศษ จึงจำวัดตอนตีสาม ตื่นขึ้นมา นั่งสมาธิเดินจงกรมต่อไปอีกครั้ง นั่งสมาธิได้สักครึ่งชั่วโมง ขณะที่ภาวนายุบหนอพองหนอไปเรื่อยๆ ได้มีเหตุระทึกขวัญเกิดขึ้น

ผมได้ยินเสียงเดินเข้ามาจากทางพระประธาน ผมได้ภาวนายุบหนอพองหนอไปเรื่อยๆ ได้ยินเสียงเดิน แกร๊ก แกร๊ก แกร๊ก เข้ามาใกล้ใจเริ่มกลัวก็ภาวนายุบหนอพองหนอ เพื่อจะข่มความกลัวนั้น สติเริ่มหลุดๆ ขาดๆ ยิ่งเสียงดังเข้ามาใกล้ยิ่งภาวนายุบหนอพองหนอ ขนาดไม่มีผม (เป็นพระ) มีความรู้สึกว่ามันหนัก ผมตั้งขึ้นมาทั้งหัว กลัวที่สุดเลย ในที่สุดเสียงดัง แกร๊ก แกร๊ก ดังเข้ามาใกล้แล้วมาอยู่ตรงหน้า ห่างประมาณแค่มือเอื้อมถึงก็หยุดเดิน ทนไม่ได้แล้ว ตะบะแตก จึงลืมตาขึ้นดู ปรากฏว่าเป็นสุนัขสีดำตาแดงแปริต์มองเห็นชัด ผมตกใจ สุนัขก็ตกใจ มันหันหลังกลับ ผมได้ยินเสียงวิ่งไปทางหลังพระประธาน

ผมมาคิดทบทวนว่า ก่อนนั่งสมาธิเมื่อคืนตอนหัวค่ำได้ล้างตาลแล้ว สุนัขไม่น่าจะเข้ามาได้ ผมหยิบไฟฉาย เดินตามไปดู กลัวก็กลัว ขนก็ยิ่งลุกอยู่เดินไปดูพบว่าประตูหลังวิหารเปิดอยู่ ผมก็ล้างตาลไว้ใหม่ แล้วมานั่งสมาธิต่อจนถึงสว่าง พอสว่างแล้วผม

ได้กลับไปคณะ ๕ เพราะผมปกตินอนที่ คณะ ๕ ฉันทเพลที่นั่น พอกลับไป พระที่ผมไปอาศัยท่านอยู่ ท่านเป็นพระมหาท่านถามว่า “คุณเมื่อคืนนี้เจออะไรไหม” ผมเฉยๆ ถามย้อนว่า “มีอะไรหรือ” ผมไม่ได้พูดอะไรอีก เพราะปกติผมปฏิบัติเข้มข้ม แทบไม่ได้พูดกับคนเลย ตาก็ไม่ได้ดูอะไร หูก็ไม่ค่อยได้ฟังอะไร วันหนึ่งๆ แทบจะไม่ได้พูดกับใครท่านถามแค่นี้ผมก็ตอบว่า “ก็ไม่เห็นมีอะไร”

เรื่องนี้ผมไม่ได้รายงานท่านอาจารย์ตอนสอบอารมณ์ เพราะกลัวว่าคนอื่นจะกลัว

ผีเมื่อยมือ เพราะบีบคอคนใจเด็ด

คืนที่สอง เข้าไปจำวัดในวิหารร้างอีก โดนอีก คืนนี้เข้าไปแล้วล้มตาลเหมือนเดิม คืนนี้ใครเปิดไม่ได้แน่ ผมตรวจสอบแน่นอนขณะที่มานั่งปฏิบัติ เมื่อจิตเริ่มดีขึ้น สมาธิเริ่มดีขึ้น มีผีมาบีบคอกลัวนะ ผมมานึกดูขณะที่ผีบีบคอ เริ่มหายใจติดขัด แต่ยังหายใจได้ ผมก็ภาวนายุบหนอพองหนอเหมือนเดิม นึกถึงความหลังตอนที่จิตสงบ หลังจากต่อสู้ความเจ็บปวดในวันที่เจ็ด จนความเจ็บปวดหายวับไป เราเคยยอมตายมาแล้วครั้งหนึ่ง คราวนี้เรายอมอีกสักทีไม่ได้หรือ ให้ผีมันบีบคอให้ตายไปเลย ตั้งใจภาวนา ยุบหนอพองหนอ ยิ่งบีบคอแน่นเข้า ก็ยิ่งภาวนาจิตเริ่มละเอียด สมาธิเริ่มดีที่สุดในที่สุด มีความรู้สึกได้ว่า ไม่ว่าผีจะบีบแน่นแค่ไหน เรายัง

หายใจได้ลมยังเข้าออกได้ ผมรู้สึกเช่นนั้น

เมื่อรู้สึกเช่นนั้น ได้ระลึกถึงที่ท่านอาจารย์ให้กรรมฐานว่าอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ทุกอย่างเมื่อเกิดขึ้น มีแปรเปลี่ยนและดับไป ผมก็เอาความรู้นี้มาพิจารณาว่า ที่ผีบีบคอเราแน่นเข้าแน่นเข้าเดียว ผีเมื่อยมือ ก็คงหยุดบีบไปเอง เพราะมันเข้าตามกฎอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แล้วมันเป็นเช่นนั้นจริงๆ พอผีบีบคอแน่นเข้าแน่นเข้า เราก็พิจารณา อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ในที่สุดผีเลิกบีบคอจริงๆ พอเลิกบีบบั๊วรู้สึกสบาย หายใจสะดวก ผมก็ถอนสมาธิออกมาแล้วแผ่เมตตาให้ผีทันที

ผีตัวนี้ในวันถัดมาตอนบ่ายแก่ๆ หลวงพ่อแก่ๆ รูปหนึ่ง ท่านเดินทางมาจากจังหวัดอุดรธานี ท่านมานั่งปฏิบัติในวิหารร้างแล้วก็มาเจอผีตัวเดียวกับผม ท่านยังมาถามผมเลยว่า คุณเห็นอะไร ไหมข้างหน้านะ ผมถามท่านว่า “ผีไซ้ไหม” ท่านว่า “ใช่” ผมจึงบอกลักษณะ จึงทราบว่าเป็นผีตัวเดียวกัน เขามาขอส่วนบุญ ผมไม่รู้ว่า เป็นผีจริงหรือไม่ แต่ที่เห็นด้วยจิตนั้นชัดเจนมาก นี่คือเหตุการณ์ที่ผมยอมตายครั้งที่สอง แล้วผ่านไป

หลังจากนั้นมา กรรมฐานดีขึ้นดีขึ้นเรื่อยๆ ได้ไปสัมผัสอะไรแปลกๆ มีอยู่ครั้งหนึ่งขณะที่ฉันข้าวเพลกับท่านอาจารย์ เวลาประมาณ ๑๑.๓๐ น. ท่านรีบฉันมาก แล้วท่านบอกกับพระมหา

รูปหนึ่งว่า

“คุณ เดี่ยวฉันข่าวเสร็จแล้ว วันนี้ไปบวชนาคที่เพชรบุรีกันนะ” ท่านไปปรดของวัดซึ่งมีเด็กหนุ่มชื่อธงชัยเป็นคนขับ พระมหา กลับมาเล่าให้ผมฟังในตอนเย็นว่า วันนี้หลวงพ่อบวชขึ้นรถแล้ว ตบไหล่ธงชัยพร้อมกล่าวว่า

“พ่อนี้มีญาณพิเศษ ขับรถให้ระวังวันนี้จะมีอุบัติเหตุ” เสร็จแล้วท่านนั่งกายหน้าผากอยู่เบาๆหลัง ไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น แล้วก็เดินทางไป ท่านมหา ก็กลัว คนขับรถชื่อธงชัยก็กลัว ได้ขับรถอย่างระมัดระวังที่สุด ในที่สุดเมื่อเดินทางถึงนครปฐมเลยไปสัก นิดหน่อย หมอน้ำระเบิด จึงหยุดรถเอาไปซ่อมกัน โลงออกกันไป ที่กลัวคือกลัวรถชน ในที่สุดเรื่องเลวร้ายได้ผ่านพ้นไป

ท่านอาจารย์ท่านรู้ทุกอย่าง ผมจึงเคร่งครัดมาก แม้กระทั่งผมทำอะไรที่ลับสายตา ท่านรู้หมด ท่านบอกได้หมด ขอโทษนะ ผมเป็นพระด้วยความไม่รู้ ก็ยืนปัสสาวะ ท่านบอก “คุณ...เป็นพระแล้วต้องนั่ง” ผมฟังแล้วใจไม่กล้าคิดอะไรนอกกลุ่มนอกรทาง ต้องคิดเป็นพระตลอดเวลา สภาวะจิตจึงดีขึ้น ได้อาจารย์ดี เราก็ดีขึ้น

เกิดเจโตปริยญาณ (รู้ใจคน)

ในที่สุด ตอนท้ายๆ ของเดือน จิตเริ่มสงบขึ้น มีอยู่วันหนึ่ง

ขณะที่ฝึก ปกติผมมาฝึกพร้อมกับพระและตามมาฝึกในวิหารด้วย พอฝึกแล้วผมมักจะออกจากวิหารเป็นรูปสุดท้าย มีอยู่วันหนึ่งใกล้มืดแล้ว ขณะที่คล้ายสมาธิออกมา ผมหันไปด้านหลัง ดูว่ามีพระรูปอื่น นั่งอยู่อีกไหม ปรากฏว่าเด็กหนุ่มคนนั้นนั่งห่างไปสักวาทางด้านหลังผม เขายกมือไหว้แล้วอ้าปากจะพูดอะไรสักอย่างหนึ่ง พอเขาจะพูดผมยกมือขึ้นบอกเขาว่า

“ไม่ต้องพูด อาตมารู้หมดแล้ว ที่โยมจะพูด” คือรู้เลยว่า เขาจะพูดอะไรและขณะเดียวกันไปเห็นภูมิหลังของเขาว่าเขาไปทำอะไรมา ผมบอกเขาว่า “ตามไปที่กุฏิ”

เขากำลังจะหนี เพราะความร้อนใจ เหตุที่เขาเข้ามาฝึกกรรมฐานเพราะต้องการดับความร้อนในใจของเขา เขาไปฆ่าคนตายแล้วหนีมา ผมสอนเขาว่า “สิ่งที่ทำไปนั้นไม่ว่าจะเป็นกรรมดีก็ตาม ไม่ดีก็ตามมีผลทั้งนั้น ยกตัวอย่างเช่น อาตมานี้ก็ต้องชดใช้กรรม อะไรที่ทำตามมาหมด ฉะนั้นเมื่อรู้เช่นนี้ อย่าทำกรรมไม่ดีแล้วผลดีมันจะเกิด ขอให้ทำแต่กรรมดี”

เมื่อพูดเช่นนี้ เขาเอะใจว่าผมไปรู้เรื่องของเขาได้อย่างไร เขาจึงขอสมัครตัวเป็นศิษย์ติดตามผมตลอดไป ผมบอกไม่ได้หรอก เพราะต้องลี้กกลับไปสอนนักศึกษา ถ้ากรรมยังไม่หมด ผมคงจะอยู่เป็นพระต่อไปไม่ได้ ในที่สุดเด็กหนุ่มคนนั้นได้ไปตามทางของเขา

จนถึงขณะนี้ไม่ได้พบกันอีกเลย นี่คือการไปรู้จักใจคนอื่น

เมื่อมีบุญ เจ้าหนีจึงมาทวง

ในตอนท้ายๆ ของเดือน กรรมต่างๆ ที่เราทำตามมาทั้งหมด จะเป็นนกหนูไก่ อะไรต่างๆ ตามมา ในสมัยเป็นเด็กผมชอบเล่นกัน มีเด็กเล็กๆ มาก สมัยสงครามโลก เด็กเล็กๆ เขาอพยพไปบ้านนอก เราไปจับลูกนก ลูกกา มาใส่ในลัง เล่นกับมัน ขณะที่ผมฝึกกรรมฐาน แม่มันมาตามทวงหนี้มาร้องอยู่ทั้งวันมองด้วยตาไม่เห็น แต่ได้ยินเสียงร้องทั้งวัน วันนั้นเข้ากรรมฐานไม่ได้เลย ผมแแม่เมตตาให้เขาไป เขามาวันเดียวหมดเวรกัน

แมวที่เราเคยจับโยนต้นไม้ เพื่อจะดูเล็บเขาสวย ความชนสมัยเด็กจับแมวโยน ให้มันกางเล็บจับต้นไม้ วันหนึ่งขณะที่ผมเดินจงกรมอยู่ มีพระตั้งหลายรูป มีแมวตัวหนึ่งมาตะกายขาผม อยู่สองวันแสบไปหมด ผมยอมใช้หนี้ หนี้ไม่พัน ถ้าหนีต้องเป็นหนี้ อยู่อีก ผมคิดว่า

“อยากทำก็ทำไปเลย” ต้องยอมให้เขา สองวันนั้นผมต้อง ใช้นี้ให้เขาไป

สมัยเด็กๆ ผมชอบขุดงูเห่าตัวต่างๆ เขาตามมาทวงหนี้ ขณะที่

เดินจงกรมเขาเลื้อยผ่านหน้า ตกใจสมาธิหลุด ต้องแม่เมตตาให้
เขาไป ดั่งนั้นกรรมต่างๆที่เราทำไว้มันมีจริงและตามมาได้เมื่อเรา
มีบุญ เขาจะมาทวงคืนผมไม่หนีเลย พยายามใช้ให้เขาให้หมดไป

ด้วยแรงอธิษฐาน

ผมฝึกปฏิบัติไปสมาธิดีขึ้นเรื่อยๆ ผมปฏิบัติจนครบ ๓๐ วัน
ผมอธิษฐานไว้ตั้งแต่วันแรกที่เริ่มปฏิบัติว่า

“ผมจะทำเต็มที่ ๓๐ วันได้แคไหนเอาแค่นั้น” แปลกนะ แรง
อธิษฐานเป็นจริงครบ ๓๐ วันแล้ว พอวันที่ ๓๐ เข้าสมาธิอย่างไร
มันก็ไม่เข้า พยายามแล้วพยายามอีกก็ไม่เข้า เห็นได้ชัดว่าลัจฉ
อธิษฐานมีจริง ดั่งนั้นจะไปพูดอะไรกับใครต้องระวัง ต้องรับผลนั้น
แน่นอน หลัง ๓๐ วัน ผมยังปฏิบัติต่อไปเรื่อยๆ

วันหนึ่งหลังการฝึกปฏิบัติผมกลับมาที่กุฏิ เดินมาเจอ
พระรูปหนึ่ง ท่านยกมือไหว้ผม ผมก็ยกมือไหว้ท่าน ผมตกใจ เพราะ
ผมบวชได้สักเดือนกว่าๆ เท่านั้นเอง ทำไมท่านมาไหว้ผม คุณกัน
จึงทราบที่ท่านบวชมา ๘ พรรษาแล้วผมจึงขอมาท่าน ท่านคุย
กับผมพลางหยิบพระเครื่องที่อยู่ใญ่ามออกมาให้ดู เป็นเหรียญ เป็น
พระผง เป็นเนื้อวาน หยิบมาอวดผมทีละองค์ ทีละองค์ ผมไม่คิด
อยากได้เลย ขณะที่ท่านหยิบมาอวด ผมคิดในใจว่า “พระสงฆ์

องค์นี้ไปไม่รอดถึงจะบวชมา ๘ พรรษา ก็ไปไม่รอด” ท่านหยิบมาทีละองค์ในที่สุดได้หยิบเหรียญหลวงปู่เงินเป็นเหรียญเงิน ขณะที่ผมดู ผมเห็นองค์จริงของหลวงปู่เงินท่านอยู่ในเหรียญ ผมเห็นท่านชัดด้วยตา โดยไม่ได้คิดอะไร ผมพูดว่า “เหรียญหลวงปู่เงินนี้ ท่านเก็บไว้ไม่อยู่หรือ ในที่สุดท่านต้องเอามาให้ผม” ผมไม่ได้สนใจ ดูผ่านๆ ไปแล้วผมลาท่านไป

ต่อมาเมื่อผมลาสิกขาแล้วได้กลับไปสอนหนังสือที่ มข. อยู่เกือบสองปี พระสงฆ์รูปนั้นไปพบผม เอาเหรียญหลวงปู่เงินนี้ไปมอบให้ผม จริงดังที่ผมพูดไว้

เมื่อประภทิตติ ย่อมเป็นทุกษัตติมงคลดี

เมื่อบวชอยู่ได้ ๑ เดือนกับ ๑๓ วัน ผมไปเรียนท่านเจ้าคุณอาจารย์ถามท่านว่า “ในศาสนาพุทธเราไม่มีฤกษ์ยามใช่ไหมครับ” ท่านรับว่า “ใช่” ผมจึงพูดว่า “ฉันกำหนดสีกเองได้ไหม” ท่านตอบว่า “ได้” เสร็จแล้วผมได้กำหนดสีก วันสีก (วันลาสิกขา) ปกติ ทั่วไปจะมีพระหลายองค์นั่งสวดอะไรๆ พระอาจารย์ท่านจะเทศน์ ท่านจะแจกหนังสือหลายเล่ม

วันที่ผมสีก มีแต่ผมกับท่านอาจารย์เพียงสององค์ ผมนั่ง

มองไปรอบๆ คิดว่า พระรูปอื่นไม่มาแล้ววันนี้เราจะได้สักหรือไม่
ลืบทว่านาที่ท่านได้ถามว่า “คุณจะสักหรือ” ผมยืนยันกับท่านว่าจะสัก
ท่านจึงพูดประโยคดังกล่าวว่า “สิ่งที่ได้ไปนั้นเป็นของดีของวิเศษ
ให้เก็บไว้กับตัวตลอดชีวิต” ผมรับปากกับท่าน แล้วนั่งมองว่า
พระรูปอื่นยังไม่มาแล้วจะสักได้อย่างไร ท่านอาจารย์ก็นั่งเฉยไม่
ว่าอะไร ผมจึงถามท่านว่า

“ท่านเจ้าคุณอาจารย์ครับ วันนี้ผมจะได้สักไหม” ท่านว่า
“นี่ไง สักแล้ว” ท่านพูดแค่นั้น ผมจึงกราบลาท่านไปเปลี่ยน
เสื้อผ้าออกจากวัด

ตอนนั้นน้ำหนักลดไป ๕ กก. เพราะฉันแค้นวันละ ๑๐ ข้อน
แค่นั้น ที่ดีที่สุดนั้นคือสิ่งที่ท่านบอกว่า “สิ่งที่ได้ไปนั้นเป็นของดีของ
วิเศษให้เก็บไว้กับตัวตลอดชีวิต” ของดี คือ สติที่เจริญเป็นมหาสติ
ส่วนของวิเศษคือญาณและอภิญาต่างๆ นั้นเอง

ทั้งหมด ที่เล่ามาคือวิธีการและความเป็นมาที่ผมไปพบ
เส้นทางสายเอกนี้.

วิเคราะห์แง่วิทยาศาสตร์

สุดตากิพย์แล้ว...

ยังมองไม่จบกทชาติที่เราเวียนเกิดอนกิงปัจจุบัน

ก่อนอื่นผมจะวิเคราะห์ถึงวิชาที่ดีที่สุดในโลก ๒ วิชา คือวิชาสมถกรรมฐานกับวิชาวิปัสสนากรรมฐาน สมถะคืออุบาย ทำจิตให้สงบ จะเป็นวิธีใดก็ได้แล้วแต่ แต่ตามที่เขาบอกไว้ในหนังสือ พุทธธรรมคือกรรมฐาน ๔๐ แล้วแต่จะเหมาะกับจริตของแต่ละคนจะใช้วิธีหายใจเข้า พุท หายใจออก โธ หรือจะสั้มาอะระหัง หรือจะยุบหนอพองหนอ กว่ามือหงายมือเพ่งกลืนต่างๆ เหล่านี้ ล้วนเป็นอุบาย ที่ทำให้จิตสงบทำได้ทั้งนั้น เลือกให้เหมาะกับจริต ของตน

ตามปกติจิตเป็นพลังงานที่เคลื่อนที่ได้เร็วมากความเป็น พลังงานของจิตนี้ เครื่องมือในปัจจุบันยังตรวจสอบไม่ได้ ความถี่

คลื่นจิตละเอียดมาก มีการเกิดดับคล้ายพลังงานไฟฟ้า เป็นพลังงานอมตะ และเปลี่ยนคุณภาพได้ สิ่งที่ดีที่สุดของพลังงานจิตนี้คือ มีธาตุรู้ อยู่ในตัวของมันเองโดยอัตโนมัติ

หน้าที่ ๓ ประการของจิต

๑. รับสิ่งกระทบเข้าปรุงแต่งเป็นอารมณ์
๒. สั่งร่างกายผ่านระบบประสาทสมองโดยสมองเป็นเครื่องมือให้จิตใช้ทำงาน
๓. สะสมผลของการกระทำ เหมือนคอมพิวเตอร์ ที่เก็บข้อมูลได้ มักสงสัยกันว่า ทำไมคนที่ปฏิบัติสมณะและวิปัสสนากรรมฐานแล้วไม่ประสบผลสำเร็จ ผมวิเคราะห์ได้ดังนี้

ยอดคนจึงเอาชณะยอดมาร (นิเวรณธรรม) ได้

ท่านเจ้าคุณโชดก บอกผมในวันแรกเลยว่า “คนที่เขาได้ธรรมะของพระพุทธองค์ ล้วนแต่ยอมเอาชีวิตเข้าแลกทั้งนั้น” เมื่อนั่งสมาธิ เริ่มมีอาการปวดขาเราเริ่มขยับกาย พอปวดก็ขยับ พอปวดก็เปลี่ยนอิริยาบถทุกครั้ง

สมาธิจะหลุด มักจะมาติดที่ด้านอย่างนี้ คือ ไม่อดทน

ไม่ยอมต่อสู้กับความเจ็บปวด

ผมมานึกถึงพระสุปฏิปันโนหลายรูป ท่านผ่านวิกฤตต่างๆ มามากมายเช่น หลวงปู่ธรรมชัย ท่านเดินธุดงค์ในป่า เสือมา ประจัญหน้าแทนที่จะเดินหนี ท่านเดินเข้าไปให้เสือกิน ในที่สุดไป พบพระรูปหนึ่งนั่งสมาธิอยู่ เห็นได้ว่าท่านยอมตายเพื่อธรรมะ ของพระพุทธองค์แล้วท่านจึงสอบผ่าน

ท่านพระอาจารย์เปลี่ยน ท่านอยู่อำเภอแม่แตง จังหวัด เชียงใหม่ ท่านเคยเจอเสือ ท่านไม่กลัว ล้วนเป็นตัวอย่างของพระ สุปฏิปันโนที่มีปฏิปทาเอาชีวิตเข้าแลกธรรมะของพระพุทธองค์ทั้งสิ้น นี่คือจุดที่พิสูจน์จิตใจว่าจะผ่านหรือไม่ผ่านอยู่ตรงนี้เอง

อย่ารอให้สายเกินไป

บางคนเข้าใจผิดคิดว่ายังไม่ถึงเวลาของตัวเอง เพราะยัง หนุ่มแน่น ยังไม่ถึงเวลาปฏิบัติธรรม รอไว้แก่ก่อน เกษียณก่อน ถือว่าคิดผิดถนัด เพราะร่างกายของเรานี้เป็นเครื่องมือให้จิตได้ใช้ พัฒนา ขณะที่ร่างกายยังแข็งแรงมีพลัง อวัยวะยังสมบูรณ์ ยัง ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่เราไม่รีบใช้เราไปใช้เมื่อแก่ ฉะนั้น จะทำอะไรไม่ได้เต็มที่ ทำไปก็ปวดเมื่อยทำๆ ไปเดี๋ยวก็ปวดเมื่อย ดังนั้นมันจะทำได้ไม่ดี ร่างกายที่แก่แล้วเหมือนรถเก่าๆเอาไปบรรทุก อะไรก็ยากลำบาก คนหนุ่มสาวเปรียบเหมือนรถที่เพิ่งถอยออกมา ใหม่ๆ จะใช้ทำอะไรก็มีประสิทธิภาพดี ดังนั้นขอให้รีบปฏิบัติเสีย

แต่วันนี้ จะได้อะไรมากมาย ใครที่คิดจะไปปฏิบัติธรรมเมื่อแก่
ถือว่ากำลังคิดผิด ขอให้เริ่มต้นตั้งแต่บัดนี้

อีกสิ่งหนึ่งที่ผมวิเคราะห์ออกมา คือการที่ผมไปรู้ว่า ทำไม
เหรียญหลวงพ่ोजีนท่านจะมาอยู่กับผม หรือผมไปรู้ว่าเด็กหนุ่ม
คนนั้นไปฆ่าคนมา แล้วหนีมาดื่บร้อน ทำไมผมจึงรู้ได้ ผม
วิเคราะห์หุดจึงเข้าใจว่า ถ้าเราทำจิตของเราให้เป็นสมาธิ จนเข้า
อัปนาสมาธิได้ (สมาธิมี ๓ ระดับ คือ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ
และสูงสุดคือ อัปนาสมาธิ) เมื่อเราเข้าถึงอัปนาสมาธิได้ จิต
ไม่ปรุงแต่งอะไรเลย แต่สติจะอยู่อย่างบริบูรณ์ สติสมบูรณ์มากไม่
ปรุงแต่งสิ่งกระทบใดๆ เลย ตามหน้าที่ของจิตข้อหนึ่งรับสิ่งกระทบ
เข้าปรุงแต่ง แต่พอเราเข้าอัปนาสมาธิได้ ไม่มีการรับสิ่งกระทบ
ภายนอกมาปรุงเป็นอารมณ์ ซึ่งเป็นต้นเหตุให้เกิดมาน เมื่อใดที่
จิตออกจากมานก็เป็นอกิณญา เช่น รู้ใจคน รู้เหตุการณ์ในอนาคต

ความเจ็บปวดทั้งหลายไม่ได้อยู่ที่ร่างกาย เหตุที่รู้ว่ามันไม่
ได้อยู่ที่ร่างกายเพราะเมื่อจิตไม่ปรุงแต่ง แล้วจะไม่มี ความเจ็บปวด
ความรู้นี้เป็นความรู้ที่อยู่เหนือระบบประสาทสัมผัส เหนือ
วิทยาศาสตร์ทั่วไป เราเรียกว่า เมตาฟิสิกส์ (Metaphysics) ถือเป็น
ความรู้ที่แท้จริง ที่เราเรียนกันมาจนจบปริญญาเอก หรืออื่นๆ
ยังถือว่ารู้เพียงผิวเผิน มิใช่ความรู้ที่แท้จริง เป็นแค่สภาวะเท่านั้น
ความจริงปรมาตถ์ต้องเป็นเมตาฟิสิกส์ จิตมีธาตุรู้ตามธรรมชาติ

ของจิต ธรรมชาติตัวนั้นแหละที่รู้จักจริง ดังนั้นการที่เราเข้าถึง
อัปนาสมาธิ เมื่อจิตไม่ปรุงแต่ง ความเจ็บปวดก็ไม่มีเลย เป็น
ธรรมดาเช่นนั้น

ความรู้ก็นำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ เมื่อเราปวดศีรษะ
ถ้าคิดแบบวิทยาศาสตร์จะหาเหตุที่ทำให้ปวดศีรษะ ว่าเกิดจากไป
ตีมเหล้าหรืออดนอน หรือความเครียด ที่ทำให้ปวดศีรษะ แล้วก็
ทานยาระงับอาการปวด แต่ความจริงเหล่านี้ยังผิด เพราะเหตุที่
อ้างมาทั้งหมดเป็นสภาวะเหตุ เป็นเหตุที่เกิดขึ้นชั่วขณะ การทาน
ยาระงับปวดคือการระงับความเชื่อมโยงระหว่างระบบประสาท
ที่จะส่งกระแสความรู้สึกที่ไม่ดี ทำให้รู้สึกปวด ยาระงับตรงนั่นเอง
แต่ถ้าเรารู้จริงจะรู้ว่าการปวดศีรษะเกิดจากการรับสิ่งกระทบที่ไม่ดี
เข้ามาปรุงแต่งทำให้เราปวดศีรษะ ถ้าเราดับได้ตามกฎไตรลักษณ์
อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ที่ในศาสนาพุทธสอนไว้ เป็นกฎธรรมชาติ
เมื่อปวดศีรษะพิจารณาตามนี้ เมื่ออาการดับลงก็ไม่ต้องทานยา
แก้ปวด ลองพิสูจน์สิครับ

นี่เป็นกรณีหนึ่งที่พิสูจน์ว่า ความรู้ในทางวิทยาศาสตร์ เป็น
ความรู้เพียงผิวเผิน แต่เมื่อเราเข้าสู่สัจธรรมลึกๆ แล้วจะรู้ว่า
ของดีกว่ายังมีอยู่ นี่เป็นตัวอย่างหนึ่ง

ผ่าตัดโดยไม่ใช้ยาชา....อัปนาสมาธิ

บางกรณีเคยได้ยินว่า มีพระบางรูป ท่านเข้ารับการผ่าตัดในโรงพยาบาลโดยไม่ต้องฉีดยาชา ให้แพทย์ผ่าตัดสดๆ ไปเลย เราทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะยังมีความคิดปรุงแต่งเต็มที เข้าไปผ่าตัดก็ยิ่งปวด เอามือมากรีดเนื้อคงทนไม่ได้ แต่พระท่านทนได้ เพราะท่านเข้าสมาธิลึก เมื่อผ่าตัดเสร็จ ท่านก็ถอนสมาธิกลับมาสู่สภาวะปกติ นี่เป็นการใช้ความรู้ขั้นสูง

การเจ็บปวดความทุกข์ทั้งหลาย ความสุขทั้งหลาย มันไม่ได้อยู่ที่ร่างกายแต่อยู่ที่ใจของเรา ถ้าใจไม่ปรุงแต่ง จิตสงบ สงบแล้ว ก็สบาย เเบา ความสุขแท้จริงอยู่ตรงนี้ ไม่ใช่ความสุขเนื่องจากการได้ยินเสียงเพลง ดูภาพยนตร์ หรือดูภาพสวยงาม หรือความสุขจากการนอนที่นอนใหญ่ เหล่านี้เป็นความสุขแค่นิดเดียว ยังมีความสุขที่ละเอียดประณีตมากกว่านั้น

การรู้ใจคนอื่น ถ้าหากท่านเข้าอัปนาสมาธิได้ บางคนทำบ่อยๆ เขาเรียกว่าฌานสมาบัติ คือ ไม่รับสิ่งกระทบใดๆ จิตที่เข้าอัปนาสมาธิได้ จะเป็นจิตที่ละเอียดอ่อน หลักธรรมเรียกว่าเป็นจิตที่อ่อนสลาย ซึ่งสามารถรู้ความคิดคนอื่นได้ เจโตปริยญาณ จะเกิดขึ้น ไปรู้ภพภูมิกำเนิดแต่หนหลังได้เรียกว่าปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ไปรู้กฎแห่งกรรม ซึ่งเป็นกฎของเหตุและผลตามหลัก

วิทยาศาสตร์ โดยที่ถ้าเหตุกับผลสัมพันธ์กัน และระบบประสาทของเราสามารถวิเคราะห์ได้ เช่น เมื่อเราทำงานวิจัยจะเป็นปริญญาตรี โท เอกก็ตามจุดมุ่งหมายของงานวิจัยคือ หาเหตุกับผลให้เชื่อมโยงกันให้ได้ แค่นั้นเอง นำไปสู่ความจริงปรากฏขึ้น เช่นเดียวกันในสิ่งที่ระบบประสาทเข้าไม่ถึง คือสิ่งที่ใช้จิตสัมผัสก็มีเหตุกับผลยืนยันกัน ดั่งนั้นกฎแห่งกรรมนั้นมีจริง แต่จะลึกซึ้งเกินกว่าที่ระบบประสาทของเราจะเข้าใจได้ เรารู้ได้เพราะจิตละเอียดถึงขั้นนั้นและอภิญา (ญาณโลกีย์) เกิดขึ้น ทุกคนมีสิทธิ์ทำได้

ทำไมพวกโยคี ที่ปฏิบัติสมถกรรมฐาน (บำเพ็ญตบะ) เมื่อจิตสงบก็เกิดสัมผัสอัตโนมัติในมิติต่างๆ ลองถามดูว่าเทวดามีจริงไหม?

ถามแก่เทวดา....อย่าไปสนใจ

จากที่ผมเคยเป็นอาจารย์ถวายความรู้ให้พระในมหาวิทยาลัยสงฆ์ ผมเคยถามพระนิสิตที่เรียน ว่าท่านสวดบทอัญเชิญขุมขุมเทวดา ที่ว่า “สักเคกาเมจะรูเป...” ถามว่าท่านสวดนั้นท่านเคยเห็นเทวดาจริงๆ ไหม ท่านว่าไม่เคยเห็นผมถามว่าไม่เคยเห็นแล้วท่านสวดไปได้อย่างไร ทำอะไรต้องมีเหตุผล ไม่ใช่สวดไปเรื่อยๆ ท่านบอกว่าท่านไม่เคยเห็น แต่สวด ตามๆ กันมา

เทวดามีจริง เมื่อใดก็ตามที่จิตของเราละเอียดพอจะไปได้ สัมผัสในมิติต่างๆ ถ้าจิตละเอียดถึงขั้นจาดุมหาราชิกา จะไปได้ สัมผัสเทวดาภูมินั้น ถ้าละเอียดไปถึงขั้นดาวดึงส์ จะไปสัมผัส เทวดาภูมินั้น สิ่งเหล่านี้เป็นไปได้ อยู่ที่เรปฏิบัติตัวของเราเองถึง หรือไม่

ในการฝึกปฏิบัติของผม มีอยู่วันหนึ่งที่ได้ไปเห็นเทวดา ตอน แรกผมไม่เชื่อตัวเอง พอขึ้นไป เห็นท่านนั่งอยู่หน้าวิมาน องค์ งามมาก เนื้อละเอียด มาเทียบเนื้อเทวดากับเนื้อผมเอง ท่าน ละเอียดกว่าของผมร้อยเท่า จากการเป็นนักวิทยาศาสตร์ เรา เข้าใจคำว่า Intrinsic property เปรียบเหมือนเอาผ้าแพรเนื้อดี จากเมืองจีน ที่ถวายฮ่องเต้เทียบเนื้อกับของเราก็เหมือนกระสอบ ป่านที่ใส่ข้าวสารป่านนั้น วันที่ผมเห็นองค์ท่านสีชมพู นั่งอยู่ หน้าวิมาน ผมไม่เชื่อว่าเป็นเทวดา นึกว่าเป็นอุปาทาน ผม ผ่านไปแล้วเหลียวหลังไปดู ท่านยิ้ม พอท่านยิ้มเราดีใจ ความถี่ ของคลื่นจิตเปลี่ยน สมာธิหลุด ตกลงมา (จากสวรรค์)

คืนนั้นสองทุ่มไปรายงานท่านอาจารย์ ท่านว่า “สิ่งที่เห็น ไม่ใช่ของดีหรือก้อย่าไปสนใจ ให้กำหนด เห็นหนอ เห็นหนอ แล้ว จะหายไปเอง”

คำว่าเห็นหนอ เห็นหนอ คืออะไร ผมเพิ่งมาเข้าใจภายหลัง

ตอนที่ปฏิบัติยังไม่รู้นั้นคือวิธีหรืออุบายที่จะเรียกสติกลับคืนมา ไม่ว่าจะป็นรู้หนอ รู้หนอ ได้ยินหนอ ได้ยินหนอ หรือเวลาคัน เรามักจะเกา พอเกาปุ๊บสมาธิหลุดทุกทีเลย บางที่คันที่หน้าเรามักจะเกา แต่ถ้าเรากำหนด คันหนอ คันหนอ เมื่อเรารู้กับมันได้อากักร คันจะดับไปเอง สิ่งเหล่านี้เป็นมาร เป็นบพทตสอบ เป็นคำถามให้เราแก้ ถ้าเราแก้ไม่หลุดแล้วเอามือเกาก็ไม่ผ่าน ต้องกำหนด คันหนอ คันหนอ แล้วจึงจะผ่าน

ดั่งนั้นเทวดามีจริง เมื่อ ๒-๓ วันนี้มีเพื่อนคนหนึ่ง เขียนเรื่องเทวดาในแดนดาวดิงส์ส่งมาให้ เขาเขียนว่า ในแดนดาวดิงส์มีเทวดาผู้ใหญ่องค์หนึ่ง ชื่อท้าวสักกะเป็นพระอินทร์ แล้วมีบริวารอีก ๓๒ องค์ เขาเขียนอีกหลายอย่าง ผมอ่านแล้ววิเคราะห์ตามหลักธรรม ถูกต้องทั้งหมด แต่ผมไม่ได้สนใจอะไรมาก เพราะเทวดาทั้งหลายเหล่านั้นเขามีทุกข์สุข เหมือนเราแต่เขาละเอียดอ่อนกว่าเราเท่านั้นเอง เขามีอายุขัยเหมือนเรา แต่ละเอียด (ยาวนาน) กว่าเรา ผมจึงไม่ค่อยสนใจเรื่องเหล่านี้ ถ้าไปพูดกับนักวิทยาศาสตร์ เขาจะต้องว่าเราเพี้ยน ผมยอมรับว่าผมเพี้ยน เพราะไปรู้ในสิ่งที่คนอื่นไม่รู้ คนส่วนใหญ่ไม่รู้สิ่งเหล่านี้ ผมนั้นเป็นคนที่ไม่เชื่อง่ายอะไรที่พูดลอยๆ ไม่เชื่อ การที่ไปรู้ว่าจิต คนอื่นคิดอย่างไร เราต้องทำจิตของเราให้ละเอียดโดยเข้าฌานสมาบัติให้ได้ ทุกคนเมื่อเข้าฌานสมาบัติได้ ก็สามารถหยั่งรู้ได้เมื่อถอนจิตออกจากฌาน

บิณฑบาติ อัยาริลง

บางคนเอาความรู้พวกนี้ มาเป็นอาจารย์ไปห่วยก็มี ผลจากการฝึกสมถกรรมฐาน บางคนไปเห็นตัวเลข มีอาจารย์คนหนึ่ง ฝึกสมถกรรมฐานเห็นตัวเลขวิ่งออกมา จึงไปบอกภรรยาและเพื่อนอาจารย์ไปซื้อห่วยถูก ครั้งที่ ๒ เห็นอีกบอกอีกก็ถูกอีก คราวนี้เกิดบอกต่อปากต่อปาก มีคนโทรศัพท์มาถามที่บ้านเลยไม่เป็นอันฝึกสมาธิต่อไป มีแต่คนถามว่า “งวดหน้าเลขอะไร” อาจารย์คนนี้มาถามผมว่าเขาจะอย่างไรดี และมีคนทำนายว่าเขาจะเป็นเจ้าสำนัก ผมบอกว่าเป็นเจ้าสำนักไปห่วยนะสิ แล้วคุณจะตายเพราะถูกเจ้ามือเก็บ ผมบอกเขาให้เลิก และอย่าซื้ออีกต่อไป ถ้าเรามีโชค ไม่จำเป็นต้องซื้อลอตเตอรี่ มีวิธีมาเองผมก็เห็นตัวเลขชัดแต่ไม่เคยซื้อ หลังจากออกจากวัดมา ไม่เคยซื้อลอตเตอรี่เลย เหตุที่ไม่ซื้อเพราะ ผมคิดว่าการทำบุญไม่จำเป็นต้องมีเงินอย่างเดียว ทำบุญอย่างอื่นดีกว่าเงินตั้งเยอะ สิ่งเหล่านี้เป็นกิเลส อบายมุข และจากปัญญาที่เกิดจากการฝึกวิปัสสนากรรมฐาน ทำให้เห็นชัดว่า คนที่เป็นหนี้สังคม มีลักษณะเป็นพวกที่ชอบซื้อลอตเตอรี่ ซื้อไปซื้อไปโอกาสที่จะได้ตอบแทนมายากเหลือเกิน ถ้าคนไม่ทำเหตุ มาก่อนไม่มีทางถูกลอตเตอรี่ ต้องใช้หนี้แผ่นดินและลักษณะของคนประเภทนี้ เป็นพวกที่รอรับจากสังคมคอยคิดว่าจะได้สิทธิ์อะไร เงินอะไร ค่าตอบแทนอะไรจากสังคม และพวกนี้จะถูกดึงเงินจาก

กระเป๋าดูโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง ลอตเตอรี่นี้เป็นวิธีหนึ่งที่เงินถูกดึงออกไปโดยไม่รู้ตัวนี่คือการใช้หนี้ เป็นหนี้กรรมทำไว้ในอดีตชัดเจนเลย ผมจึงไม่คิดซื้อลอตเตอรี่ นั่งสมาธิพอจิตสงบ ไม่ต้องวิปัสสนา แค่มกษณะ พอจิตสงบก็จะเข้ามิติพวกนี้รับมิติพวกนี้ เช่น ไปเห็นเทวดา เป็นต้น

สองสารตัวเองที่หลงทางในสังสารวัฏ

ครั้งหนึ่ง ผมไปเห็นภพภูมิที่เกิดมา มองไปสุดตาทิพย์ ตาทิพย์ ยาวกว่าตานี้มากนะ สุดตาทิพย์แล้ว ยังมองไม่จบภพชาติที่เราเวียนเกิดจนถึงปัจจุบัน เราเป็นอะไรต่างๆ มาเยอะเลย ผมเห็นแล้วน้ำตาไหล ไมใช่ไหลเพราะเกิดปิติ แต่เพราะเกิดความสมเพชตัวเอง เพราะสิ่งต่างๆ ที่ปรากฏให้เราเห็นด้วย ปุเพนิวา สานุสสติญาณ คือเครื่องประจานความโง่ของเรา โง่จริงๆ เลย ที่ต้องมาเกิดภพแล้วภพเล่า เรียงเป็นลำดับ เหมือนเอาอะไรมาเรียงให้เราดู จนสุดตาทิพย์ยังดูไม่หมด นั่นคือชีวิตที่เราเกิดมา เป็นอย่างนั้นเอง

นี่เพียงแค่อจิตสงบ ยังไม่ได้ใช้ปัญญาทางวิปัสสนาเราก็ไปเห็น คนที่ฝึกเฉพาะสมถะยังไม่ไปฝึกวิปัสสนา พวกนี้จะหลง เช่น หลงเป็นอาจารย์ไปหาย หลงซื้อลอตเตอรี่ หลงเป็นหมอดู เพราะพวกนี้จะรู้หมดว่าใครเป็นอย่างไร บางคนไปหลงเล่นคาถาอาคม

เหล่านี้มีจริง แต่เป็นเรื่องไม่ดี พระพุทธเจ้าท่านห้ามไม่ให้เอาสมาธิไปใช้ในทางที่ผิดที่เรียกว่า มิจฉาสมาธิ เพราะนำไปสู่ความเสื่อม

เมื่อสองเดือนก่อน ผมได้พบกับโปรเฟสเซอร์เฉิน จากเมืองจีน เพราะภาควิชาฟิสิกส์ มข. อาจารย์ของเราพัฒนาเลเซอร์ จึงเชิญโปรเฟสเซอร์เฉินมาเมืองไทย คนจีนที่เล่นกำลังภายใน มีพลังฝ่ามือนั้นมีจริง เฉินก็แสดงให้เห็นถึงพลังภายใน ที่แสดงออกในรูปของความร้อน เอาจอคล้ายโทรทัศน์ตั้งวัดได้ว่า ขณะนี้พลังออกมาเท่าไร เห็นได้ชัดเจนว่ามีจริง การใช้พลังสมาธิไปใช้เช่นนั้น พระพุทธเจ้าท่านว่า เป็นมิจฉาสมาธิ ไม่ควรใช้ ในครั้งพุทธกาล มีพระสงฆ์หะไปเอาบาตรไม้จันทน์ท่านยังตำหนิ แต่ถ้าถามว่าพระพุทธเจ้าแสดงอิทธิปาฏิหาริย์หรือไม่ ตอบว่า ท่านแสดงหลายครั้ง โดยเฉพาะตอนที่มิหัวหน้าโยคีสามคน ชื่อ อูรุเวลกัสสปะ นทีกัสสปะ และคยากัสสปะ ที่มีบริวารมากๆ มาลองทดสอบปัญญาของพระพุทธเจ้า โดยไม่ยอมเป็นศิษย์ดังนั้นจะเห็นว่าท่านแสดงเมื่อท่านจำเป็นเท่านั้น ใช้ปราบพวกมิจฉาทิฐิ ให้หันมายอมรับนับถือปัญญาในพุทธศาสนา

ถ้าถามว่าคนที่เล่นทางสมถะ มีอิทธิปาฏิหาริย์หรือไม่ ก็ตอบว่ามี แต่พระพุทธเจ้าท่านแนะนำไม่ให้เล่น และผมก็แนะนำไม่ให้เล่น เพราะมันไม่มีประโยชน์เท่าไร มีประโยชน์แค่ชั่วขณะ

ไม่มีประโยชน์ที่แท้จริง ปาฏิหาริย์ที่แท้จริงคือต้องพัฒนาญาณหรือปัญญาขึ้นมา ใช้ปัญญานั้นสอนคนเห็นผิด ให้เปลี่ยนมาเป็นเห็นถูกจะดีที่สุด (อนุสาสนีปาฏิหาริย์)

การพัฒนาญาณไม่ยากหรอกครับ เมื่อจิตเข้าเป็นสมาธิ จะมีสมาธิอยู่ ๓ ระดับ คือ ขณิกสมาธิ เวลาทำงาน ดูหนังสือสอบ ใช้สมาธิระดับต้นนี้ อีกอันหนึ่งเป็นอุปจารสมาธิ เป็นสมาธิขั้นกลาง วิธีพัฒนาญาณให้เกิดกับจิต (ญาณคือปัญญาหรือความรู้จะเกิดกับจิตเป็นปัญญาเห็นแจ้ง (Insight) ส่วนปัญญาที่เกิดจากสมองเรียกว่า Intelligence จึงต่างกัน) การพัฒนาปัญญาให้เกิดกับจิตต้องใช้อุปจารสมาธิ แต่ถ้าเรามีปัญหาต้องการหนี เช่น หนีความทุกข์หนีการปรุงแต่งอารมณ์ไม่ดีต่างๆ ของจิตใจ เราเข้าอัปนาสมาธิ (สมาธิขั้นสูง) ทำให้ไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น สบายอย่างเดียว สบายเช่นนั้นทำคนหลงกันมาก เพราะนี่กว่าเข้านิพพานเป็นอรหันต์ไปแล้ว เช่นพวกพรหมต่างๆ

เดินทางผิด หลงติดถวน

พวกที่เล่นถวนถ้าเล่นไม่ดีไม่เข้าใจไม่ใช้ปัญญาถ่องแท้ จะไปติดเป็นพรหมแยะไปเลย มีพรหมชั้นเดียวที่โชคดี คือ ชั้นสุทธาวาส ซึ่งเป็นรูปพรหม ห้าชั้นสุดท้ายเป็นพวกพระอนาคามี ที่ท่านยังไม่สำเร็จ ไปติดอยู่สุทธาวาส ท่านจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว ท่านจะ

เข้านิพพานเลย ส่วนนอกนั้น เป็นพรหมที่ต้องกลับมาเกิดอีก

ที่ผมไม่แนะนำให้เล่นฌาน และพระพุทธรเจ้าท่านก็ไม่แนะนำ เพราะมีอาจารย์ของเจ้าชายสิทธัตถะสองท่าน ชื่อ อุทกดาบส รามบุตรกับอาฬารดาบส กาลามโคตร ตอนเจ้าชายสิทธัตถะออกบวช ได้ฝากตัวกับอาจารย์สองท่านนี้ ในที่สุด สองท่านนี้ไม่สำเร็จ เจ้าชายสิทธัตถะจึงแยกไปบำเพ็ญเพียรตามลำพัง ตอนที่ตรัสรู้เป็นพระพุทธรเจ้าใหม่ๆ ท่านระลึกถึงอาจารย์ทั้งสองท่าน อยากจะไปโปรด พอนึกถึงก็ทราบได้ทันทีว่า ท่านหนึ่งไปเกิดเป็นอรูปรพหม เกือบสูงสุด อีกท่านไปเป็นอรูปรพหมสูงสุดท่านจึงดำริว่า “ฉิบหาย จากความดีทั้งสองท่านเลย” เพราะท่านไปเสวยความสุขจากอรูปรพหม ซึ่งเวลานับไม่ได้ ตัวอย่างเช่นที่ผมเล่าว่า เราเข้าอัปนาสมาธิ ๓ ชั่วโมงนั้น รู้สึกเหมือนแค่ขณะจิตเดียวเท่านั้นเอง ยิ่งไปถึงอรูปรพหมตัวเลขในเมืองมนุษย์ไม่รู้จะเอาอะไรมานับ ต้องสมมติอะไรสักอย่างหนึ่งมานับ เขาเรียกเป็นกัปป์ เป็นมหากัปป์ เป็นอสงขัยกัปป์

ดังนั้นถ้าเล่นสมณะแล้วไม่ใช้ปัญญาพิจารณาโดยวิปัสสนา จะหลงทางติดพวกนี้ ซึ่งส่วนใหญ่โชคไม่ดีเว้นแต่ติดรูปรพหมชั้นสุทธาวาส จึงจะดีเป็นพระอนาคามี เข้านิพพานได้ คนที่เล่นสมณะอย่างเดียวไม่ดี ท่านอาจารย์ของผมจึงแนะนำให้พัฒนาปัญญาวิปัสสนาขึ้นมาด้วย ท่านจึงสอนวิปัสสนา

วิปัสสนาปัญญา

วิปัสสนา คือ เมื่อสมาธิของเราอยู่ในขั้นอนุภาจการสมาธิ อะไรก็ตามที่เข้าไปกระทบจิต แล้วจิตเกิดปรุงแต่ง เราต้องดับการปรุงแต่งให้ได้ การปรุงแต่งนี้เรียกว่าสังขาร สมมติเราดูโทรทัศน์ มีภาพกระทบตาตอนดูละครทีวีแล้วจิตของเราปรุงแต่ง เกิดชอบ ชัง ตัวละครในเรื่องนั้นๆ เพราะคิดต่อเนื่องเป็นสังขาร แต่ถ้าเราตัดตัวนี้ได้ เมื่อเราฝึกวิปัสสนาเราต้องกำหนดตามอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เมื่อดับตัวนี้ได้ปัญญาเห็นแจ้งเกิดขึ้นหนึ่ง ทุกการกระทบถ้าเราดับได้ปัญญาเกิดขึ้นหนึ่ง เกิดขึ้นหนึ่ง เรียกว่า ปัญญาเห็นแจ้ง (Insight) เมื่อมีปัญญาเห็นแจ้งแล้ว พออะไรเข้ากระทบเราพิจารณาด้วยปัญญาแล้วก็ดับ พิจารณาแล้วก็ดับ ในทางธรรมเมื่อเกิดปัญญาเห็นแจ้งจะเห็นชัดกว่าตอนนี้เสียอีก เมื่อมีปัญหามากๆ ขึ้นเราใช้ปัญญา ๒ ตัวเปรียบเทียบกัน ถ้าใช้ปัญญาจากสมองแก้ไขมันไม่สิ้นสุดแก้แล้วเดี๋ยวก็เกิดปัญหาอีกถ้าใช้ปัญญาเห็นแจ้งจากจิต ปัญหาย่อมสิ้นสุดได้ ทางธรรมเป็นเช่นนั้น

ตัวอย่างเช่น โรคกระเพาะอาหาร เกิดจากน้ำย่อยที่เป็นกรดเข้าไปในกระเพาะมากแล้วไม่มีอาหารให้มันย่อย จึงย่อยผนังกระเพาะอาหาร ถ้าใช้สมองแก้ไขโดยหาอะไรใส่ลงไป กินอาหารเป็นเวลา กินยาลดกรด ยาเคลือบกระเพาะจะหายจากโรคกระเพาะนั้นคือแก้ไขโดยใช้สมองแก้ปัญญา เดี่ยวพรุ่งนี้ก็เกิด

อาการได้อีก ก็ต้องกินยาไปจนตาย แต่ถ้าใช้ปัญญาเห็นแจ้ง วิเคราะห์ปัญหาเมื่อจิตเกิดความกังวล ความเครียดขึ้น จะไปกระตุ้นระบบประสาทที่โยงไปที่กระเพาะไปกระตุ้นให้น้ำย่อยที่เป็นกรดหลั่งออกมามาก เราแก้โดยดัดการปรุงแต่งที่ไม่ดี คือ ความเครียดความกังวลได้แล้ว โรคกระเพาะไม่เกิดขึ้น ตลอดชีวิตก็ไม่ต้องกินยา เห็นได้เลยว่าผลต่างกัน ถ้าแก้ปัญหาโดยใช้ปัญญาเห็นแจ้งดับปัญหาได้แท้จริง

ทุกกรณีจะเห็นเช่นนี้ คือทุกๆ การกระทบในอุปจารสมาธิ เมื่อเราพิจารณาถึงกระทบแล้วดับได้ปัญญาเห็นแจ้งเกิดขึ้นทีละหนึ่งทีละหนึ่ง เมื่อปัญญาเกิดขึ้นเรื่อยๆ ก็กลับมาพิจารณามหาสติปัญญานาย เวทนา จิตและธรรม ร่างกายประกอบด้วยขันธ์ ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

รูป คือ สิ่งที่มองเห็น สัมผัสได้ เกิดขึ้น แปรเปลี่ยน ดับไป เราค่อยๆ พิจารณาดู รอบแล้วรอบเล่าในที่สุด รูปจะดับไปกับตาใน คือเห็นแจ้งด้วยจิต

เวทนา คือ ความรู้สึกสุข ทุกข์ ไม่สุข ไม่ทุกข์ เราก็พิจารณาอารมณ์ จนดับ

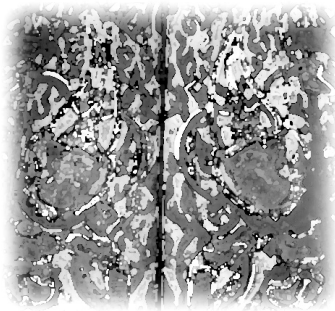
สัญญา คือ ความจำ เตี่ยวจำได้ เตี่ยวลืมไปพิจารณาให้เห็นความจริง

สังขาร คือ การปรุงแต่งของจิต ดับไปตามกฎไตรลักษณ์
วิญญาน คือ ตัวรู้อารมณ์ พิจารณาให้เห็นว่า ดับไป
ตามกฎไตรลักษณ์เช่นกัน

สิ่งเหล่านี้จะดับ พอดับหมด (อนัตตา) บางคนกลัว เพราะ
ร่างกายหายไปเลย เกิดอาการกลัวตายขึ้นมา ร่างกายหายไปเลย
เหลือแต่จิตดวงเดียว จิตนั้นคือตัวแท้ของเรา พัฒนาจิตให้สว่างขึ้น
สว่างขึ้น ปัญญาเห็นแจ้งเกิดขึ้นทีละหนึ่ง ทีละหนึ่ง ในที่สุด ก็
จะเป็นจิตประภัสสร ซึ่งเป็นสุดท้ายของเส้นทางการพัฒนาจิตนี้

ผมวิเคราะห์ให้ท่านดูว่าทางวิทยาศาสตร์ มองเรื่องนี้
อย่างไรและในทางพุทธศาสตร์ ซึ่งอยู่เหนือระบบประสาทสัมผัส
เป็น Metaphysics ก็มองอีกทางหนึ่ง และการแก้ปัญหาทั้งสองทาง
แก้แล้วได้ผลไม่เหมือนกัน.

ชีวิตบนทางสายเอก

*บนเส้นทางสายเอก เราจะหยุดสิ่งไม่ดี
และทำดีให้ใหญ่ขึ้น ใหญ่ขึ้น
เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วสามารถเลือกเกิดได้*

ทางสายเอกมีทางเดียว ซึ่งดีมาก เหมือนถนนสายเอกที่มีทางกว้างๆ เช่นในต่างประเทศ ในยุโรปขับรถสบายกว่ากรุงเทพฯเลย มีเครื่องหมายจราจรชัดเจน ไม่ติด ส่วนทางตรอกซอกซอยที่ไม่ใช่ทางเอก มีปัญหาหลากหลายเกินไป ผมมาวิเคราะห์ดู ชีวิตคนส่วนใหญ่ เดินวนเวียนหลงทาง ไปหลงเล่นนั่นเล่นนี่ มีปัญหาร้อยแปดกับความหลงสนุกไปกับความหลงคิดว่าสิ่งต่างๆ เหล่านั้นเป็นสิ่งดี กว่าจะรู้ว่าสิ่งนั้นไม่ดี ก็ต่อเมื่อเราได้ไปพบสิ่งที่ดีกว่า เมื่อนั้นเราจึงจะรู้ คือต้องมีของเปรียบเทียบเมื่อเห็นของที่ดีกว่าเราจึงรู้ว่าของที่มีอยู่เป็นอยู่นั้นเราไม่อยากจะ

จิตของคนเป็นสิ่งแปลก มักจะเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตัวจริงไหมครับ? เมื่อท่านไปซื้อผลไม้ในตลาด ต้องเลือกลูกดีๆ ใส่ตาข้าง

แม้คำก็คอยแอบเอาของไม่ดีมาใส่ คือเอาของไม่ดีออกจากตัว เราจะเลือกแต่ของดี มีใครสักคนใหม่ไปเลือกผลไม้ตกเกรดเนาะๆ ซื้อมากกลับบ้าน คงไม่มีใครเลือก ธรรมชาติจิตของคนจะเลือกของดีๆ ให้แก่ตัวเอง

เรามีสิทธิ์เลือกไหม?

ถ้าเรามีเงินมาก เราก็มีสิทธิ์เลือกมาก ถ้าเรามีเงินน้อยก็มีสิทธิ์เลือกน้อย เช่นกันกับที่อยู่อาศัย ถ้าเรามีเงินมากเราจะเลือกอยู่อาศัยที่ดีๆ ได้ ตัดริมน้ำได้ อยู่บนภูเขาก็ได้ เช่นเดียวกัน ในทางโลกคนทั่วไปเขาบอกว่าเลือกเกิดไม่ได้ แต่คนรู้อัจฉริยะบอกว่าเลือกเกิดได้ ถ้าเราสะสมบุญบารมี ความดี ไว้มากๆ เลือกเกิดได้ พิสูจน์ได้ ถ้าเราสั่งสมทำไปเรื่อยๆ พิสูจน์ได้แน่นอนว่า ความดีที่เราทำนี้จะสั่งสมตามหน้าที่ที่สามของจิต คือมีหน้าที่สั่งสม ทั้งดีทั้งไม่ดีถ้าสั่งสมแต่สิ่งดีๆ ทำให้เราเลือกเกิดได้

คนทั่วไป ไม่ทราบเรื่องนี้จึงทำดีบ้างไม่ดีบ้าง ในที่สุดก็เหมือนการซื้อผลไม้หิบบไม่เลือก เมื่อกลับมาถึงบ้านจึงเห็นว่ามีลูกเน่า ลูกเสียปนมา เช่นเดียวกับการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน สำหรับคนที่ไม่รู้อัจฉริยะมักจะยึดติดโน่นติดนี่ สมัยก่อนเมื่อจะแต่งตัวออกจากบ้าน ใส่แหวน ใส่สร้อยคอ ใส่นาฬิกา ในที่สุด พอเรารู้จริงว่าสิ่งเหล่านี้เป็นของรกรุงรังทั้งนั้น จึงปลดออก

ยิ่งโอคิวสูง อีโก้ยิ่งพัฒนาตาม

คนที่เรียนมาก สมองพัฒนามาก สิ่งที่มาคืออึดตา ความถือตัวถือตนภาษาอังกฤษเรียกว่าอีโก้ ทำให้คิดว่า นี่คือตัวเรานั่นคือตัวเขา นี่ของเรา นั่นของเขา พอมีเรามีเขา ธรรมชาติของจิตจะเลือกของที่ดีให้กับตัว ของของเราต้องดีกว่าของเขา พิสูจน์ได้เวลาไปซื้อของเปิดกระเป๋าเงินออกมาจะเอาธนบัตรเก่าๆ ให้เขาก่อน เอาธนบัตรใบใหม่ๆ เก็บ จริงไหมครับ นั่นคืออีโก้ พอเราจะทำความดีเกิดอายุคนอื่นจะว่า นี่คืออีโก้ ทำไมล่ะ? ในเมื่อความดีเป็นความดีเป็นผลดีกับสังคม ดีกับส่วนรวม ดีกับคนอื่น ดีกับตัวเอง ทำไมเราทำไม่ได้ กลับอายุคนอื่น กลัวคนอื่นเขามองว่าเราเพี้ยน นี่คือนี้อีโก้ คนทั่วไปมีลักษณะนี้อยู่ *คนที่สมองพัฒนามากอีโก้มากตาม* สังเกตเห็นชัด เช่น ในที่ประชุมอาจารย์เถียงกันไม่มีใครฟังใคร ต่างคนต่างแสดงอีโก้ของตัวเองออกมา ซึ่งเป็นผลเสียต่อส่วนรวมที่ตัวเองมองไม่เห็น

บางคนเป็นศาสตราจารย์ จะออกไปซื้อข้าวผัดในตลาดอายุเขาไม่กล้าหิ้วห่อข้าวผัดนี่คือลักษณะ อีโก้ แต่ถ้าเราเข้าใจจริงๆ พัฒนาจิตของเราให้มีปัญญาเห็นแจ้งดับขันธ ๕ ได้ เมื่อขันธ ๕ ไม่มีอีโก้ดับทันที

ดังนั้นบนเส้นทางชีวิตที่ราบรื่น ต้องดับอีโก้ คือความ

ถือตัวถือตนให้ได้ ต้องมีปัญญาเห็นแจ้งคือ Insight ควบคู่กับ
ปัญญาความรู้จากสมอง คือ Intelligence ปกติเราพัฒนา
ร่างกายและสมอง ถ้าได้พัฒนาจิตควบคู่ไปด้วยทางชีวิตของเรา
จะราบรื่น

ในการพัฒนาร่างกายพัฒนากัน ๔-๕ อย่าง พัฒนาเรื่อง
ความสมบูรณ์ด้วยอาหารการกิน ความแข็งแรงด้วยการเล่นกีฬา
เรื่องความสวยงาม เข้าร้านตัดผมแต่งเล็บ และพัฒนาสมอง ส่วน
ใหญ่คนเราพัฒนากันแค่นี้ จิตไม่เคยได้พัฒนา ฉะนั้นถ้าจะเป็นคน
ที่สมบูรณ์ต้องพัฒนาจิตขึ้นมาด้วย เมื่อดับอีโก้ได้ ทางชีวิตของ
เราจะสะดวก ราบรื่นและสงบสุข

ลักษณะของเส้นทางชีวิตที่สะดวก... ขอเป็นแค่คนดู

เมื่อเรามองอะไร แล้วรู้ว่ามันไม่มีตัวตน ไม่เข้าไปจับไปยึด
เราเหมือนคนดู เช่นดูกีฬา ต่อยมวย เตะฟุตบอล คนไทยแข่งกับ
ต่างประเทศ ถ้าดูไม่เป็น พอทีมเราแพ้ ใจเราก็เหี่ยวตามไปด้วย
อ้าวเสียไป ๑ ประตูแล้ว เราเป็นคนดูใจเหี่ยวไปด้วย อย่างนี้
ถือว่าคุณไม่เป็น ถ้าดูเป็นเห็นว่ามันเป็นกีฬา มีแพ้นะ จะเข้าใจ
ว่าที่โดนยิงประตูเพราะกองหลังไม่ดีนี่เอง กองหน้าเราก็ปีกหัก
ดังนั้น ดูแบบผู้รู้ผู้ศึกษา คนไม่รู้และดูไม่เป็นจะเอามาปรุงแต่ง

เหมือนการดูแลครร่า่องให้สงสารตัวละคร ในต่างประเทศเขาวิเคราะห์ว่าคนที่ดูแลครแล้วรับสิ่งกระทบจากละครเข้ามาปรุงแต่งให้คลายอารมณ์ตามตัวละคร ความดันโลหิตจะสูงขึ้น ข้อนี้เป็นความจริงเมื่อความดันเพิ่มขึ้นระบบสรีรวิทยาเสียหาย โรคภัยไข้เจ็บตามมาอีกมากมาย

ทางชีวิตที่ดี จึงต้องไขปัญญาเห็นแจ้งนำทางเมื่อเกิดเหตุการณ์ใดก็ตามจะเห็นเป็น ๒ ทางเสมอ ทางหนึ่งแก้แล้วไม่สิ้นสุด อีกทางหนึ่งแก้แล้วดีที่สุดในปัญหาจบสนิท เราจะเลือกทางที่ดีที่สุดเมื่อมองอะไรก็มองแบบผู้ดู อย่าไปปรุงแต่งให้ตกเป็นทาสของอารมณ์ สมัยที่เขาทราายเป็นแชมป์โลกขึ้นชกที่ไร บางครั้งมีคนตาย พอเขาทราয়ถูกต่อย ทูตลงบับ มีคนหัวใจวายตายหน้าจอโทรทัศน์เลย นี่คือโทษของจิตปรุงแต่ง ตกเป็นทาสของอารมณ์ดูไม่เป็นไม่มีปัญญาเห็นแจ้ง ทางชีวิตอย่างนั้นไม่สะดวกไม่ใช่ทางสายเอก

ในวงสังคมที่ทำงาน เราต้องสัมพันธ์กับคนอื่นมีทั้งแง่บวกและแง่ลบ ถ้าสัมพันธ์ในทางที่ดีเราก็กสบาย แต่ถ้าสัมพันธ์ในทางไม่ดีเสียหาย เช่น ตอนเช้าเจ้านายถามหางาน เราลืมหาก็ถูกว่าบัง ใจเหี่ยวทั้งวัน แต่ถ้าเรามีปัญญาเห็นแจ้งจะพิจารณาได้ว่า ที่ถูกเจ้านายบ่นว่านั่นเป็นวิบากของเราเพราะเราทำไม่ดีเองก็ต้องรับผลที่ไม่ดี จะดีหรือไม่ดีเราต้องยอมรับ เพราะเป็น

ผลที่เกิดจากการกระทำของเรา

๑. เราหนีวิบากไม่พ้นหรอก มันเป็นผลงานของเราเอง
๒. เราให้อภัยเขาดีกว่า เขาว่าเราเพราะเราไม่ดี ต้องให้อภัยเขา ก็จะเกิดผลดี
๓. เราไม่ตอบโต้ จึงไม่มีศัตรู กรรมดำที่เราจะสร้างต่อก็ไม่จะมีจึงเป็นกรรมขาว ถ้าเราตอบโต้กรรมดำจะเกิดอีกเป็นการผูกเวร ปองร้ายกันเรื่อยไป ถ้าเราไม่ตอบโต้ ศัตรูก็จะกลายเป็นมิตรได้ นี่คือนิสงส์ของการมองด้วยปัญญาแก้ปัญหาด้วยปัญญาเห็นแจ้ง บนเส้นทางสายเอกต้องมองอย่างนี้

แก้ที่ตัวเอง...อยู่ที่ตัวเอง

ทุกอย่างที่ผ่านมาในชีวิตล้วนเป็นครูสอนใจเรา แม้แต่ลูกของเราอนตืนสาย ลูกของเราเรียนไม่ดี สอบเอ็นทรานซ์ไม่ได้ สมัยนี้สอบเอ็นทรานซ์เหมือนพ่อแม่สอบเอง พอลูกสอบได้ พ่อแม่ก็พองเหมือนลูก แต่ถ้าลูกสอบไม่ได้พ่อแม่ก็เหี่ยวเหมือนลูก นี่คือนคนที่ไม่เข้าใจชีวิต ในขณะที่เดียวกันลูกดีพ่อแม่กลับโทษนั้นโทษนี้ไม่ดูที่ตัวเอง หาวว่าลูกเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ คนนั้นเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้คอยแก้ที่นั่นแก้ที่นี่ ความจริงแล้วผิด แก้ให้ลูกที่ ต้องแก้ที่ตัวเราเอง ถ้าเราดีเสียคนหนึ่ง ข้างล่างดีหมดเลย มันอยู่ที่

เราจริงๆ ถ้าหัวหน้าครอบครัวดี ทุกคนดีหมด ถ้าเราเป็นคนมีเหตุมีผล ลูกของเราก็ไม่ดื้อ

ดังนั้นถ้ามองอะไรต้องมองให้ชัด ในทางธรรมไม่มีอะไรที่แก้ไม่ได้ ปัญหาทุกอย่างแก้ได้หมด เพียงแต่เรามีปัญญาเห็นต้นเหตุที่แท้จริงหรือเปล่า ถ้าเห็นต้นเหตุที่แท้จริงแก้ปัญหาได้หมด

บางคนเหน้อยยากเหลือเกินกับการตามหาพระอาจารย์ เดี่ยวเข้าวัดโน้นเดี๋ยวออกวัดนี้ไปอีสาน ไปใต้ ตามหาพระอาจารย์ไปทั่ว มีคนหนึ่ง ผมทราบว่าเขาเป็นคนชอบตามหาพระอาจารย์ สายไหนดังไปมาหมด ผมถามเขาว่า “พี่เดี่ยวนี่เลิกหาพระอาจารย์หรือยัง” เขาบอกว่า “โอ้โฮ เหน้อยเหลือเกิน เดี่ยวนี่หยุดแล้ว” ผมถามว่า “แล้วเจอพระอาจารย์หรือยัง” เขาตอบว่า “เจอแล้ว” ผมถามต่อว่า “เจอที่ไหน” เขาตอบว่า “ที่ตัวเรานี่” (หัวเราะ)

เวลาเจ้านายว่า เขาก็เป็นครูของเรา ลองพิจารณาดูสิครับ เพราะเราไม่ดีเขาจึงตำราเราว่าเรา “เอ๊ะ ! ปีนี้ไม่ได้สองชั้น” อย่าไปโกรธเจ้านายเลย เรายังมีดีไม่พอ ถ้าเราสร้างเหตุให้ดีพอถึงอย่างไรต้องได้ทุกอย่างเป็นสิ่งที่เหตุเป็นผลสอนเราได้ตลอดเลย

ผู้ปฏิบัติจนเห็นธรรมแล้ว อาจารย์มีอยู่ทั่วไป ตัวละครในทีวี ก็เป็นอาจารย์ของเรา ทุกสิ่งเป็นครูสอนเรา ในที่สุดเราจะ

สงบเพราะเราอ่านเกมได้หมด คนที่รู้จักจริงไม่มีกลัว เช่นเด็กกลัว สอบไม่ได้ นั่นเพราะอ่านหนังสือไม่จบ ถ้าดูหนังสือจบจะไม่กลัว แต่เกิดความมั่นใจ ความกลัวเกิดจากอวิชชาคือความไม่รู้จักจริง เมื่อ ลูกมาบอกว่า “แม่ครับกลัวสอบไม่ได้” ถ้าเรารู้จริงก็ไปเลยว่าอ่าน หนังสือไม่จบตรงไหน รู้จริงแล้วไม่ต้องกลัว เดินหน้าได้อย่างมั่นใจ

ถ้าเรามีปัญญาเห็นแจ้ง คอยตามดูและรู้ทันสิ่งกระทบ วิเคราะห์เหตุและดับเหตุได้ ทุกอย่างจะราบรื่น ถ้าเราทำได้เช่นนี้ กรรมดำจะหยุดไปเลย ถ้าหยุดไม่ได้ก็ให้นานๆ เกิดขึ้นสักครั้ง นอกนั้นจะเป็นกรรมขาวเกิดขึ้นเรื่อยๆ

จากหน้าที่ที่ ๓ ของจิต คือ รับสิ่งกระทบ ดีก็ตาม ไม่ดี ก็ตาม ที่ปรุงแต่งแล้วเก็บสั่งสมไว้ในดวงจิต

สิ่งที่เป็นอกุศล สิ่งที่ไม่ดี จะสั่งสมเป็นอาสวะ ตัวนี้ นำ ความเดือดร้อน ทั้งหนัก ทั้งอึดอัด ขัดข้อง คับแค้น เสียใจ ทุกข์ โศก เหนื่อยยาก ลำบาก พวกนี้ล้วนเป็นกรรมดำทั้งหมด

สิ่งที่เป็นกุศล เป็นสิ่งดี จะสั่งสมไว้เป็นบารมี พวกนี้เบาสบาย โล่ง สะดวก สะอาด โปร่งใส นี่คือบุญบารมีเป็นกรรมขาว

ดังนั้นเราต้องระวังจิตตัวเอง จะไปโทษใครไม่ได้ เพราะ จิตนั้นเป็นของเราเอง คิดเอง พุดเอง ทำเอง สั่งสมเอง และเป็น

ของเราเองแท้ๆ

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผมไปบรรยายให้แพทย์จากภาคกลาง จากสถาบันวิจัยมะเร็งที่ขึ้นไปอบรมที่เชียงใหม่บรรยายถึงหน้าที่ของจิต พอหลังจากบรรยายเสร็จก็มีหมอคนหนึ่งเข้ามาถามว่า “อาจารย์คะ ฉันอยากปรึกษาว่าทำไม ลูกของฉันจึงตาบอด” ขณะที่เขาถาม ผมรับสัมผัสแวบเข้ามา จึงถามเขาว่า “ผมถามหมอตกลงๆ ว่า หมอคิดอะไรลึกๆ ในใจ” เขาก็อึ้ง ด้วยความอายและยอมบอกว่า “ฉันคิดเสมอว่า ถ้าใครมาทำอันตรายฉัน ฉันจะแทงตาให้บอด” นี่แค่ความคิดนะ ในที่สุดลูกของเธอก็ตาบอด เพราะถูกไม้แทง (โทษของอิच्छฐานที่มีพยาบาทกำกับ)

จากตัวอย่างทำให้เราต้องระวัง ความคิดไม่ดี แม้เป็นเพียงความคิดก็สั่งสมในดวงจิตได้กลับมาทำให้เราเดือดร้อนได้ เรื่องความคิดถ้าคิดแล้วให้ระวัง ต้องคิดดีตลอด พูดต้องพูดดีทำต้องทำดีเช่นกัน

หวานแต่เบ็ด็ดพันธุแห่งความดี สะสมในดวงจิต

เมื่อ ๑๘ ปี ก่อนเข้าวัด ผมเป็นคนชอบพูดไปเรื่อย พูดว่า คนบ้างพูดไรสาระบ้าง เดียวนี้ไม่กล้า จะพูดต้องคิดก่อน เพราะ ถ้าพูดไม่ดีคนอื่นจะเป็นไปตามคำพูดของเรา เช่น คนใน

ครอบครัวที่อยู่ใกล้ชิดกันทุกวันหรือเด็กนักเรียนเราจะระวังมากเลย เป็นห่วงเขา เพราะถ้าเราพูดไม่ดีแล้วเขาเป็นไปไม่ได้เราจะบาป เพราะเราเป็นต้นเหตุให้เขาเป็นเช่นนั้น

คนลาวเขาเรียกว่า “ปากเข็ด” คือปากพระร่วง คนที่ฝึกสมถกรรมฐาน จะมีพลังให้เกิดปากเข็ด เหมือนอาจารย์ที่พบที่ เชียงราย ผมบอกเขาว่า “อาจารย์ต้องระวังปากให้ดีนะ” เขามองหน้าผม เพราะเราไม่รู้จักกันมาก่อนอยู่ดีๆ ไปว่าเขาผมบอกว่า “อาจารย์พูดอะไร ระวังจะเป็นไปตามที่ปากพูด ถ้าพูดไม่ดีจะเป็นไปตามนั้น” เขายอมรับว่าจริงและเล่าประสบการณ์ให้ผมฟัง

คิดแล้ว พูดแล้ว ทำแล้ว ต้องระวัง อะไรที่ไม่ดีมันจะสั่งสมไม่ดีแล้วกลับมาทำให้เราเจ็บตัวต้องเดือดร้อนภายหลัง ดังนั้นบนเส้นทางสายเอก เราจะหยุดสิ่งไม่ดีและทำดีให้ใหญ่ขึ้น ใหญ่ขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วสามารถเลือกเกิดได้ นึกอะไรก็จะ เป็นไปตามที่เรานึก เพราะเรามีบารมีสั่งสม

บนเส้นทางสายเอก ทุกสิ่งทุกอย่างตั้งแต่เราตื่นนอนตอนเช้าจนถึงก่อนเข้านอนดีหมดทุกอย่าง เคยมีคนถามหลวงปู่บุดดา “ร้อนไหมหลวงปู่” ท่านว่า “ร้อนดี” “หลวงปู่หนาวไหม” ท่านตอบ “หนาวดี” เป็นธรรมดาของโลกบนเส้นทางสายเอกจึงดีทุกอย่าง สิ่งที่เข้ากระทบจิตใจในขณะที่ตื่น ดีหมดทุกอย่างต้องคิดอย่างนี้ให้ได้

ท่านลองพิจารณาตัวเองว่า ขณะนี้คิด พูด ทำดีใหม่ ใช้
สมองนี้พิจารณาไม่ได้ ต้องดูจากผลกระทบจากข้างนอก ถ้าพูด
แล้วลูกหนีห่าง ถือว่าไม่ดี แต่ถ้าพูดแล้วลูกเข้ามาใกล้ ลูกน้องเข้าใกล้
เดินเข้าที่ทำงานลูกน้องเข้ามาใกล้ถือว่าดี แต่ถ้าเราเดินเข้าที่ทำงาน
ลูกน้องเดินหนีลงอีกบันได ถือว่าเราไม่ดีต้องพิจารณาตัวเอง แกไข
ตัวเองให้ได้ ผมถามใจตัวเองเสมอว่า การคิด การพูด การ
กระทำของผม ขณะนี้เป็นไปเพื่อการเวียนอยู่ในวัฏฏะ แบบนัก
วิทยาศาสตร์แบบหลงๆ อยู่หรือเปล่า ขณะนี้ผมทำทุกอย่าง เพื่อ
ที่จะไม่เวียนอีกแล้ว สิ่งที่เห็นจากปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทำให้
น้ำตาตกมาแล้ว เวียนมาแล้วหลายภพหลายชาติ ภพแล้วภพเล่า
มีทั้งดีทั้งเลว เป็นเช่นนั้นจริงๆ

ทำสิ่งดีๆ ให้กับชีวิต ทำชีวิตให้เป็นอิสระ ชีวิตบนทาง
สายเอกเป็นเช่นนี้

ขอขอบคุณทุกท่านที่เป็นครูให้ผมได้สร้างบารมี ให้ผมได้
เรียนรู้ ถ้าไม่มีท่านผมก็คงไม่ได้สร้างบารมี ไม่ได้เรียนรู้ ขอคุณ
ด้วยความจริงใจ

ท่านใดมีคำถาม เนื่องจากผมไม่มีผ้าเหลืองห่มคลุมกาย
ผมตอบได้ทุกรูปแบบเลยนะ หลังจากตอบคำถามเราจะนั่งทำ
สมาธิสัก ๒ นาที แล้วแผ่ส่วนบุญส่วนกุศลให้แก่สรรพสัตว์.

ปุจฉา - วิสัชนา

*ทวนกระแส แต่ไม่จำเป็นที่เราต้องแยกตัวออกจากสังคม
คนที่รู้จริง จะไม่ทิ้งสังคม*

คำถาม ๑ ถ้าเราไม่ได้เกิดเป็นมนุษย์ จะมีโอกาสสร้างบารมี
สั่งสมบารมีหรือไม่

คำตอบ มีโอกาสได้ เนื่องจากมีหลายภพภูมิ ถ้าเราขึ้นสูงไป
เกิดเป็นเทวดา เราจะไปให้ทาน คนอื่นเขามีพร้อม
หมดเขาก็ไม่ยากได้ เราก็ไม่ได้สร้างบารมี เทวดา
หลายองค์อยู่บนสวรรค์ มัวเพลินเพลินทิพย์สุขตก
สวรรค์กันมาไม่รู้เท่าไร

ถ้าเราลงต่ำ เช่นไปเกิดเป็นเดรัจฉาน อยากกิน
อะไรจะหากินเองก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นคงไม่ใช่ภพภูมิ
ที่เหมาะสมจะปฏิบัติธรรม เพราะเครื่องมือมันไม่

พร้อมการได้เกิดมาในภพมนุษย์เป็น มัชฌิมภูมิ ที่มี
เครื่องมือพร้อม ที่จะอำนวยให้ปฏิบัติธรรม

ทำไมจึงบอกว่า เทวดาบางพวกไม่พร้อมที่จะ
ปฏิบัติธรรม? ครั้งหนึ่งผมเคยทำประวัติของ
พระนางจามเทวี โดยอัตโนมัตติที่ผมได้สัมภาษณ์
ได้สนทนาธรรมกับท่านจึงทราบ ว่า ท่านขึ้นไปเกิด
เป็นเทวดา และปัญญาทานบารมีของท่านยังไม่เต็ม
ทำให้ท่านเข้านิพพานไม่ได้ ผมจึงต้องทำเรื่องนี้เพื่อ
ท่าน นี่คือหลักฐานว่า เทวดานั้นทำบางอย่างไม่
ได้ ต้องมาวามนุษย์ทำให้ และมีเทวดาอีกหลาย
องค์เทพอีกหลายองค์ ที่วามนุษย์ในโลกนี้ทำ
ภารกิจแทนให้

คำถามที่ ๒ ชีวิตของมนุษย์เป็นไปตามพรหมลิขิตใช่ไหมครับ

คำตอบ ไม่จริงครับ เป็นไปตามวิบากกรรม เช่น สัตว์นรก ก็
ใช้กรรมไปเรื่อยๆ จนหมดวิบาก ก็มาเกิดเป็นมนุษย์
วิบากคือหนี้ เมื่อใช้หนี้หมดก็ได้เปลี่ยนภพภูมิกันไป
ตามธรรมดา เช่นมาเกิดเป็นมนุษย์ ทำไมบางคน
เดือดร้อนตั้งแต่เกิด ตอนหลังได้ดีตลอดนั่นคือเขามา

ใช้วิบาก เมื่อหมดวิบากก็ใช้กรรมที่สองถัดไป ถ้ากรรมที่สองเป็นกรรมดี เขาก็ได้ขึ้นมาดี

พวกสัตว์ต่างๆ ที่ต่ำกว่าเรา ถ้าเขาใช้กรรมใช้วิบากของเขาหมดแล้ว ถ้ากรรมต่อไปของเขาดี เขาก็ขึ้นมา คือเป็นไปตามวิบากกรรมของเขา

กรรมจึงเป็นตัวนำให้เราเกิด เมื่อเราใช้กรรมหมดแล้ว เราก็ต้องเปลี่ยนภพภูมิ ไปเช่นนี้เรื่อยไป ซึ่งการเปลี่ยนเรื่อยๆ ผมไม่สนับสนุนว่าเป็นสิ่งดีเพราะเราก็เหมือนสวะ เปลี่ยนไปตามกรรม ลอยไปตามยถากรรม แต่ถ้าเรามีสติปัญญา ก็สามารถทำตัวเราให้ทวนน้ำ ทวนกระแส ไม่เป็นเหมือนสวะได้

คำถามที่ ๓ ที่อาจารย์บรรยายมาเป็นการทวนกระแสของสังคมนำไปปฏิบัติแล้ว มิต้องแยกตัวออกจากสังคมหรือ

คำตอบ ยอมรับว่านี่คือการทวนกระแส ในครั้งที่พระพุทธองค์ท่านตรัสรู้ใหม่ๆ ท่านคิดว่า ธรรมะที่พระองค์ตรัสรู้นั้น คนส่วนใหญ่คงรับไม่ได้ เพราะส่วนใหญ่เขาเดินทางไปตามยถากรรมทั้งหมด ครั้นท้าวสัทหมบดีพรม

ท่านมาทูลว่า “ดอกบัวที่บ้านแล้ว และที่กำลังจะบาน พอมีอยู่” ท่านจึงสอน ท่านก็นำพาพวกหนึ่งไปถึง นิพพานแล้ว ส่วนพวกเราท่านยังทิ้งอยู่ เพราะเรายังไม่บานนะ โดนทิ้งอยู่ เช่นเดียวกันเรื่องนี้ทวนกระแส

ในเมื่อทวนกระแส ไม่จำเป็นที่เราต้องแยกตัว ออกจากสังคัม คนที่รู้จักจริง จะไม่ทิ้งสังคัม แต่ถ้าถึงระดับพระอนาคามีจะแยกไป ไม่มายุ่งเกี่ยวกับสังคัม แต่ถ้ายังไม่ถึงระดับยังไม่ทิ้งสังคัม เพราะเรายังทำอะไรได้ ยังเป็นส่วนของสังคัม ต้องช่วยเหลือสังคัม

ทำไมพระพุทธเจ้า จึงเข้ามาคลุกคลีกับสังคัม? เพราะท่านต้องการให้ความรู้ ซึ่งเป็นเชื้อที่จะจุด ประทีปในดวงใจให้สัตว์โลกได้สูงขึ้นสูงขึ้น ท่านจึง จำเป็นต้องเมตตา เผยแผ่สังคัมให้ใคร่รู้ได้เห็น

เช่นกันครับ ท่านเชษฐมมาที่นี้ ทั้งไกลแสนไกล แต่ผมก็มาเพราะผมรู้ว่านี่เป็นกุศลที่จะได้จุดประทีป ในดวงใจของคนให้เห็นสังคัม น้อมนำไปประพฤติ ปฏิบัติ นำตนเองได้ เมื่อนำตนเองได้ ก็นำคนอื่นได้ คนอื่นคือ ลูก ภรรยา สามีของเรา คนใกล้ตัวเราก่อน เมื่อนำเขาได้ ก็นำคนในสังคัมกว้างออกไปได้

คำถามที่ ๔ ทำไมคนที่มีความซื่อสัตย์มากไม่สนใจธรรมะ

คำตอบ ผมเห็นพวกนี้แล้วผมสงสาร นี่คือวิญญูะ เรื่องนี้ในครั้งพุทธกาลก็มี เช่น พระเวททัตมีลาภสักการะต่างๆ ทำลายตัวเอง ไม่รู้เท่าไร เปรียบเหมือนต้นไม้พ้อแตกกอใหญ่ขึ้น ใหญ่ขึ้น ตรงกลางตาย แบบเดียวกันคนที่มีความบริบูรณ์มีทรัพย์สมบัติมีทุกสิ่งทุกอย่างจะหลง เหมือนเวทดา หลงบริโภค หลงเสพสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นเปลือก จนลืมอริยทรัพย์ซึ่งเป็นปัจจัยนำเราเดินทางในปรโลก นำสงสาร

มีเศรษฐีคนหนึ่งเขียนจดหมายถึงผม อาชีพเขาทำธุรกิจด้านสิ่งก่อสร้างมากมาย พonganมีอุปสรรคคิดว่าผมจะช่วยเขาได้ เขาเขียนจดหมายไปถามว่า ผมจะแก้ปัญหาให้เขาได้ไหม ผมตอบว่า “ที่ผมไปแนะนำใครไม่เคยแนะนำให้สะสมพวกขยะต่างๆ เหล่านี้เลย ทรัพย์สมบัติเงินทอง ผมไม่เคยแนะนำให้สะสม ผมแนะนำให้สะสมแต่อริยทรัพย์”

ผมคิดว่าเขาจะโกรธ แต่เขาตอบกลับไป ขอบคุณ ผมที่ให้สติเขา แต่เขาจำเป็นต้องทำเพราะบริวารเขามีมาก

อีกคนหนึ่งมีสมบัติล้มฟ้า ไปหาผมที่บ้านไปนั่งคุยเพื่อจะทดสอบผม เขาเป็นแพทย์มาคุยว่าเขาเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ผมบอกว่า ไม่ใช่หรอก แล้วผมก็บอกภูมิหลังของเขา พอเขาเริ่มศรัทธา ผมก็แนะนำว่า คนที่ฉลาดจริงๆ จะเปลี่ยนทรัพย์ภายนอก ให้เป็นทรัพย์ภายใน หลังจากที่เขากลับจากบ้านผม ตอนหลังทรัพย์ภายนอกของเขาก็นำออกขาย นำเงินไปสร้างเรือนกรรมฐาน ไปทำหนังสือธรรมะ ไปเปลี่ยนเป็นทรัพย์ภายในหมด

เมื่อเราปฏิบัติธรรมถึงขั้น จะรู้ว่าคนไหนจะหมดวิบากที่เขาเสวยอยู่ เราจะเปลี่ยนเขาได้ไหม ถ้าเปลี่ยนได้ก็จะเปลี่ยนเขา ถ้าเปลี่ยนไม่ได้ ผมจะเฉยๆ ดั่งนั้นอย่าไปอิจฉาเขา เขาเกิดมาชาตินี้ ด้วยเหตุที่เขาทำไว้ในอดีตได้ส่งผลให้เขา ได้มาเสวยผลในชาตินี้ แต่จากชาตินี้ไปเขาสั่งสมหรือไม่มันอยู่ตรงนั้น เขาเป็นครูสอนเรา ขอบคุณเขา และสงสารเขาด้วยที่มักจะหลงไปกับความสมบูรณ์พูนสุขนั้น แต่มีหลายคนที่มีสมบูรณ์พร้อมทุกอย่าง แล้วยังสั่งสมบุญต่อด้วย เราได้สัมผัสอยู่

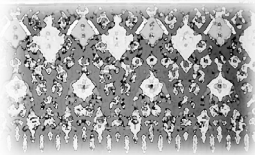

คำถามที่ ๕ การปฏิบัติการศึกษาธรรมเพื่อความหลุดพ้น แต่
ชาตินี้ยังไม่สำเร็จ แล้วบุญกุศลที่เราทำจะสะสม
ต่อไปทุกภพทุกชาติหรือไม่

คำตอบ หน้าทีของจิตข้อที่ ๓ คือสะสม สิ่งที่เราทำแล้ว ดี
หรือไม่ดี จะสะสมไว้ในดวงจิต จะเห็นว่าบางทีเณร
น้อยเทศน์ธรรมะได้ฉะฉาน ทั้งที่ยังไม่ได้เรียนอะไร
กลับพูดได้ฉะฉาน ตอบปัญหาได้แจ่มแจ้ง

ผมลืมบอกไป หมอคนที่ลูกตาบอด ในอดีตชาติ
เขาเป็นนักวิทยาศาสตร์เขาไปบีบตากุ้ง ให้มันเกิด
ฮอริโมนให้มันตกไข่ นั่นคือผลงานในอดีตชาติของเขา

ในทางโลกเราดูอายุโสที่อายุ แต่ในทางธรรม เรา
ดูอายุโสที่ธรรมะ ดังนั้น สะสมของดีไว้เถอะครับ ไม่
เสียหาย จะได้สบายในวันข้างหน้า แล้วเราจะเลือก
เกิดได้ ทำไมเราไม่คิดละ บางคนเกิดมาอยู่ในที่ที่ดีไป
หมด เขาทำอะไรมา น่าคิดนะครับ อะไรเป็นเหตุนำ
เขามาอยู่ที่นั่น ทุกอย่างมีเหตุมีผลทั้งนั้นไม่มีอะไรเกิด
ขึ้นลอยๆ

คำถามที่ ๖ นักวิจัยที่จำเป็นต้องฆ่าแมลงเป็นบาปไหม จะแก้
อย่างไร

คำตอบ แก้ไม่ได้หรือกนักวิจัยหรืออาจารย์ ทำบาปเพราะ
จำเป็น เราต้องยอมรับ แต่เจตนาของเราเพื่อความ
สุขของมวลมนุษย์ เราจึงต้องรับทั้งบุญและบาป

ครั้งหนึ่งมีแพทย์คนหนึ่งไปหาผมที่บ้าน เขาถาม
ว่าเขามีลูกปัญญาอ่อนเขาทำกรรมอะไรไว้ ผมว่า
ผมไม่โทษמוד แต่จริงๆ แล้ว ในหลักธรรม ด้วยเหตุผล
ถ้าเราทำกรรมดี แน่แน่นอนว่าต้องได้ของดี ทั้งที่เขา
เป็นแพทย์รักษาคน แต่ต้องเดือดร้อนกับเรื่องนี้
ตลอดชีวิต

แพทย์ใหญ่อีกคนอยู่ลำปาง มีคนที่สนิทมากกับ
แพทย์คนนั้นมาพบผมที่บ้าน เขาถามว่า ในสายตา
ของเขาหมอคนนี้เป็นคนดีทุกอย่าง ช่วยเหลือสังคม
แล้วทำไมต้องเป็นมะเร็งอยู่ที่โรงพยาบาลขณะนี้
ผมจึงให้ข้อคิดว่าคนเราถ้าดีหมดทุกอย่าง ไม่ต้องไป
นอนโรงพยาบาลหรอก แต่นี้แสดงว่าต้องมีบางสิ่ง
บางอย่างไม่ดี ฝากให้เขากลับไปคิดดู ให้ลองไปดูซิ
ครอบครัวดีไหม เขาบอกว่าไม่ดี ลองไปดูเถอะ

ตัวเขาต้องไม่ดี เขาถามว่าหมอดีได้ออกจากโรงพยาบาลไหม ผมบอกว่าไม่ได้ออกหรอก ตายอยู่นั้นแหละ เพราะวิบากหนักมาก

อีก ๓ เดือนต่อมา คนสนิทของแพทย์คนนั้นกลับมาหาผมอีกครั้ง มาบอกว่า สิ่งที่ผมพูดไว้เป็นจริง เพราะแพทย์ดังกล่าวสมัยเป็นหนุ่ม ไปได้พยาบาลเป็นภรรยาที่ ๒ แล้วไปรีดลูก (ทำแท้ง) ตัวเองจึงต้องเป็นมะเร็งถึงขั้นเป็นอัมพาต

ฉะนั้นเป็นนักวิจัยแล้วต้องฆ่าแมลง แต่เจตนาของเราเพื่อความสุขของมวลมนุษยชาติ ดังนั้นเราต้องยอมรับทั้งผลดีและผลร้าย ถ้าเรารู้แบบนี้ถือว่าเป็นโชค รีบทำความดีให้มากขึ้นฆ่าแมลงจำเป็นต้องฆ่าก็ฆ่าไปเถอะ เพราะหน้าที่เรายังไม่จบ รอให้อายุ ๖๐ เกษียณแล้วจึงจะจบ เมื่อต้องทำบาปมากยิ่งขึ้นทำบุญให้มากขึ้น

เราแก้วิบากไม่ได้แต่เราหนีวิบากได้ โดยสร้างกรรมดี (ตอนท้ายจะบอกว่าสร้างกรรมดีอย่างไรบ้าง) พระพุทธเจ้าท่านยังบอกไว้เลยว่า ที่เราสุขสบายอยู่ขณะนี้อย่าประมาทนะ เรากำลังเสวยวิบากดี

เมื่อใดก็ตามที่วิบากดีหมดอายุแล้ว วิบากไม่ดีขึ้นมา
ส่งผลเราจะแย่

ครั้งหนึ่งผมจะเดินทางไปสิงคโปร์เพื่อเสนอผลงาน
จึงเดินทางมากรุงเทพฯ มีโทรศัพท์เข้ามาปรึกษา เป็น
ผู้หญิงโทรมาถามว่า เขามีญาติเป็นข้าราชการนอน
เป็นอัมพาตอยู่ในโรงพยาบาล เพราะล้มลงศีรษะ
น็อกพื้นขณะดูแผนที่ นอนโรงพยาบาลประมาณ
เดือนเศษแล้ว เขาถามผมอีกว่า ญาติคนนี้จะได้ออก
จากโรงพยาบาลหรือไม่ ผมบอกว่าผมไม่ใช่หมอย
อยากรู้ต้องไปถามหมอที่รักษาแต่ขณะที่เล่าเรื่อง
จิตผมลึ้มผึสได้บางอย่าง จึงถามเขาว่าคุณเป็นอะไร
กับคนไข้ เขาตอบว่าเป็นน้องสาว ผมถามว่าคุณเคย
อยู่กับเขาตั้งแต่เด็กๆ หรือไม่ เขาตอบว่าเคย ผม
ถามว่าเขาเคยใช้ไฟฟ้าช็อตปลาไหม เขาว่าเคยทำ
ผมจึงชี้ว่ากรรมตัวนั้นแหละที่ส่งผลให้เขาต้องเป็น
อัมพาตเช่นนี้ ในขณะที่เขาดีๆ เขาไม่ได้สร้างกรรมดี
ต่อเติมไว้ พอวิบากดีหมด กรรม ที่สองเป็นกรรมไม่ดี
ที่เคยช็อตปลาตามมาทัน จึงต้องเป็นอัมพาต เขาถาม
อีกว่าคนที่ เป็นอัมพาตนั้นจะพุดรู้เรื่องไหม จะได้ออก
จากโรงพยาบาลไหม ผมตอบว่าพุดรู้เรื่อง ได้ออก

จากโรงพยาบาลแต่ไม่ได้รับราชการหรอก แล้วก็
เป็นจริงดังที่ผมบอก ขอโทษนะที่ผมพูดไม่ได้แข่งเขา
นะ แต่เป็นเพราะเรารู้จึงบอกเขาไป

ฉะนั้นรับทำของดี ทำไว้เป็นทุนหลายๆ

คำถามที่ ๗ เจ้าเข้าทรงมีจริงไหม? ดูอย่างไรว่าทรงจริงหรือ
ทรงไม่จริง

คำตอบ   **ตอบ ๒** คำถามนะครับ เรื่องร่างทรง ผมโดยปกติไม่
ค่อยไปยุ่งกับใครในสังคม เวลาไปนอนในป่ามักแยก
ไปนอนคนเดียว ใครๆ บอกว่าเหงา แต่จริงๆ ไม่เคย
เหงา มีอะไรเข้ามาให้สัมผัสเยอะมาก

เรื่องร่างทรงก็มี ถ้าเรารู้ละเอียดก็สนุกดีนะมี
อาจารย์ มข. ทำวิจัยเรื่อง “การทรง” เชียงใหม่มี
เจ้าเข้าทรงหลายเจ้า เจ้าพวกนั้น ต้องมาเสียภาษี
ขึ้นกับศาลากลางจังหวัด (ของสรรพากร) เจ้าที่
เชียงใหม่ ต้องขึ้นกับเจ้าที่ศาลพระกาฬพบุรี และ
เจ้าที่ศาลพระกาฬก็ขึ้นต่อเจ้าพ่อหลักเมืองที่กรุงเทพ
เป็นลำดับขั้นอย่างนั้น

เจ้าเข้าทรงเข้าจริงหรือเท็จ

ขอเล่าเรื่องก่อนตอบคำถาม คือ มีเด็กสาวคนหนึ่ง เป็นหลานของคนที่เขาเล่าให้ผมฟัง เขาว่า เด็กกินอะไรไม่ได้เลย ผอมลง ผอมลง หมอที่โรงพยาบาลตรวจว่าปกติทุกอย่าง แต่กินอะไรไม่ได้ กินแล้วอาเจียนหมด ผอมซูบลง ซูบลง เขาไปหาเจ้าเข้าทรง วันนั้นวันอังคาร เจ้าเข้าทรงนัดว่า วันพฤหัสบดีนั้นให้เอาขันดอก (ดอกไม้) มาให้ จะเอาเป็นคนทรง เมื่อผมทราบจึงให้พาเด็กไปพบผมที่ทำงานบ่ายวันนั้นเลย เขาพาไป ผมเห็นเด็กแล้วสงสัยจึงถามว่า

“คุณรู้ไหมว่าคุณจะตายแน่ๆ เลย คนที่กำลังจะตาย เจ้าเข้าทรงจะเอาร่างไปใช้ แล้วเขาจะอยู่ได้นาน จะไม่ตาย” ผมถามว่าหนูอยากเป็นคนทรงไหม? เขาบอกว่าไม่อยากเป็น เพราะคงไม่รู้ตัวว่าทำอะไรลงไป ผมจึงว่า ถ้าไม่อยากเป็นต้องไปเติมบุญเยอะๆ ถามเขาว่าเอาไหม เขารับว่าเอา ผมจึงติดต่อดีเปร้าเปิง ซึ่งเป็นวัดที่มีการสอนวิปัสสนากรรมฐานระดับนานาชาติ ผมประสานงานกับแม่ชี เล่าที่มาให้ท่านฟัง ทางวัดก็รับไปฝึก ๑ เดือน

ในขณะที่ฝึก มีประสบการณ์ต่างๆ มากมาย ครบ ๑ เดือนออกมาแล้วรับประทานอาหารได้ปกติ สุขภาพดีขึ้น เจ้าเข้าทรงเอาตัวเขาไปไม่ได้ นั่นเพราะเขามีบุญ จึงหายจากความผิดปกติได้

เจ้าเข้าทรงมีจริงไหม?

การเข้าทรงคือการที่จิตวิญญาณ เข้ามาใน ร่างกายของเรา มาใช้ส่วนบางส่วน หรือทั้งตัวใน ร่างกายของเรา สุดแท้แต่ว่าจิตวิญญาณไหนที่เข้ามา ถ้าของจริงเข้ามามันก็ต้อง แต่ถ้าพวกวิญญาณนี้ เล่นก็ไม่จริง ลองนึกดูคนบางคนก็เล่นตั้งแต่เป็นเด็ก พอโตขึ้น แก่แล้ว ก็ยังขี้เล่น คนที่ชอบพูดตลก ไปกฮาตั้งแต่เด็ก แก่แล้วก็ยังเป็น คนพูดตลก ตาย แล้วก็ยังขี้เล่น

ดังนั้น ถ้าวิญญาณที่เรากำลังทรง รอให้เข้ามา แล้วเป็นวิญญาณขี้เล่น และไม่ใช้วิญญาณที่เราต้องการจริงๆ ก็ไม่ถูก

ผมเคยไปเคยพิสูจน์ ที่เชียงใหม่ ที่ว่าแม่นักหนา ผมก็ไปนั่งดูอย่างรู้ว่าวิญญาณจะทายอะไรผมใครๆ ว่าแม่น พอมาดูผมเขาบอกว่าหน้าบ้านมีอย่างนั้น

อย่างนี้ ผมไม่เคยนึกไปถึงที่บ้านเลย คอยดูซิว่าจะ
ตายผมอย่างไรแค่นั้นเอง พวกนี้ผมไม่ติดหิ้งนั้น ทาย
อะไรผิดหมด

ผมมาวิเคราะห์ตามหลักวิทยาศาสตร์ว่า ทำไม
เจ้าเข้าทรงเดียวกันที่ตายคนส่วนใหญ่ถูก ทำไมจึง
ตายผมไม่ถูก จริงๆ แล้วเป็นเพราะพลังจิตเรานี่เอง
ที่เป็นสื่อให้พลังจิตอีกดวงตามได้ ถ้าเราไม่หวังอะไร
เราไม่นึกถึงที่บ้านพลังจิตอีกดวงก็ตามไม่ถูก ว่าบ้าน
เราอยู่ไหน คล้ายๆ กับว่าเราไม่บอกเขาก็ตามไม่ได้
สงครามอ่าวเปอร์เซียที่ทิ้งระเบิดมาที่ตึกบัญชาการ
เป็นรู แล้วใช้เลเซอร์โกด้นำทาง ทิ้งระเบิดลงในรูไป
ระเบิดข้างล่าง ทำได้เป็นเช่นเดียวกัน จิตเราก็เป็น
สื่อให้เจ้าเข้าทรงตามได้ และตายถูก ดังนั้นถ้าเรา
ทำอย่างนี้ได้จิตเป็นอิสระไม่หวังอะไร เจ้าเข้าทรง
และหมอดูทายผิดหมดเลย

เช่นเดียวกับ เซียนที่ไปจุดศพไม่มีญาติ (คนจีนทำ)
ใช้ไม้จิ้มฟันดูถ้าไปเจอวิญญาณขึ้นเล่น ไม่อยากไปจุด
ไปเกิดมันจะหลอกได้ ที่ผมเคยไปดูวิญญาณหลอกว่า
อยู่ตรงนี้ เอาไม้จิ้มเอาธงปักวิญญาณก็หนีไปที่อื่นพอ
จุดลงไปก็ไม่เจอ ไม่พบกระดูก ไปจุดที่ ๒ เอาธงปัก

ก็ไม่มี จุดที่ ๓ ก็ไม่มี เพราะวิญญานขี้เล่น หลอก
เขียนว่าอยู่นั่นอยู่นี่ เพราะไม่อยากไปเกิด แต่ถ้ามี
ญาติมาบอกว่าเขาจะได้ไปผูกไปเกิด จะดีทำบุญ
ไปให้จะได้เลื่อนภพภูมิให้ดีขึ้น ถ้าเขาขอมนะ มันจึง
ตรงเป๊ะเลย ขุดก็เจอกระดูก

สิ่งนี้เป็น Metaphysics ขึ้นอยู่กับวิญญาน
ว่าจะเข้ามาจริงหรือไม่จริง เช่นเดียวกัน วิญญาน
ของพระบางรูปที่ท่านต้องการสร้างบารมี มาเทศน์
ให้เราฟัง ฟังแล้วต้องวิเคราะห์ว่าสังฆธรรมที่ออกมา
ที่เราได้ยินเป็นสังฆธรรมที่ถูกต้องหรือเปล่า ถ้าถูกต้อง
ก็เป็นวิญญานแท้ ดังนั้นการเข้าทรงต้องดูให้เห็นว่า
เป็นทรงแท้หรือทรงเทียม

คำถามที่ ๘ พระอรหันต์มาเข้าทรงได้จริงหรือ

คำตอบ พระอรหันต์ ท่านไม่เข้ามาเขียนว่ายอยู่ในวิญญะ แล้ว
ท่านจะมาใหม่ลองคิดตามหลักความจริง ท่านจะมา
เข้าทรงใหม่ แต่ถ้ายังอยู่ในวิญญะ และท่านต้องการ
มาสร้างบารมี ก็ทำได้ ถ้าท่านต้องการแต่ถ้าหลุดไป
จากวิญญะแล้วใครเขาอยากจะทำยุ่งกับของเน่าของ

เสียอีกละ ในครั้งพุทธกาล พระพุทธเจ้าท่านเคยเปรียบเทียบให้สาวกฟัง ว่าใครที่ตกลงไปในหลุมอุจจาระแล้ว เมื่อตัวเองหลุดพ้นขึ้นมาได้ ได้อาบน้ำชำระล้างร่างกายจนสะอาด เราอยากตกลงไปอีกไหมไม่มีใครอยากหรอก เช่นเดียวกัน คนที่หลุดจากวิภวัญจะแล้วไม่คิดกลับมาแล้ว แต่คนที่ยังอยู่ในวิภวัญจะยังกลับมา เจ้าแม่กวนอิมก็เป็นปางหนึ่งของพระโพธิสัตว์ที่จะมาสร้างบารมี เพื่อที่จะไปเป็นพระพุทธเจ้าในโอกาสต่อไป ท่านก็ยังมาช่วยคน บุคคลเหล่านี้ ท่านอยู่ในชั้นดุสิต เป็นชั้นที่พระโพธิสัตว์ทั้งหลายไปเกิดที่นั่นก็ยังมีรูป แต่เป็นแบบเทพ ไม่เหมือนเรา

คำถามที่ ๙ เรื่องคาถาชินบัญชร อันนี้ดีมากครับ เป็นอุบายให้จิตของเราสงบ แล้วถ้าจะดีที่สุด เราต้องแปลคาถานั้นได้ เพราะคาถาชินบัญชรนั้นเป็นเรื่องความดีงามทั้งหมดที่จะเอามาพอกมาห่อหุ้มตัวเรา ถ้าเราท่องคาถาแล้วรู้คำแปลยิ่งดี แล้วจิตยังเป็นสมาธิจิตจะมีพลัง ผมจึงแนะนำว่าคาถาชินบัญชรนี้ดี ท่องได้ยิ่งดี คนไม่มีสมาธิท่องไม่ได้หรอกครับเช่นเดียวกัน สวดปาฏิโมกข์ คือ สวดศีลทั้ง ๒๒๗ ข้อถ้าไม่มี

สมาธิสวดไม่ได้หรือต้องเป็นคนที่สะสมมาก่อน จึง
จะทำได้ มีพระหลายรูปที่สวดปาฏิโมกข์ได้ แต่ไม่
มากนัก ดังนั้นสรุปว่า คาถาชินบัญชรดี แต่สำหรับ
ผม พวกนี้ไม่อยู่ในใจผมเพราะถ้าเราทำดีแล้ว คาถา
ทุกอย่างดีทั้งนั้น อยู่ในตัวเราทั้งหมด

คำถามสุดท้าย

ข้อ ๑ การปฏิบัติภาวนาอยู่สม่ำเสมอ เป็นเวลาหลายปี
แต่ก็ยังไม่ค่อยสงบเท่าไร เพราะอะไร?

คำตอบ แนะนำนะครับ ความเพียรโง่งง ที่ทำมาหลายปี
แล้วไม่ได้ผล เพราะความเพียรมันหยาบ และขณะ
เดียวกันเราไม่สู้ตาย ถ้าจะได้ธรรมะของพระพุทธ
องค์ต้องสู้ตายทุกคน เร่งความเพียรนะครับ

ข้อ ๒ มโนมยิทธิ แปลว่ามีฤทธิ์ทางใจ ตอนที่ฝึก อาจารย์
บอกให้คิดว่าเห็นพระจุฬามณีให้คิดว่าเราแต่ง
ตัวอย่างไร เห็นเทวดาไหม มโนมยิทธิเป็นการ
สร้างมโนภาพเองหรือเห็นนรกสวรรค์จริงๆ

คำตอบ

มโนมยทธิคือการฝึกจิตของเราให้มีฤทธิ์มีได้หลายแบบ เช่น ไปรู้ใจคนอื่นหรือตาทิพย์อะไรก็สุดแท้แต่ ผู้ที่ฝึกมโนมยทธิคือผู้ที่ฝึกจิตให้มีฤทธิ์จริงๆ แล้ว ถ้าจะฝึกให้มีฤทธิ์ ทางสายตรงคือต้องเล่นสมณะ เช่น พุทโธ พุทโธ แล้วอย่าไปคิดว่าอะไรจะเกิด ในที่สุดจิตเป็นสมาธิจะมีฤทธิ์ แต่วิธีลัด คือมีอาจารย์นำ คล้ายพูดให้เราคล้อยตาม ให้จิตสงบคล้อยตามแล้วไปรู้ไปเห็นอะไรต่างๆ

ถ้าถามว่ามโนมยทธิมีจริงไหม ผมไม่ได้เล่นทางนี้ แต่เท่าที่ผมเคยทำมีจริง แต่ผมว่า มันไม่มีประโยชน์เท่าไร ถ้าเรายังไปติดกับสิ่งที่อยากรู้ อยากเห็น ถ้าผมยกมือ คนที่ฝึกมโนมยทธิเขาเห็นมือเหมือนกัน นั่นคือถูกต้อง แต่ถ้ายกมือแล้วไปเห็นเป็นอย่างอื่น แสดงว่าเกิดอุปาทาน นั่นไม่ใช่มโนมยทธิ มีจริงแต่ไม่มีประโยชน์ถ้าเรายังไปยึดติดพวกนั้น ถ้าเราละมโนมยทธิได้ แล้วเดินบนทางสายเอก การเดินบนทางสายเอก จิตจะคิดอยู่เสมอว่า เราคิด เราพูด เราทำเพื่อไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีก พฤติกรรมจะคล้อยตามจิตเพราะจิตเป็นตัวสั่งร่างกายให้ทำตาม เพราะฉะนั้นมโนมยทธิก็เป็น

ประโยชน์เบื้องต้น เช่น คาทาซินบัญญัติเหมือนกัน เมื่อ
ฝึกจนถึงที่แล้ว พวกนี้จะหลุดหมด ถ้าเราไปยึดมโน
มยิทธิหรือไปยึดคาทาซินบัญญัติเราก็ไม่ได้เข้านิพพาน
เมื่อใดก็ตามที่เราทิ้งอะไรๆ ได้จะเข้านิพพานได้.

จับปฏิบัติเพื่อความเห็นภัย
ต้องเป็นผู้มีสติระลึกรู้อยู่กับใจตลอดเวลา
ไม่ปล่อยใจไปไหน
ความไม่ปล่อยใจนั้นแลคือทำนบ
เครื่องป้องกันกิเลสต่างๆ ที่ยังไม่เกิด
ไม่ไหม้โอกาสเกิดขึ้นได้
ที่มีอยู่ซึ่งยังแกล้งไม่หมด
ก็ไม่กำเริบลำพอง

หลวงพ่อมิ่งมั่ง ฐิติทัตโต

บทที่ ๕ บทส่งท้าย

*ในทางวิทยาศาสตร์สามารถพิสูจน์ได้ว่า
เมื่อเราตัดเจ้ากรรมนายเวรหมดไป หมดไป
ก็หลังถ้าเราทำดีวันนี้ ผลจะเกิดดีวันนี้เลย*

ขอเชิญทุกท่านนั่งสบายๆ ไม่จำเป็นต้องนั่งสมาธิ จะนอนก็ได้ถ้าอยู่ที่บ้าน ในขณะที่เดียวกันหลับตาเพราะไม่อยากให้สิ่งกระทบเข้าทางตา ขณะนี้มันเข้าทางหู ทางกายก็สุดแท้แต่ หลับตาแล้วนึกถึงองค์บริกรรมภาวนาที่เราฝึกมา คนที่ใช้พุทโธ หายใจเข้าก็พุท หายใจออกก็โธ หลับตา พุทโธ พุทโธ ใครฝึกทางยุบหนอพองหนอก็เอาตามยุบหนอพองหนอ หรือ สัมมาอะระหัง หรืออื่นๆ สุดแท้แต่ตามถนัด

องค์กรรมฐานใดที่จะทำให้มรรคผลการเกิดสมาธิของเราเร็วขึ้น องค์บริกรรมตัวนั้น จะเร็วที่สุดสำหรับจริตของเรา ถ้าใช้พุทโธ แล้วเกิดสมาธิเร็วก็ใช้ตัวนั้นตลอดไป

ขอเวลาทำสมาธิ ๒ นาที ครบแล้วหลับตาต่อไปนะครับ

บุญกิริยาวัตกุ ๑๐

(เวลา ๒ นาทีผ่านไปด้วยความสงบ)

ในการดำเนินชีวิตของเราในแต่ละวัน หลังจากที่เรารู้สึกดี
จากภวังค์ จิตของเราจะรับสัมผัสต่างๆ ทั้งดีและทั้งไม่ดีตลอดเวลา
ผู้ที่มีความรู้ ผู้ที่รู้ทัน สิ่งกระทบต่างๆ เหล่านี้ พึงสร้างแต่สิ่งดี ทุกๆ
การกระทบสิ่งดีนั้นเป็นบุญ บุญนั้นเกิดได้หลายทางเช่น เราควร
พิจารณาเนื่อง ๆ ว่าในรอบวันของเรานั้น เราได้ช่วยเหลือผู้อื่น
หรือเปล่าในกิจการงานของคนอื่น ในกิจการงานที่ชอบธรรม ถ้า
เรามีเวลาเราอยู่ในสภาวะที่ช่วยเหลือได้ เราก็ช่วยเหลือ ผลจาก
ที่เราได้ช่วยเหลือเขาเหล่านั้น จะกลับออกมาเป็นบุญ

การถ่อมตน (อ่อนน้อมถ่อมตน) เป็นบุญ ถ้าเราไปคบหา
สมาคมกับใครก็ตามรู้จักอ่อนน้อมถ่อมตน ต่อบิดามารดา ต่อ
ครูบาอาจารย์ ต่อผู้ใหญ่ ต่อเจ้านาย ถ่อมตนแม้แต่เพื่อนร่วมงาน
บุคคลที่ต่ำกว่า แม้แต่เดรัจฉาน จะทำอะไรเราต้องมีสัมมาคารวะ
ต่อสรรพสัตว์ที่ร่วมเวียนว่ายตายเกิด การถ่อมตนนั้นเป็นบุญ

การฟังธรรมตามกาล อย่างวันนี้เป็นการบรรยายธรรมเป็น
สังฆธรรมของพระพุทธองค์ ผู้ที่ฟังก็ได้บุญ ผู้ที่บรรยายธรรมก็ได้
บุญ บุญเกิดจากการฟังธรรมการเทศน์ธรรม

เวลาเราไปรู้ว่าคนอื่นเขาไปทำบุญ คนอื่นเขาไปทำความดี หากเรามีจิตอนุโมทนาคล้อยตาม ยินดีกับการทำดีของเขา เราก็ได้บุญเวลาเราไปสร้างความดี เวลาเราไปทำบุญไปใส่บาตร เมื่อเรากลับมาถึงบ้านหรือกลับมาถึงที่ทำงาน เราก็อุทิศแบ่งบุญให้คนอื่นที่เราได้พบปะสังสรรค์ เราก็ได้บุญสองต่อ

เวลาเรามี สิ่งที่เรามี เราอุทิศเราบริจาค ให้กับสรรพสัตว์ ให้กับคนอื่น ให้กับคนที่เดือดร้อนต้องการการบริจาคนั้นถือว่าเป็นทาน หากเราบริจาควัตถุเป็นทาน เช่น อาหารเครื่องนุ่งห่ม เสื้อผ้า ยารักษาโรคต่างๆ เหล่านั้นเป็นวัตถุทาน ได้อานิสงส์เป็นบุญ ใครเขาทำให้เราเดือดเนื้อร้อนใจ ทำให้เราเจ็บใจ ทำให้เราคับแค้น ขัดข้องหม่นหมองใจ เราให้อภัยต่อผู้ที่ทำให้เราเดือดเนื้อร้อนใจ สิ่งนั้นก็จะเป็นบุญขึ้นในใจของเรา เมื่อใดที่เราให้อภัยเขาได้ จิตของเราจะสงบจะมีเมตตาเกิดขึ้น การให้อภัยทานเป็นบุญที่ใหญ่กว่าการให้วัตถุทาน วัตถุทานนั้นเราให้ได้ง่าย แต่อภัยทานเราให้ได้ค่อนข้างยาก แต่ถ้าเราทำเป็นอุปนิสัยจนเคยชินแล้ว ก็สามารถจะให้อภัยทานกับสรรพสัตว์ กับเพื่อนร่วมงานกับเจ้านายกับทุกคนที่เราสัมพันธ์ได้ ดังนั้นต้องหมั่นให้อยู่เสมอๆ เพราะเป็นบุญที่ตัวใหญ่กว่าวัตถุทาน

การให้ปัญญาเป็นทาน เช่น การบรรยายธรรมในวันนี้ เป็นการให้ปัญญาเป็นทาน ให้ความกระจ่างแก่ชีวิต ชีวิตจะเดิน

ได้ถูกต้อง เดินได้ราบรื่น สะดวกสบาย สงบ อันนี้เป็นทานสูงสุด เพราะฉะนั้น ในเรื่องของทานก็มี วัตถุประสงค์ อภัยทาน และ บัญญาเป็นทาน ควรจะทำให้บริบูรณ์ ทั้ง ๓ ทานนี้

การรักษาศีลเป็นบุญ ศีล คือ ความปกติของกายวาจา ถ้าเป็นพระกรรมฐาน รวมถึงใจด้วย เมื่อกายวาจาของเราปกติ วาจาของเราไม่ไปพูดให้คนอื่นเขาต้องเดือดร้อน พูดแล้วตัวเองเดือดร้อน สงบวาจาได้ก็เป็นศีล วาจาของเรากายของเราไม่ไปประทุษร้ายคนอื่น ไม่ไปทำร้ายคนอื่นก็เป็นศีล ในขณะที่ท่านนั่งอยู่ที่นี่ กาย และวาจาก็เป็นศีล คือมีความสงบมีความปกติ อันนี้เป็นบุญ

แท้จริงแล้วศีลนั้นอยู่ที่ใจ ใจที่สงบใจที่ปกติ ใจที่ไม่คิดร้าย นั่นคือบุญ ฉะนั้นการมีศีลอยู่กับตัวเองก็เป็นบุญ

การบำเพ็ญภาวนา เช่นที่ท่านได้บริกรรมว่า พุทโธ พุทโธ หรือยุบหนอ พองหนอ หรือสัมมาอะระหัง หรืออื่นๆ อันนั้นคือ การภาวนา การภาวนา คือการพัฒนา การพัฒนาคือการทำสิ่งดีๆ ที่ยังไม่เกิดขึ้นกับเรากับจิตใจของเราให้เกิดมีขึ้นถือเป็นการพัฒนา หรือสิ่งดีที่อยู่แล้ว เราทำให้มันดีขึ้นนั้น ก็เรียกว่าการพัฒนา การภาวนาคือการบำเพ็ญ หรือการพัฒนาจิตใจให้ดีขึ้นหรือให้มีขึ้นจึงได้บุญ

สุดท้ายคือ ทำจิตใจให้เห็นตรง ในขณะที่เราตื่นจากภวังค์

จิตของเราจะรับทั้งสิ่งดีและไม่ดี เข้าปรุงแต่งเป็นอารมณ์ หากเรามีสติตามทันสิ่งกระทบ และเรามีปัญญาตามเห็นการเกิดการดับของสิ่งกระทบ จิตของเราไม่รับสิ่งกระทบเข้าปรุงแต่งก็จะเกิดเป็นความสงบ จะกระทบดีก็สงบ กระทบไม่ดีก็สงบ ที่เป็นอย่างนี้ได้เพราะเห็นถูกต้อง จิตจะเข้าสู่ความเป็นเกษม

การกระทำทั้ง ๑๐ อย่างนั้นเป็นบุญ บัดนี้ ท่านทั้งหลายเป็นผู้มีบุญ ผู้บรรยายก็เป็นผู้มีบุญ ขอท่านทั้งหลายจงตั้งจิตว่า ขณะนี้เราทั้งหลายมีบุญอยู่กับจิตใจอยู่กับตัวของเราแล้ว ขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลนี้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรที่มาเบียดเบียนที่มาปองร้าย ที่มาจองเวรกับเรา ขอจงได้รับส่วนบุญส่วนกุศลนี้ เพื่อความสุข เพื่อความไม่มีโทษภัย ขอจงนำบุญส่วนกุศลนี้เป็นปัจจัยเดินทาง ไปเกิดในภพภูมิที่ควรแก่บารมีของตนของตน ขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลนี้ ให้กับสรรพสัตว์ที่ร่วมเวียนว่ายในวัฏฏะทั้งหลาย ขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่พญายมราช ท่านท้าวจตุโลกบาล ให้กับมวลเทพเทวดาทั้งหลาย ตลอดจนถึงพรหม ขอจงรับส่วนบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญแล้วในวันนี้เพื่อความสุข เพื่อประโยชน์ เพื่อการนำไปเป็นปัจจัยในการบำเพ็ญบารมีให้ยิ่งขึ้น จงทั่วกัน

ครับ....ลืมนตาได้ ทุกครั้งที่เราพิจารณาแล้วเราควรจะอุทิศบุญนั้นเพื่อตัดเจ้ากรรมนายเวรหมดไป หมดไป ในทาง

วิทยาศาสตร์สามารถพิสูจน์ได้ว่าเมื่อเราตัดเจ้ากรรมนายเวรหมด
ไปหมดไป ทีหลังถ้าเราทำดีวันนี้ผลจะเกิดดีวันนี้เลย มันสั้นเข้า
ทำดีวันนี้ก็ได้ดีวันนี้จริงๆ

ขอบคุณทุกท่านที่เป็นฐานให้ผมได้สร้างและสั่งสมบารมี.

อธิษฐานบารมี

แจ้ง อธิษฐานสามารถนำไปใช้ให้เกิดผลดีแก่ชีวิต ถ้าเราเข้าใจว่าแรงอธิษฐานจะสมดังที่ตั้งจิตปรารถนาได้อย่างไร มีองค์ประกอบอะไรบ้าง เมื่อเราทำให้ครบถ้วนสมบูรณ์ คำอธิษฐานนั้นก็สมปรารถนาได้

อธิษฐาน เป็นบารมีหนึ่งในทศบารมี ที่ผู้เจริญในธรรมพึงเจริญให้มีอยู่ในใจ

บารมี เป็นคุณธรรมความดีงาม หมายถึง ความเป็นเลิศ หรือคุณสมบัติที่ทำให้เป็นเลิศ คุณสมบัติที่ทำให้ยิ่งใหญ่ หรือความดีที่สั่งสมในดวงจิตหรือเป็นคุณธรรมที่พระโพธิสัตว์บำเพ็ญครบบริบูรณ์แล้วสามารถตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าได้

ทศบารมี ได้แก่ ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา และอุเบกขา อธิษฐานบารมี คือการตั้งความมุ่งหวังให้สำเร็จผลในสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ตั้งความปรารถนาไว้

กำหนดไว้ต่างกับการบนบานศาลกล่าวซึ่งหมายถึงการขอร้อง
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ให้ช่วยเหลือในสิ่งที่ตนประสงค์ให้สำเร็จสมปรารถนา
เมื่อใดสำเร็จสมปรารถนาแล้ว จะให้สิ่งตอบแทนแก่สิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น

ในพระพุทธศาสนา ไม่มีปฏิบัติให้ชาวพุทธบนบานศาล
กล่าว ลองถามตัวท่านเองดูว่ายังนิยมบนบานศาลกล่าวอยู่หรือไม่
หากท่านเป็นชาวพุทธที่ฝากชีวิตไว้กับการบนบานศาลกล่าวสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ถือว่าท่านยังฝากชีวิตไว้กับสิ่งด้อยค่า ทำไมท่านไม่พัฒนา
จิตของท่านให้ศักดิ์สิทธิ์ เมื่อจิตศักดิ์สิทธิ์แล้วจึงอธิษฐานจิตแทน
การบนบานศาลกล่าว

ในครั้งพุทธกาลที่พระพุทธองค์ยังทรงดำรงพระชนมชีพ
มีเหตุการณ์คล้ายๆ การบนบานกล่าว คือ เกิดภัยธรรมชาติ ใน
นครเวสาลี เกิดภัยแล้งฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล พืชผลได้รับความ
เสียหายเกิดโรคระบาดชาวเมืองล้มตายกันมาก ชาวเวสาลี
จึงส่งทูตมาเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าให้ทรงช่วยเหลือ พระพุทธเจ้า
ทรงให้พระอานนท์นำพระสาวกไปสวดรัตนปริตร เป็นการสวด
สรรเสริญคุณพระรัตนตรัย แล้วอัญเอาคุณของพระรัตนตรัย
มาปกป้องคุ้มครองชาวเวสาลีให้พบความสุขสวัสดิ์ โดยให้พระ
อานนท์นำพระสาวกสวดรัตนปริตรรอบเมืองเวสาลี เป็นเวลา ๗
วัน และในวันที่ ๘ พระพุทธองค์ทรงเสด็จไปสวดเองหลังจากครบ
๘ วัน เกิดฝนตกใหญ่ ชะล้างโรคระบาดให้หมดไป และความ

แห้งแล้งก็เปลี่ยนเป็นความอุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การเกษตร
เหมือนเดิม

ตัวอย่างนี้ ไม่ถือเป็นการบนบาน เพราะเรามีได้ต้องตอบ
แทนสิ่งใดๆ แก่สิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่ประการใดเลย

สมัยหลังพุทธกาล มีบทสวดอัญเชิญขุมนมเทวดา ซึ่งมา
แต่งรจนากันภายหลัง ในสมัยของพระพุทธเจ้าไม่เคยมีการรจนา
เพราะมิได้มีพระดำริที่จะอ่อนน้อมยอมศิโรราบต่อเหล่าเทวดา
สภาวะจิตของพระองค์อยู่เหนือสภาวะจิตของเหล่าเทวดา แต่ครูบา
อาจารย์สมัยนี้มีบทอัญเชิญเทวดา เจตนาเพื่อเชิญเทวดามาฟัง
พระปริตรที่พระกำลังจะสาธยาย ขอให้เทวดามีความสุขแล้วจึง
ขอให้เทวดาช่วยเหลือคุ้มครองมนุษย์ เมื่อเทวดาได้รับสินบนด้วย
การฟังพระปริตรแล้ว จะช่วยเหลือหรือไม่ก็เป็นเรื่องของเทวดาไม่
ถือเป็นการบนบานเพราะไม่ได้เป็นการสัญญาว่าจะให้สิ่ง
ตอบแทนที่ได้ช่วยเหลือให้เราสำเร็จดังประสงค์ แต่ประการใด การ
สวดสาธยายมนต์เหล่านี้จึงไม่ใช่การบนบาน

เมื่อใดที่เรามีสติระลึก รู้ เมื่อนั้นบารมีสิ่งสมในดวงจิตได้
ตลอดเวลา เช่นการฟังธรรมนี้ได้ปัญญาบารมี เราสงบกาย วาจา
ใจ เป็นศีลบารมี ปลีกตัวเข้าปฏิบัติธรรมเป็นเนกขัมมบารมี เป็นต้น

จิตมีหน้าที่ ๓ อย่าง คือ

๑. รับสิ่งกระทบเข้าปรุงเป็นอารมณ์
๒. สั่งสมองให้แสดงออกเป็นพฤติกรรม
๓. สั่งสมพฤติกรรมที่ทำแล้ว

หากขาดสติระลึกรู้ บารมีทั้ง ๑๐ ก็จะไม่สั่งสมในดวงจิต ดังนั้นก่อนนอนควรระลึกทบทวนดูว่า วันนี้เราสั่งสมบารมีใดในดวงจิตบ้าง บารมีคือคุณสมบัติที่ทำให้ยิ่งใหญ่ ในธิเบตกล่าวว่า บารมีคือธรรมที่ทำให้ถึงฝั่งคือเข้านิพพาน เป็นการลงทุนน้อยแต่ผลที่ได้ยิ่งใหญ่เหลือเกิน

อธิษฐานบารมี ที่มีศีลและสัจจะกำกับ ดีอย่างไร

ศีล ในไตรสิกขาประกอบด้วย ศีล สมาธิ ปัญญา จะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ ศีลต้องคุมหัวใจ ศีลต้องบริสุทธิ์ สมาธิจึงจะเกิดจิตนิ่งได้ง่าย ไม่ฟุ้งซ่าน ทั้งคิด พูด ทำ ต้องมีศีลคุม แม้ปากจะสงบไม่ว่าใคร กายสงบ ไม่ทำร้ายใคร แต่ถ้าใจคิดทำร้ายคนอื่น จิตไม่สงบ ถือว่าไม่มีศีลคุมใจ สมาธิไม่เกิด เมื่อศีลคุมใจ จิตมีสติ สมาธิย่อมเกิดได้ เมื่อพัฒนาจนมีสติมากๆ สมาธิก็จะพัฒนาสูงขึ้น เกิดเป็นฌาน ซึ่งมีพลังมากเพราะคลื่นจิตคงที่ ผู้ที่ขาดสติ ไม่มีสมาธิ คลื่นจิตไม่คงที่ ถ้าเรามีสติ จะมีสมาธิ คลื่น

ความถี่ของจิตคงที่ ซึ่งมีพลังมหาศาล บางคนเอาพลังนี้ไปรักษาคนไข้ เอาไปเป็นหมอดูได้ เหล่านี้เป็นมิจฉาสมาธิ พระพุทธเจ้าทรงห้าม ต้องใช้สัมมาสมาธิ คือเอาไปพัฒนาปัญญาญาณจึงจะถูกทาง สรุปรว่าเมื่อมีศีลคุมใจ จิตจะมีโอกาสเกิดสมาธิ เมื่อจิตมีสมาธิจะเกิดพลังมหาศาล

สังขะ คือความจริง ทั้งกาย วาจา และใจ กายกับจิต ตรงกันเมื่อใด กายนั้นศักดิ์สิทธิ์ จิตนั้นศักดิ์สิทธิ์ เมื่อใดกายศักดิ์สิทธิ์จิตศักดิ์สิทธิ์ เมื่อนั้นวาจาศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นอธิษฐานบารมีถ้ามีศีลและสังขะกำกับจะแรงและได้สมความปรารถนา

ประสบการณ์จริงคือ ผมได้สนทนาธรรมกับพระรูปหนึ่ง ขณะนี้อายุ ๑๐๗ ปี (พ.ศ. ๒๕๔๕) ท่านกล่าวประโยคหนึ่งว่า “ตั้งแต่เกิดมา อธิษฐานอะไรแล้วไม่ได้ไม่เคยมี” (อธิษฐานแล้วเป็นจริงเสมอ) เมื่อมาวิเคราะห์ดูว่าเป็นเช่นนั้นได้ด้วยอำนาจแห่งศีลบริสุทธิ์และต้องมีสังขะ เพราะศีลเป็นบ่อเกิดแห่งพลังจิตและสังขะเป็นบ่อเกิดแห่งความศักดิ์สิทธิ์

ตั้งแต่ออกจากวัดมา (พ.ศ. ๒๕๑๘) ผมไม่กล้าพูดถึงใครไม่ดี เพราะถ้าเขาเป็นไป อย่างที่เราพูดนั้น เราจะเป็นบาป จึงต้องระวังในการคิดพูดทำ เมื่อใดที่เรามีศีลบริสุทธิ์คุมใจและเมื่อใดที่เรามีสังขะ กาย วาจา ใจ ตรงกัน จิตจะศักดิ์สิทธิ์ อธิษฐานอะไร

ก็จะสำเร็จ ลองกลับไปพิจารณาดูทำไมบางคนอธิษฐานแล้วสำเร็จ ในขณะที่บางคนอธิษฐานแล้วไม่สำเร็จ?

พิจารณาดูว่าเราสร้างเหตุตรงหรืออ้อม ร่างกายเป็นเครื่องมือให้จิตพัฒนา อ่ยารอให้แก่จนร่างกายไม่พร้อม ขอให้เราพัฒนาอธิษฐานบารมีกัน ตั้งแต่ในขณะที่เครื่องมือยังพร้อม อย่าได้ประมาท จงเอาร่างกายนี้มาพัฒนาจิตให้เกิดบารมี นี่คือนิธิษฐานบารมีที่มีศีลและสัจจะกำกับ

อธิษฐานบารมีที่มีปัญญาและสัญญากำกับ

ในครั้งก่อนพุทธกาลมีเจ้าชาย ๒ พระองค์ มีศรัทธาในพระพุทธศาสนามาก (แต่ไม่ใช่ศาสนาของพระพุทธโคดม) เจ้าชายองค์ที่อุปัฏฐากฤๅษีคนหนึ่ง องค์น้องอุปัฏฐากฤๅษีอีกคนหนึ่ง ต่างหาอาหารปรุงอาหารถวายฤๅษี เมื่อฤๅษีฉันอาหารเสร็จแล้ว ต่างก็อวยพรให้เจ้าชาย แล้วฤๅษีทั้งสองก็แยกไปจำวัดองค์แรกไปจำวัดอยู่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ อีกองค์ไปจำวัดอยู่เมืองบาดาล องค์แรกมาเล่าให้ฟังถึงความวิจิตรพิสดารของสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ซึ่งเป็นเมืองของพระอินทร์ ฤๅษีอีกองค์หนึ่งพรรณนาถึงความงามของเมืองพญานาค เจ้าชายทั้งสองยังมีปัญญาน้อยจึงหลงตามคำบอกเล่า คิดอยากได้ไปเมืองนั้นๆ บ้าง เมื่อฤๅษีองค์แรกเล่าถึงความงามของวิมานของท้าวสักกะ (พระอินทร์) เจ้าชาย

องค์ที่ก็เกิดذنหอยากได้วิมานเช่นนั้นบ้าง ด้วยการได้ยินได้ฟัง คำบอกเล่า ทำให้เกิดสัญญา ส่วนเจ้าชายของคณองอยากได้วิมานของพญานาค

ต่อมาเจ้าชาย ๒ องค์ เสด็จทิวศต (ตาย) องค์ที่ไปเกิดใน ดาวดึงส์ ได้วิมานของท้าวสักกะ องค์น้องไปเกิดในเมืองบาดาล ได้วิมานของพญานาค จนกระทั่งวันหนึ่งอดีตพี่น้องเจ้าชายทั้ง ๒ องค์ ได้มาพบกัน องค์ที่จึงทราบว่้องคณองพลาดแล้วที่ต้องไป เกิดเป็นเดรัจฉานในเมืองบาดาล องค์น้องนั้นเสียใจมากองค์ที่ก็ เสียใจด้วย

ดังนั้นการอธิษฐานอยากได้ โดยใช้สัญญามีโทษเช่นนี้ แทนที่จะพาไปสู่คติภูมิ กลับต้องลงอบายภูมิ การที่เจ้าชายองค์ที่ ไปได้วิมานของท้าวสักกะเป็นสุคติภูมิก็ดีไป แต่้องคณองไปเป็น เดรัจฉานนั้นถือว่าเป็นความผิดพลาดที่เชื่อคำบอกเล่าของผู้อื่น ดังนั้นการที่เราได้รับฟัง ได้อ่านคำบอกเล่าอะไรจากใครต้อง พิจารณาให้ถ่องแท้ก่อน อย่าเชื่อง่ายๆ

ผมเห็นคนร่ำรวยส่วนใหญ่อธิษฐานขอให้ร่ำรวย มีบ้าน หลังใหญ่มีห้องหลายห้อง มองดูเป็นความโก้ เพราะต้องปิดกวาด เช็ดถูกันเหน็ดเหนื่อย แบกภาระแบกของหนักแค้นร่างกายนี้ก็หนัก แล้วยะ นอกร่างกายอีกยิ่งหนักมาก ใครเคยแบกคำพูดของคนอื่น

บ้างไหม แยกจันตિકัดต้นค้อนคั้นยังนอนไม่หลับ นั่นแหละหนักจริงไหม

อธิษฐานบารมีที่มีสัญญากำกับอาจนำไปสู่สิ่งไม่ดี ควรเป็นอธิษฐานบารมีที่มีปัญญากำกับ เช่น อธิษฐานว่าเกิดชาติหน้าขอให้ได้พบพระพุทธศาสนาขอให้มีสัมมาทิฐิ ถือว่าใช้ปัญญา แต่ต้องพิจารณาดูว่า การใช้ปัญญานั้น ช่วยให้เราหลุดพ้นเป็นอิสระหรือตกเป็นเป็นทาสของสิ่งต่างๆ การอธิษฐานว่าเกิดชาติใดขอให้เกิดในสุคติภูมิเพราะหากต้องไปเกิดเป็นเดรัจฉาน ซึ่งเป็นทุกติภูมิย่อมเสียโอกาสที่จะสร้างบุญบารมี แม้แต่จะช่วยเหลือตัวเอง เช่น หุงอาหารกินเองยังทำไม่ได้ ดังนั้นสิ่งรอบตัวที่เราเห็นล้วนเป็นครูสอนใจเรา

มีคนหนึ่งอธิษฐานขอให้ได้เกิดเป็นสุนัข วันหนึ่งพบกับผมเพื่อนของเขาบอกผมว่าคนนั้นอธิษฐานอยากเกิดเป็นสุนัข ผมถามว่าได้อย่างไร เขาตอบว่า เกิดเป็นสุนัขแล้วสบายเวลาจะอาบน้ำมีคนอาบให้ แต่งตัวให้ ทำขนมให้ ผมนั่งฟังเฉยๆ เพื่อนเขาที่บอกผมถามผมว่า อาจารย์มีอะไรแนะนำบ้างที่เพื่อนของเขาอยากเกิดเป็นสุนัข ผมจึงว่าไม่กล้าแนะนำกลัวเขาจะโกรธ คนที่อยากเกิดเป็นสุนัขบอกว่าไม่โกรธ ผมย้ำว่าไม่โกรธแนะนำ เมื่อเขายืนยันเช่นนั้น ผมจึงให้เขานึกถึงสุนัขที่นอนตายข้างถนน ขึ้นอืด หนอนขน ไช่น่าขยะแขยง หนอนมันชอบ ถ้าให้เราไปกินบ้างเราชอบไหม คงไม่มีใครชอบ นี่แหละ เมื่อเรายังไม่เห็นสิ่งที่ดีกว่า

คิดว่าสิ่งที่เราเลือกนั้นดีแล้ว ปรากฏว่า ๔ ปีต่อมา ผมพบว่าคนที่
อยากเกิดเป็นสุนัข เป็นครูฝึกสอนกรรมฐาน ผมคิดว่าเขา ซึ่งเป็น
ครูฝึกสอนกรรมฐาน คงไม่อยากเกิดเป็นสุนัขอีกต่อไปแล้ว

สรุปว่าอริษฐานที่ตั้งไว้ ต้องประกอบด้วยปัญญา อย่า
อริษฐานด้วยโมหะจริตจะเกิดผลเสีย ใครอริษฐานไว้ผิดแก้ไขเสีย
ตอนนี้ยังไม่สายเกินไป

อริษฐานที่มีพยาบาทและเบียดเบียน

อริษฐานที่มีพยาบาทกำกับ พยาบาทคือการปองร้ายจองเวร
ตัวอย่างเช่น พระเทวทัต จองเวรกับพระพุทธเจ้า เรื่องซื้อถาด
ทองคำ โดยพระพุทธเจ้า (ในพระชาติอื่นก่อนที่จะมาตรัสรู้เป็น
พระพุทธเจ้า) ทรงซื้อตัดหน้าก่อนเพราะทรงทราบว่าพระเทวทัต
เป็นพ่อค้าหน้าเลือด เอาเปรียบ ซื้อมาถูกแต่ขายแพง พระพุทธเจ้า
ทรงดำริว่าเจ้าของถาดทองคำต้องขายได้ราคาสูงกว่านั้น พระ
เทวทัตยังไม่ได้วางเงินมัดจำ พระพุทธเจ้าจึงทรงซื้อตัดหน้า พระ
เทวทัตจึงจองเวรและอริษฐานด้วยความพยาบาท ตอนนี้พระ
เทวทัตอยู่ที่ไหน ไปตกนรกนั้นใจ หรือตอนพระพุทธเจ้าประทับอยู่
ที่เขาคิชฌกูฏ พระเทวทัตก็ลงหินลงมามาหมายทัບพระพุทธเจ้าให้
สิ้นพระชนม์ และอีกครั้งก็ได้ปล่อยช้างตกมันหมายทำร้าย
พระพุทธเจ้าล้วนแต่สร้างบาปมากมาย ทั้งนี้สาเหตุ จากความ

พยายามและอธิษฐานจงเวรไว้ด้วย ทำให้ตัวเองต้องลงต่ำ

เช่นเดียวกับ นางจิญจมาณวิกา ที่วางแผนใส่ความให้ พระพุทธองค์เสียหาย โดยการแกล้งแต่งกายงามเดินเข้าวัดเขต วันตอนเย็น รุ่งเช้าก็เดินกลับออกมา ทำเช่นนี้ทุกวัน ให้คนที่ได้ พบเห็นเข้าใจผิดว่ามาทำอะไรที่ไม่สมควรในวัดเขตวันนั้น เวลาผ่านไปประยะหนึ่งแล้วแกล้งแต่งตัวเป็นคนตั้งครมภ์ โดยใช้ไม้ยัดใส่ หน้าท้อง เอาผ้าพันปิดไว้ แล้วมากล่าวตู่ว่ากำลังตั้งครมภ์ลูกใน ท้องเป็นบุตรของพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์ทรงดำรงพระสติมั่น ไม่หวั่นไหวในการกระทำอันเป็นเท็จของนางแม่แต่น้อย ในขณะที่ บรรดาสาวกต่างเดือดร้อนใจกันทั่วหน้า นางช่างวางแผนสร้าง เหตุการณ์ให้น่าเชื่อถือ ตอนเย็นเดินเข้าวัดเขตวันตอนเช้าเดิน กลับออกมาจากวัดเขตวัน ติดต่อกันเป็นเวลานาน คนที่เห็น เหตุการณ์ ดังกล่าวถ้าไม่ใช่ปัญญา ก็จะหลงเชื่อ ดังนั้นจะดูอะไร ต้องดูนานๆ และต้องใช้ปัญญา

พระพุทธองค์ตรัสแก่นางจิญจมาณวิกาว่า “น้องหญิง เรื่อง นี้เรารู้กันเพียงสองคน”

พระอินทร์ทนดูเหตุการณ์นี้ไม่ได้ ที่พระพุทธองค์ถูกใส่ร้าย จึงบันดาลให้เชือกที่ผูกไม้หูดอกเมื่อความจริงถูกเปิดเผย นาง จึงถูกรุมประชาทัณฑ์ต้องวิ่งหนีออกมาจากวัดเขตวัน แล้วถูก

ธรณีสูบลงไปเกิดเป็นสัตว์นรกปัจจุบัน

บ่อน้ำจืดจืดมาจนวิกาลฤกษ์ธรณีสูบยังมีหลักฐานอยู่ บ่อน้ำจืดจืดมาจนวิกาลฤกษ์และบ่อน้ำเค็มที่ตื้นก็ยังมีอยู่ก็ยังมีอยู่ปัจจุบันนี้ นี่คือตัวอย่างของการอธิษฐานจงเฝ้าที่มีพยาบาทกำกับ ซึ่งไม่ใช่การอธิษฐานที่ดี ดังนั้นใครอธิษฐานจงเฝ้าคนอื่น ยกเลิกเสียเถิด ก่อนที่อภิศลวิบากจะตามมาให้ผล

วันหนึ่งผมดูโทรทัศน์ มีผู้นำสังคมคนหนึ่ง เผาพริกเผาเกลือ นำชาวบ้านแข่งคนค้ายาเสพติด นี่คือการอธิษฐานที่มีพยาบาทกำกับ ผลจะเกิดอย่างไรต่อไป ช่างน่าสงสารทั้งกลุ่มที่ทำเช่นนั้น เป็นการกระทำที่ทำลายตัวเองทั้งกลุ่มโดยที่ไม่ว่าหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ คิดว่าการกระทำนั้นถูกต้อง

ถ้าใครพลาดไปโดยอธิษฐานจงเฝ้าผู้อื่น ขอให้ยกเลิกเสีย เปลี่ยนใหม่เสียเถิด เพราะการจงเฝ้านั้น จะทำให้เราเดือดร้อน ถ้าผู้นั้นมีบารมีสูง เขากำลั่งขึ้นสูงได้ เราจะลงต่ำทันที แต่ถ้าผู้นั้นยังมีบารมีสั่งสมไม่มากยังไม่ใช่ผู้มีบุญนัก ก็ยังรารีพันตุ๊กกันอยู่กับเราอย่างสมน้ำสมเนื้อ แต่ถ้าเมื่อใดเขาขึ้นสูงได้เขาพัฒนาจิตเป็นอิสระไม่ตกเป็นทาสของอะไร ยิ่งเขาสูงเท่าไรเราจะต้องต่ำเท่านั้น

ผู้ให้อธิษฐานด้วยพยาบาท หากทำไปแล้วไปอธิษฐาน

ยกเลิกได้เช่น พระโพธิสัตว์ ที่อธิษฐานเดินทางสายพุทธภูมิ เพื่อบำเพ็ญบารมียิ่งใหญ่ให้ได้มาตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยท้อแท้ในระยะเวลายาวไกลหลายภพชาติ ทุกข์ยากแสนสาหัส ก็อธิษฐานเปลี่ยนมาอยู่สาวกภูมิ ท่านเหล่านี้จะมีลาภสักการะมาก บารมีมาก เพราะเคยเดินทางสายพุทธภูมิมาก่อนแล้ว มาเปลี่ยนเป็นสาวกภูมิ ได้บรรลुरुหันต์ เข้านิพพานในที่สุด

อธิษฐานที่มีเมตตากำกับจึงจะดี เป็นอธิษฐานที่มีพื้นฐานให้ผู้อื่นได้รับประโยชน์และมีความสุข

ตัวอย่างอธิษฐานที่มีเมตตากำกับ

ในสมัยพระที่ปังกร ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ชาวเมืองอมรวดีทราบว่าจะพระพุทธเจ้าจะเสด็จมา จึงจัดงานทำทานยิ่งใหญ่ รับเสด็จพระพุทธเจ้าในขณะที่พระพุทธเจ้าเสด็จมา มีถนนช่วงหนึ่งเป็นโคลนตม ถ้าเหยียบลงไปจะทำให้เลอะเทอะและสิ้นไกลได้ ฤาษีสุมเมธซึ่งไปเฝ้ารับเสด็จพระพุทธเจ้าทอดกายลงนอนพาดผ่านบริเวณนั้น เพื่อให้พระพุทธเจ้าและเหล่าสาวกเหยียบข้ามผ่านโคลนตม ลูกสาวพราหมณ์คนหนึ่งชื่อนางสุมิตตา เห็นฤาษีสุมเมธรู้ได้ทันทีว่า ฤาษีตนนี้ปรารถนาโพธิญาณ ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าจึงได้นำดอกบัวไปถวายพระพุทธเจ้าคือพระที่ปังกร พร้อมทั้งอธิษฐานขอเป็นบาทบริจาริกาฤาษีสุมเมธทุกภพชาติทั้งนี้

หวังช่วยให้ฤาษีสุมเมธบรรลุปริญาณ นี่คือคำอริษฐานที่รักและปรารถนาให้ผู้อื่นเป็นสุขและอริษฐานอีกข้อคือ ขอให้นางได้บรรลุลิขิตธรรมนั้นด้วย

นี่คือตัวอย่างของอริษฐานที่มีเมตตากำกับ ที่สุดฤาษีสุมเมธก็มาเป็นพระพุทเจ้าของเรา ส่วนแม่นางสุมิตตาเป็นพระนางยโสธราพิมพา ตามกันมาหลายภพหลายชาติ ยกเว้นชาติที่ไปเกิดเป็นพรหมที่ตามไปไม่ได้ (พรหมไม่มีเพศ) ชาติไหนที่ไปเกิดเป็นคู่ได้ก็ได้ตามกันมา ได้เป็นบาทบริจาริกาทุกชาติไป

ดังนั้นผู้ใดอริษฐานบนพื้นฐานความเมตตาหวังให้ผู้อื่นได้ดีและเป็นสุข ให้อริษฐานไปเลย เพราะจะทำให้ชีวิตเราเจริญงอกงาม

อีกตัวอย่างหนึ่งที่อยากกล่าวถึงคือ พระอานนท์ พุทธอุปัฏฐาก ท่านไม่ธรรมดาเลย เคยเกิดเป็นพระราชโอรสของพระเจ้าแผ่นดินในอดีตกาล พระราชบิดา มีมเหสี ๒ องค์ องค์แรกคือ อัครมเหสีประสูติพระราชโอรส ซึ่งต่อมาได้ตรัสรู้เป็นพระพุทเจ้า พระนามว่า **ปทุมุตตระ** ส่วนพระอานนท์ เป็นพระราชโอรสของพระมเหสีองค์รอง พระนามว่าเจ้าชายสุมนะ ดังนั้นพระอานนท์ ในครั้งก่อนพุทธกาลนานมา เป็นพระน้องต่างพระมารดา ของพระพุทเจ้า ได้เห็นพระพี่ชายมีปฏิปทาน่าเลื่อมใส จึงรับใช้ใกล้ชิด

ต่อมาเจ้าชายสุมนะถูกส่งไปครองเมืองชายแดนห่างออกไป ๑๒๐ โยชน์ เมืองดังกล่าวเกิดกบฏ เจ้าชายสุมนะทรงปราบปรามได้เรียบร้อย พระราชบิดาทรงพอพระทัยที่พระราชโอรสคือเจ้าชายสุมนะปราบกบฏที่กระด้างกระเดื่องได้ จึงพระราชทานรางวัลให้ทรงขออะไรก็ได้หนึ่งเรื่อง จะพระราชทานเป็นรางวัลความดี ความชอบให้ โดยที่พระราชบิดาทรงดำริไปก่อนว่าพระราชโอรสคงจะทูลขอราชสมบัติเพราะพระองค์ทรงตั้งพระทัยว่า จะยกราชสมบัติให้พระราชโอรสอยู่แล้วแต่กลับไม่เป็นไปตามที่ทรงพระราชดำริเพราะเจ้าชายสุมนะทรงทูลขอเป็นพุทธอุปัฏฐากพระเชษฐา คือพระพุทธเจ้านามพระปฐมุตตระนาน ๓ เดือน พร้อมทั้งขอปรนนิบัติรับใช้ใกล้ชิด

พระราชบิดาทรงเสียพระทัยมาก เพราะทรงเห็นแล้วว่าเจ้าชายสุมนะก็ปรนนิบัติรับใช้ดูแลพระเชษฐาอยู่แล้ว ยังจะมาขอพระราชทานรางวัลในเรื่องนี้อีกพระองค์จึงทรงย้ำถามให้แน่ว่า พระทัยว่า ขอย่างนี้แน่หรือ เมื่อเจ้าชายสุมนะทรงมั่นพระทัยยืนยันในพระปณิธานของพระองค์ว่า จะทรงเป็นพุทธอุปัฏฐากแน่นอน พระราชบิดาซึ่งเป็นกษัตริย์ตรัสแล้วจึงไม่อาจคืนคำได้ จึงต้องทรงอนุญาต

พุทธอุปัฏฐากของพระปฐมุตตระ ทรงนามว่าพระสุมนะเช่น

กัน เจ้าชายสุমনะ ได้ศึกษาวิธีการและเลียนแบบการเป็นพุทธอุปัฏฐากจากพระสุমনะ เมื่อเรียนรู้วิธีการเป็นพุทธอุปัฏฐากได้แล้ว เจ้าชายสุমনะทรงสร้างอาศรมให้พระปทุมุตตระประทับและกลับไปสั่งเสนาบดีคนสนิทว่า ต่อไปนี้งานราชการบ้านเมืองทั้งหลาย พระองค์ยกให้เป็นธุระของเสนาบดีอำมาตย์จัดการกันไปเป็นเวลา ๓ เดือน ส่วนพระองค์ทรงใช้เวลา ๓ เดือน นั้น ไปกับการบำเพ็ญบารมีเป็นพุทธอุปัฏฐากพร้อมกันนั้นทรงถวายทานยิ่งใหญ่ แล้วอธิษฐานว่าในชาติภพอันไกลโพ้น ขอให้พระองค์ได้ทรงเป็นพุทธอุปัฏฐากบ้าง

นี่คืออธิษฐานบารมีอันยิ่งใหญ่ของพระอานนท์ ซึ่งเป็น การอธิษฐานที่มีเมตตากำกับ นับเป็นตัวอย่างที่ดีงาม เมื่อได้มาเกิดเป็นพระอานนท์ก็ได้เป็นพุทธอุปัฏฐากสมดังคำอธิษฐาน การอธิษฐาน คือ การตั้งใจไว้อย่อมสำเร็จผลได้ก่อนผู้ที่มีได้อธิษฐานไว้ พระสูตรต่างๆ พระพุทธประวัติต่างๆ ล้วนเป็นสิ่งที่พระอานนท์ถ่ายทอดจากพระโอษฐ์ของพระพุทธเจ้าทั้งสิ้น

ทำอย่างไรจะสำเร็จสมดังคำอธิษฐาน หรือทำอย่างไรอธิษฐานจึงศักดิ์สิทธิ์

จากการศึกษาประวัติพุทธสาวกต่างๆ ที่ท่านสำเร็จตั้งใจอธิษฐาน มีหลักใหญ่ ๔ ข้อ คือ สร้างมหาทาน อธิษฐาน รักษา

ศีล สร้างเหตุให้ตรง

ตัวอย่าง พระพากุลละ พระสาวกองค์หนึ่งที่มีชื่อเสียง ท่านมีอายุถึง ๘๐ พรรษายังไม่อาพาธเลยแม้แต่ปวดศีรษะสักนิดก็ไม่มี ท่านสร้างเหตุไว้แต่อดีตกาลในสมัยพระอโนมทัสสีพุทธเจ้า พระพากุลละในชาตินั้น (ยังไม่ใช่พระพากุลละ) เป็นฤาษีอยู่ในป่าหิมพานต์ ได้ปรุงพระโอสถถวายพระอโนมทัสสีพุทธเจ้า แก้วโรคลมแล้วอธิษฐานขอย่าให้อาพาธ

ต่อมาเกิดในยุคพระปทุมุตตระพุทธเจ้า ท่านก็ทำเหตุคล้ายๆ เช่นนี้และอธิษฐานขอย่าให้อาพาธอีก

ต่อมาเกิดอีกครั้งได้ปรุงยาถวายสาวกของพระวิปัสสีพุทธเจ้า จากโรคภูมิแพ้เกสรดอกไม้ ก็อธิษฐานเช่นเดิม

ต่อมาได้พบพระพุทธเจ้าองค์ที่ ๔ คือพระพุทธกัสสปะ ครั้งนั้นได้สร้างวัดให้พระสงฆ์อยู่และมีโอสถต่างๆ ถวายไว้ในวัดด้วย ให้พระได้นั่นตอนอาพาธแล้วอธิษฐานดังเดิมอีก

สุดท้ายได้มาเกิดในยุคพระพุทธโคดม คำอธิษฐานดังกล่าว จึงสำเร็จมีชีวิตที่ไม่อาพาธ อยู่จนอายุ ๘๐ ปี ยังแข็งแรงทุกประการ จึงได้ออกบวชเป็นพุทธสาวก และมีอายุยืนถึง ๑๖๐ ปี

ตามประวัติครั้งพุทธกาล พระพากุลละเป็นทารกอยู่ พี่เลี้ยง

พาไปอาบน้ำในแม่น้ำยมุนาเขตเมืองโกสัมพี มีปลาใหญ่มาชูบไปที่แม่น้ำคงคาเขตเมืองพาราณสีจากแม่น้ำยมุนามาไหลที่แม่น้ำคงคา ปลาถิ่นเด็กไว้ในท้อง ว่ายน้ำก็ว่ายไม่ไหลลอยขึ้นมาจนพาราณสีได้ จึงนำไปขายให้เศรษฐีเมืองพาราณสี ผ่าท้องมาดูพบเด็กมีชีวิต จึง ชุบเลี้ยงไว้เป็นลูกตน พ่อแม่เดิมก็มาทวงลูกคืน ต้องให้พระเจ้า พาราณสีตัดสิน ผลการตัดสินคดีให้ทารกมีพ่อแม่ผู้ให้กำเนิดกับมี พ่อแม่ผู้ช่วยชีวิตไว้ เลยได้ชื่อปากทะเลแปลว่าลูกสองตระกูลนี้เป็น ตัวอย่างของผู้มีบารมี ตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ คือ ตกอยู่ในที่ คับขันอย่างไรก็ไม่เป็นอันตราย

เหตุใดคำอธิษฐานของพระพากุละจึงสำเร็จ

ปรุขยาถวายพระพุทธเจ้า เป็นการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ มี บารมีสูง สิ่งที่จะสนองกลับคืนมา ย่อมจะเร็วและแรง ถ้ามีปฏิสัมพันธ์ที่ดี ผลดีก็จะกลับมาเร็วและแรง ถ้ามีปฏิสัมพันธ์ที่ไม่ดี ผลเสียผลร้ายจะกลับมาเร็วและแรง เช่น พระเทวทัตกับ พระพุทธเจ้า ซึ่งผลร้ายกลับมาเร็วและแรงเห็นได้ชัด ดังนั้นขอ ให้เราอย่าได้ประมาท ไม่ว่าจะป็นสัตว์เดรัจฉาน หมู หมา กา ไก่ สัตว์ที่อยู่รอบบ้านเราอย่าได้ไปทำร้าย ไปเตะไปแกล้งมัน เพราะ อาจเป็นผู้มีบารมีสูงก็ได้ เราไม่ทราบก็อย่าประมาท

ที่เชียงใหม่ ก่อนวันสงกรานต์ได้มีการสูบน้ำออกจากคูเมือง

แล้วใช้รถแบคโฮขุดลอกโคลนออกไป ให้คูเมืองสะอาดและน้ำลึก เพื่อที่ทางการจะปล่อยน้ำเข้ามาใหม่ ให้ประชาชนได้ฉลอง สงกรานต์กันได้สนุกสนาน ในขณะที่สูบน้ำออก น้ำแห้งขุดนั้น มีชายคนหนึ่ง จับปลาได้ตัวหนึ่งซึ่งใหญ่มาก ในชีวิตผมไม่เคยเห็น ปลาตุ๊กใหญ่ขนาดนั้นมาก่อน ด้วยยาวมาก มีเจ้าหน้าที่คณะ เทคนิคการแพทย์มาตามผมไปดู เมื่อทราบว่าจะจับได้จากคูเมือง ผมบอกเขาว่า กว่าที่ปลาตัวนี้จะตัวใหญ่ขนาดนี้ได้ไม่ธรรมดาแน่นอน เหมือนคนที่จะอายุยืน ถึง ๙๐ ปี หรือ ๑๐๐ ปีก็ไม่ธรรมดา ผมมานึกดูคนโบราณนั้นเมื่อจับสัตว์ที่ไม่ธรรมดา เช่นตัวใหญ่ผิดปกติเขาจะไม่กล้ากิน จะนำไปปล่อยคืนธรรมชาติของเขาทันที เพราะคนโบราณเขารู้ว่าพวกนี้ไม่ธรรมดา เขาจึงไม่กล้าล่วงเกิน

ผมพูดแค่นี้แล้วอีก ๒-๓ วัน ก็โทรศัพท์ไปหาเจ้าหน้าที่ดังกล่าว ถามเขาว่าคุณช่วยชีวิตเขาได้ไหมเขาบอกว่าได้ เขาซื้อปลาตัวนั้นไปปล่อยลงน้ำแล้ว ผมถามว่าคุณอธิษฐานอะไรหรือเปล่า ซึ่งเขาก็อธิษฐานตามเรื่องของเขานี้คือการให้ชีวิต ปล่อยชีวิตเป็นทาน ต่อมาเจ้าหน้าที่คนดังกล่าวยังโทรศัพท์มาขอบคุณผมที่เตือนสติเขา เพราะเขาไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้เลยว่าจะไม่ธรรมดา การเตือนสติของผมทำให้เขาเกิดปัญญาและได้ช่วยชีวิตปลาดังกล่าวไว้

ทางสำเร็จดังคำอธิษฐาน

สร้างมหาทาน เช่น พิมพ์หนังสือแจก ยกที่ดินถวายวัด เลี้ยงอาหารพระเจ็ดวัน โดยเฉพาะ พระเข้ากรรมฐาน พระเข้า นิโรธสมาบัติ เข้าปริวาสกรรมก็เป็นมหาทาน

มีลูกน้องที่ภาควิชาของผม ผมแนะนำเขาเพราะเขาศรัทธาผม ให้เขาตั้งโรงทานในวัดที่พระเข้านิโรธสมาบัติ ท่านเข้าปีละ ๓ วันบ้าง ๕ วันบ้าง ๗ วันบ้าง ส่วนใหญ่เข้า ๗ วัน เงินบริจาคเข้าโรงทานยิ่งทำยิ่งเหลือ มีคนร่วมบุญและยิ่งรุ่งเรือง โดยบารมีแล้วพระที่เพิ่งออกจากนิโรธสมาบัติมีพลังบารมีเต็มเปี่ยม ถ้าใครผู้ใดได้ถวายทานกับท่านแล้วพร้อมทั้งอธิษฐาน คำอธิษฐานนั้นมักจะสำเร็จ ทั้งนี้ขึ้นกับบุญบารมีของผู้ถวายทานและอธิษฐานนั้นด้วยว่าจะสำเร็จได้ยากง่ายแค่ไหน

อธิษฐาน ตามที่ตัวเองปรารถนา

รักษาศีล ให้จิตมีศีลเพื่อไม่ลงไปเกิดในอบายภูมิ

สร้างเหตุให้ตรง ถ้าอยากมีสุขภาพแข็งแรง ไม่อาพาธเหมือนที่พระพากุละท่านอธิษฐานได้สำเร็จก็ต้องถวายยา ถวายอาหาร ลองพิจารณาดูซิว่ามีใครบ้างไหม ที่อาหารนั้นอาหารนี้กินไม่ได้ ถ้ามี ก็ต้องทำทานให้หลากหลายในเรื่องอาหาร เราจะ

กลายเป็นคนกินง่ายอะไรๆ ก็อร่อยทั้งหมด คนที่มีปัญหาเรื่องอาหารการกินเพราะมีวิบากเรื่องอาหาร ส่วนคนที่ทำทานเรื่องอาหารอยู่เสมอ เขากินได้หลายอย่าง (คนทางภาคเหนือพูดว่า กินได้สะปะ)

คำอธิษฐานของพระโพธิสัตว์ ที่จะสำเร็จโพธิญาณคือ ญาณที่จะมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า การที่ท่านจะบรรลุโพธิญาณได้ ต้องมีบารมีเต็มบริบูรณ์ตั้งแต่ท่านบารมี ไปจนถึงอุpekขาบารมี ทั้งบารมีขั้นต้น ทั้งอุปบารมี และต้องมีปรมัตถบารมีด้วย จึงจะสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า เป็นบารมี ๓๐ ทศ คือขั้นต้น ๑๐ อุปบารมี ๑๐ และปรมัตถบารมีอีก ๑๐

หมายเหตุ บารมีขั้นต้น หมายถึง บารมีธรรมดา เช่นการบริจาควัตถุสิ่งของ เป็นทานบารมี

อุปบารมี หมายถึง บารมีขั้นกลาง เช่น การสละอวัยวะ เป็นทานอุปบารมี สละสิ่งที่หวงแหนเทียบเท่าอวัยวะ เช่น พระเวสสันดรสละพระนางมัทรีให้กับพราหมณ์ สละกณหาชาติให้กับชุกก

ปรมัตถบารมี หมายถึง บารมีสูงสุด คือเอาชีวิตเข้าแลก เช่น ขอยอมตายเพื่อบรรลุธรรม เป็นอธิษฐานปรมัตถบารมี หรือการสละชีวิตเพื่อผู้อื่น เช่น พระโพธิสัตว์ตอนเสวยพระชาติเป็น

กระต่ายกระโดดเข้ากองไฟปิ้งตัวเองให้สุก เป็นอาหารแก่พราหมณ์ เป็นทานปรมัตถบารมี เป็นต้น

ตัวอย่างอริษฐานของพระพุทธเจ้าของเรา ก่อนที่พระองค์จะมาตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตอนที่ท่านเสวยพระชาติเป็นพญาสุนัขได้ไปเจอพระเจ้าพรหมทัตที่เมืองพาราณสี ท่านอริษฐานว่าขออย่าให้ใครมาขัดขวางมาทำร้ายตัวท่าน เพื่อท่านจะไปเข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทัต และท่านก็ปลอดภัยวิ่งเข้าวังไปเข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทัตได้สมดังคำอริษฐาน (ไปถามว่าทำไมจึงสั่งฆ่าสุนัขในป่าที่ไม่มีโทษผิด)

หรือตอนที่เสวยพระชาติเป็นมาตังคชภูริ ท่านอริษฐานขอให้โยคีที่มาแกล้งท่าน อย่าให้เขาตีระชะแตก อริษฐานเพราะความเมตตา ที่ปรารถนาจะให้ผู้อื่นไม่ต้องรับทุกข์ก็เป็นอริษฐานอุปบารมี

ตอนที่ท่านเสวยพระชาติเป็นพระเตมียไ้ ที่เรียกว่า มุค บั๊กชะกุมาร ถือเป็น อริษฐานปรมัตถบารมี เราทำได้อย่างท่านหรือไม่ ที่แกล้งเป็นใบไม้พุดอะไรจนถึงอายุ ๑๖ ปี ลองดูสิครับ แค่ไม่พุดวันเดียวก็อกจะแตกตายแล้ว นี่พระโพธิสัตว์ท่านทำได้ถึง ๑๖ ปี ถูกทดสอบอย่างไรก็มีสติมั่นคงมาก ที่อริษฐานเป็นใบเพราะกลัวจะได้ราชสมบัติอดีตทรงเคยเป็นเจ้าเมืองพาราณสีมาก่อนในชาติอื่น เป็นกษัตริย์ครองเมืองพาราณสีถึง ๒๐ ปี ไปลงโทษคนเข้า ต้อง

ไปเสวยวิบากในนรกถึง ๘ หมื่นปี จึงทรงเห็นโทษภัยของการเป็น กษัตริย์ ไม่อยากได้รับราชสมบัติจึงตั้งใจทำเป็นคนใบ้ นี่คือ ตัวอย่างของอธิษฐานปรมัตถบารมี

ในเมืองไทยมีตัวอย่างของพระโพธิสัตว์ ที่อธิษฐานเพื่อหวังสำเร็จโพธิญาณ เป็นพระพุทธเจ้าดังนี้

พญาลีไท แห่งอาณาจักรสุโขทัย ผู้สร้างเมืองศรีสัชนาลัย ท่านอธิษฐานโดยจาริกไว้ในหลักฐาน ที่เรียกว่า จารึกป่ามะม่วง ในจารึกหลักที่ ๔ มีข้อความว่า “ผลบุญที่อาตมาภาพบรรพชา อุปสมบทต่อพระศาสนาของพระพุทธเจ้าคราวนี้ อาตมาไม่ปรารถนาจักรพรรดิสมบัติ อินทรสมบัติ พรหมสมบัติปรารถนา นำสัตว์ทั้งหลายข้ามไตรภพนี้เทอญ”

คำอธิษฐานนี้แสดงถึงความปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้า ซึ่งท่านได้บวชเป็นภิกษุและอธิษฐานจิตดังกล่าวแล้ว

ในจารึกหลักที่ ๕ ของจารึกป่ามะม่วงเขียนไว้ว่า

“จุงเป็นพระพุทธ จุงจักเอาฝูงสัตว์ทั้งหลายข้ามยังสังสารทุกข์” นี่คือนิธิของพญาลีไท ที่ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า จึงได้เขียนไว้ชัดแจ้งมาก

สมัยกรุงศรีอยุธยา หาหลักฐานไม่ได้ว่ามีท่านผู้ใด
 ปราบณาพุทธภูมิ ล่วงเข้ามาในยุครัตนโกสินทร์ก็มีหลักฐานอีก คือ
 ในยุคพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงสร้างโลหะ
 ประสาท ที่วัดราชนันทดา (ซึ่งเสด็จสวรรคตก่อนที่จะสร้างเสร็จ และ
 ได้มาสร้างต่อจนเสร็จในสมัยรัชกาลที่ ๕)

เช่นเดียวกันพระสมุทระเจดีย์ที่ปากน้ำสมุทรปราการ นั้นก็
 เป็นผลงานของพระองค์ท่าน และจารึกไว้ที่ฐานเจดีย์นั้นเป็น
 จารึกหลักที่ ๑๓๘ เขียนไว้ว่า “กูปราบณาโพธิญาณ สัทธา
 ธิกบารมี”

อธิบายว่า พระพุทธเจ้ามี ๓ ประเภท

พระสมณโคดมของเรา เป็นพระปัญญาธิกพุทธเจ้า ทรง
 บำเพ็ญบารมี ๔ อสงไขย กับอีก ๑ แสนมหากัป แต่ถ้าเป็นพระ
 สัทธาธิกะ ต้องบำเพ็ญบารมีนานกว่านั้นอีก คือ ๘ อสงไขย กับอีก
 ๑ แสนมหากัป ส่วนองค์ที่จะมาตรัสรู้ในกาลข้างหน้าต่อไปนั้น เป็น
 พระวิริยาธิกะบำเพ็ญบารมี ๑๖ อสงไขยกับอีก ๑ แสนมหากัป
 ดั่งนั้นองค์ที่จะมาตรัสรู้ในกาลข้างหน้า นับว่าไม่ธรรมดา เพราะ
 ท่านบำเพ็ญบารมีมายาวนานเหลือเกิน

ในอีกตอนหนึ่งของจารึกที่ฐานพระสมุทระเจดีย์เขียนว่า

“การกุศลนี้ (สร้างเจดีย์ขึ้นมา) ไข่มุทาเพื่อสมบัติจักรพรรดิ สมบัติเทพยุดา อันพรหม หามิได้ปลงพระไทยแต่จะให้สำเร็จ แต่พระสรรเพชญ์โพธิญาณ รื้อขนสัตว์ออกจากสังสารทุกข์”

นี่คือคำอธิษฐานของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่แสดงถึงพระปรารภนาถึงพุทธภูมิคือตั้งพระทัยอธิษฐานที่จะมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า

นอกจากนี้อาณาจักรล้านนา มี**ครูบาศรีวิชัย**ซึ่งเราจะเห็นได้ว่ามีหลายวัดที่มีหลักฐานว่า ครูบาศรีวิชัยท่านเคยบูรณะ แต่ในชีวิตท่านลำบากมากเป็นการบำเพ็ญบารมีแบบพระโพธิสัตว์ท่านต้องอธิกรรมถึง ๔ ครั้ง ในที่สุดจากที่ท่านเป็นพระที่ตรงตามธรรมวินัยใครๆ จึงเอาผิดเอาโทษท่านมิได้ ท่านรวบรวมพระไตรปิฎกฉบับล้านนา แล้วจารไว้บนใบลาน ในท้ายลานทุกผูกท่านจะเขียนไว้ (รวมทั้งหมดมีหลายผูก ประมาณ ๕,๐๐๐ กว่าผูก) ท่านเขียนไว้ว่า

“ปรารภนาขอที่อข้าฯ ได้ตรัสรู้ปัญญาสัพพัญญูโพธิญาณ เจ้าจิมเตอะ” มีหลักฐานแสดงไว้และคงมีอีกหลายท่านที่ปรารภนาโพธิญาณ แต่ไม่มีหลักฐานแจ้งไว้ ในยุคสมัยของเรานี้ที่ผมได้ยินได้ฟังมาด้วยหูตัวเอง มีอีกหลายองค์ที่ปรารภนาเป็นพระพุทธเจ้า แต่มีบางองค์ได้ลาจากพุทธภูมิมาอยู่ในสวามภูมิก็มี

จึงอยากให้ท่านกลับไปคิดว่า คำอธิษฐานเป็นจริงได้ต้องประกอบด้วยอะไรและอธิษฐานแบบใดจึงจะดี เช่น อธิษฐานที่ประกอบด้วยปัญญา ประกอบด้วยสัญญาประกอบด้วยพยายามหรือเมตตาเป็นอย่างไร ดังนั้นท่านต้องพิถีพิถัน อะไรที่อธิษฐานพลาดไปแล้ว ตั้งใจใหม่ ขอแก้ตัวใหม่ โดยลาอธิษฐานเดิมได้ แล้วอธิษฐานใหม่

ครั้งหนึ่งไปบรรยายที่เมืองเหนือ มีคนหนึ่งอธิษฐานจงเวรไว้กับใครก็ไม่ทราบ ผมไปทราบกระแสความคิดติดลบของเขา จึงพูดจี้ใจเขาว่า “คุณกำลังทำร้ายตัวเองนะ” เขาได้ฟังก็ทำหน้าบิดไปบิดมาด้วยความละอายใจเพราะอธิษฐานผิดจะทำให้ชีวิตตกต่ำ ต้องแก้คำอธิษฐานให้เป็นบวกจึงจะดี

ประสบการณ์ตรงของผู้บรรยาย

อธิษฐานต่างๆ ที่เล่าให้ฟังเป็นเพียงสัญญา จริงหรือไม่ท่านก็ไม่ทราบ เหตุที่ผมไปบวชที่วัดมหาธาตุฯ ฝึกสมณกรรมฐานกับวิปัสสนากรรมฐานเพราะผมไม่เชื่อในพระพุทธศาสนา เช่นเดียวกัน เรื่องต่างๆ ที่ผมเล่าให้ท่านฟังนี้ท่านอาจจะไม่เชื่อก็ได้ ในการไปบวชครั้งนั้นผมอธิษฐานว่า “๓๐ วัน จะทำเต็มที่ ได้แค่ไหนเอาแค่นั้น” ซึ่งผมทำเต็มที่จริงๆ และได้เต็มที่จริงๆ ดังนั้นพอถึงวันที่ ๓๐ เข้าสมาธิอย่างไรก็ไม่เกิดสมาธิ นี่คือแรงอธิษฐาน เหตุ

ที่ผลแรงเพราะตอนนั้นศีลเราบริสุทธิ์ วาจาดีดีลึทธิใจดีดีลึทธิ
อธิษฐานจึงได้ผลตรง

เช่นเดียวกัน เมื่อฝึกถึงวันที่เจ็ด อธิษฐานยอมตายเพื่อให้ได้
ธรรมะ การที่อธิษฐาน เอาชีวิตเข้าแลกนี้ เป็นการอธิษฐานที่
เป็นปรมัตถบารมี ถ้าเป็นอธิษฐานแบบอุปบารมี ก็แค่เอาอวัยวะ
เข้าแลก แต่นี่เอาชีวิตเข้าแลกเป็นอธิษฐานปรมัตถบารมี ซึ่งส่ง
ผลให้ได้เข้าอัมปนาสมาริ ในวันที่เจ็ดนั้นเองทำให้เข้าใจว่าที่เรา
ได้มาอย่างนั้น เพราะเราอธิษฐานไว้อย่างนั้น

จึงสรุปได้ว่า ผมได้ถึงนี้มาเพราะแรงอธิษฐานเมื่อสร้าง
เหตุตรง ทุกอย่างก็เป็นไปตามอธิษฐาน ไม่มีใครมาบอกมาสอน
ว่าต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้อาจเป็นของเก่าของผมก็ได้ ที่ทำให้
ผมไม่ลงต่ำและไม่ทำผิดพลาด มรรคผลจึงเกิดขึ้นเร็ว นี่คือ
ประสบการณ์ตอนที่บวช

เมื่อสามปีที่ผ่านมานี้ ผมได้รับเชิญไปบรรยายที่อีสาน
เข้าไปในป่าเป็นวัดร้าง ชาวบ้านที่นั่นปฏิบัติธรรมกันสงบเสถียร
น่าน่าน่าเลื่อมใสมาก เจ้าอาวาสวัดนั้นเชิญผมไปบรรยายให้เกิด
ศรัทธาปสาทะกับผู้ปฏิบัติธรรม มีสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวผม ในตอน
เย็นนั้นก่อนเวลาบรรยาย ข้อมูลต่างๆ ในสมองกลับเลื่อนหายไปสนิท
เหมือนกะลามาะพร้าวที่วางเปล่าเอาเนื้อออกหมดจนกลวง ผมคิด

ว่าแล้วผมจะเอาอะไรไปพูดให้เขาฟัง สภาวะแห่งความว่างเปล่าเกิดขึ้นกับสมมังก่อนบรรยายธรรมที่วัดร้างในป่าที่บึงกาฬ ผมจึงนิ่งและอธิษฐานว่า ขอให้ผู้รู้ช่วยชี้แนะว่าจะให้ผมทำอย่างไร ประเดี๋ยวเดียว เกิดความรู้ขึ้นมาเหมือนมีเสียงเตือนว่า “เรื่องที่ตั้งใจจะพูดจะบรรยายให้ผู้ปฏิบัติธรรมฟัง ที่เตรียมมาแต่แรก ขอให้ยกไว้ก่อน ขอให้ปูพื้นฐานก่อน”

ท่านจะเห็นว่า เมื่อจิตนิ่งความรู้ต่างๆ ที่เก็บไว้สามารถขุดมาใช้ได้ ผมจึงเปลี่ยนเรื่องที่จะบรรยายโดยปูพื้นฐานก่อนตามเสียงแนะนำดังกล่าว การบรรยายก็สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ในวันรุ่งขึ้นจึงบรรยายตามหัวข้อที่เตรียมมาแต่เดิม ซึ่งมีความลึกซึ้งกว่า

ดังนั้นเมื่อเกิดวิกฤตขึ้น โดยที่เราไม่ทราบว่าจะช่วยตัวเองอย่างไรให้ทำเช่นนี้ คือ อธิษฐานจิต

อีกครั้งหนึ่งที่วัดวังตะกู จังหวัดนครปฐม วันที่ ๑๕ ก.ค. ๒๕๔๒ ผมอยู่เชียงใหม่ ได้รับโทรศัพท์บอกว่า

“อาจารย์คะ ที่ประชุมมีมติว่า การอบรมพระสังฆาธิการ ปฏิบัติกรรมฐานที่วัดวังตะกู เป็นรุ่นแรกจะให้อาจารย์มาบรรยาย ถวายพระสังฆาธิการเรื่องอุปพภาคแห่งกาย”

ผมก็ถามย้อนกลับมาทางโทรศัพท์ ตอนนั้นประมาณสองทุ่ม

ถามเขาว่าหัวข้อนี้แปลว่าอะไร เพราะเปิดพจนานุกรมก็ไม่พบ ผม
รับเรื่องนี้ไว้เป็นเวลาเดือนเศษ เรื่อง “บุพพภาคแห่งกาย” ต่อมา
อีก ๓ วัน จะถึงวันบรรยายผมยังไม่มีความรู้ แล้วก็คิดว่าจะเอา
อะไรไปบรรยายถวายพระสังฆาธิการ ท่านเป็นเจ้าของอวาสทั้งนั้น
ที่มาฟังบรรยายทั้งหมดเกือบ ๒๐๐รูป

คืนนั้นก่อนนอนผมสวดมนต์แล้วได้แม่บุญบารมีให้เจ้าที่
เจ้าทางแล้วเตรียมกระดาษกับดินสอไว้ใกล้ๆ ที่นอน ซึ่งตามปกติ
ผมจะเตรียมไว้เสมอ เพราะความคิดดีๆ มักจะมาตอนกลางคืน
หลังจากสวดมนต์แล้ว แม่ส่วนบุญแล้ว ผมก็กล่าวคำในภาษา
บาลีบทหนึ่งซึ่งผมได้มา ผมกล่าวประโยคบาลีนั้น ๓ ครั้ง อธิษฐาน
ขอท่านผู้รู้จงเมตตาชี้ทางว่าในการบรรยายเรื่องบุพพภาคแห่ง
กายครั้งนี้ ผมควรบรรยายแนวไหน แล้วจากนั้นตอนดึก ข้อมูล
พวกนี้ก็มาเป็นหัวข้อใหญ่ ผมตื่นมาจดไว้กลางดึก แล้วนำมา
พิจารณารายละเอียดแต่ละหัวข้อได้รวบรวมข้อมูลจนถึงวันบรรยาย
ก็เดินทางมาบรรยายได้ตรงตามหัวข้อ และผ่านไปอย่างเรียบร้อย

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แก้วิกฤตของตัวเอง โดยใช้อธิษฐาน
บารมี เมื่อวันที่ ๒๒ ม.ค. ๒๕๔๕ บริษัท แฟรี่แลนด์ จนครสวรรค์
โทรศัพท์ไปเชิญผมมาบรรยาย ซึ่งบริษัทนี้ผมเคยไปบรรยายแล้ว
เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๔ ตอนนั้นมีผู้ฟังประมาณ ๒๐๐ คน แต่ในปี ๒๕๔๕
นี้มีผู้ฟังประมาณ ๕๐๐ คนเศษ ผมได้รับปากจะไปบรรยายเรื่อง

“พลังจิตเพื่อสุขภาพ” พอใกล้ถึงวันบรยาย เริ่มมีอาการเจ็บคอ พอถึงวันบรยายคือ ๒๒ ม.ค. ๒๕๕๕ อาการหนักที่สุดเจ็บจนกลืนน้ำลายยังเจ็บและพูดไม่มีเสียง วันนั้นที่มาถึงบริษัทแพรีแลนด์ เจ้าของบริษัทเข้ามาทักทายสนทนา ชั่วครู่เดี๋ยวก็รีบกลับไป เขาคงสมเพชสภาพของผมมากเมื่อนึกถึงคนรอฟัง ๕๐๐ กว่าคน แล้วผมจะไปพูดอะไรในเมื่อเสียงไม่มี สักครู่ต่อมา มีคนมาบอกว่า นายกเทศมนตรีนครสวรรค์ อยากเข้าพบได้ไหม ผมบอกว่าได้ เขาก็เข้ามาคุยประเดี๋ยวก็ลากลับออกไป เขาคงจะสมเพชสภาพของผมเช่นกัน

ผมมานึกดูว่า ผมจะต้องบรยายตอน ๖ โมงเย็น แล้วจะเอาอะไรไปพูด แม้ใจเต็มร้อยแต่เครื่องมือคือเครื่องขยายเสียงไม่ดี แต่ผมไม่ได้หวั่นไหวมีความนิ่ง ผมตั้งจิตอธิษฐานถึงพระโมคคัลลานะ และบริวารว่า “ใจผมเต็มร้อยแต่ขอให้ท่านช่วยเหลือเรื่องนี้ให้สื่อสารกันได้ด้วยเถิด”

พอเริ่มบรยาย มีน้ำอุ่นมาให้ ๑ แก้ว ผมลองจิบดูแก้วที่ ๒ แก้วที่ ๓ เสียงเริ่มมาดีขึ้นเรื่อยๆ ผมจึงบรยายได้อย่างราบรื่น ขณะบรยายไม่เคยนึกเลยว่าเรื่องนี้จะอุปสรรค จึงบรยายจนจบ ๒ ทุ่มครึ่งพอดี

บรยายจบเขาเชิญผมไปพักที่หาดเสลา อำเภอเก้าเลี้ยว

เป็นเรือนไทยโบราณในสวนริมแม่น้ำเจ้าพระยา ผมไปนอนอยู่คนเดียว เขาบุ้ที่นอนให้ก่อนนอนคิดว่านี่เป็นที่นอนที่ครูบาอาจารย์ที่เราเคารพนับถือท่านนอนมาก่อน ผมจึงไม่นอนบนที่นอนนั้น แต่ลงไปนอนด้านล่าง ปล่อยให้ที่นอนนั้นว่างไว้ ผมเร็วมากในเรื่องนี้ เมื่อสัมผัสได้ด้วยจิตก็รู้ว่าต้องทำอะไรถึงว่าวันนั้นราบรีนด้วยดี

เรื่องคาถาบาลีที่ใช้อาราธนาผู้รู้มาช่วยนั้น ผมไม่กล้าใช้พร่ำเพรื่อถ้ายังช่วยตัวเองได้ ผมจะไม่ใช้เพราะผมรู้ว่าเรื่องนี้ไม่ธรรมดา เหมือนการใช้คอมพิวเตอร์ ถ้าท่านมีรหัสก็จะเปิดใช้ได้ คาถานี้เป็นเหมือนรหัสผ่านให้เราสามารถติดต่อกับใครสักคน ที่สติปัญญาเต็มเปี่ยม และสามารถมาช่วยเหลือเราได้ใญามวิภุต

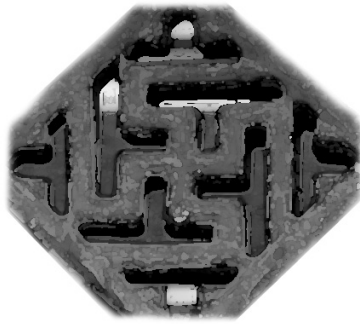
เปรียบเทียบกับการเล่นทางไกล หรือการประชุมทางไกลในสมัยนี้มีมานานแล้ว เพียงแต่ว่าเครื่องส่งของเราดีพอหรือไม่ ถ้าเครื่องส่งของเราแรงเขาสามารถรับได้และถ้าเขาส่งมาในความถี่เดียวกัน ก็ได้ผล เช่น โทรทัศน์ช่อง ๕ ส่งไปเชียงใหม่เปิดดูช่อง ๗ จะได้ภาพช่อง ๕ ไหม ก็ไม่ได้เพราะคนละความถี่กัน

ด้วยเหตุนี้ เราต้องทำคลื่นของเราให้ตรงกันจึงจะรับได้ ในครั้งพุทธกาลพระมหากัสสปะอาพาธ พระพุทธเจ้าท่านไปสวดโพชฌงค์ปริตรถวายพระมหากัสสปะหายอาพาธ เช่นเดียวกันเมื่อพระพุทธเจ้าอาพาธ สาวกทั้งหลายไปสวดโพชฌงค์ปริตร

ถวายพระพุทธเจ้าก็หายอาพาธ สมมุติถ้าผมป่วย คุณมาสวด
โพชฌงค์ให้ผมฟังจนจบผมจะหายไหม ไม่หายหรือครับ เพราะ
เครื่องรับไม่ดี ความถี่ของคลื่นจิตไม่ตรงกัน

ดังนั้นจิตของท่านขอให้จูนคลื่นดีไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะ
เป็นไปตามที่เราปรารถนา ตามที่เราอธิษฐาน

การบรรยายขอจบลงเพียงแค่นี้.

ประวัติ ดร.สนอง วรอุไร

มีความรู้ทางโลกระดับปริญญาเอก ด้านวิทยาศาสตร์
สาขาไวรัสวิทยา จากมหาวิทยาลัยลอนดอน ประเทศอังกฤษ

ต้องการพิสูจน์ลัทธิธรรมขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
จึงอุปสมบทและปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
กับพระเทพสิทธิมุนี (ท่านเจ้าคุณโชดก ป.ธ.๙)
ที่คณะห้า วัดมหาธาตุฯ

จากพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์...มีประสบการณ์ทางจิต
รู้...เห็น...เข้าใจ...และเข้าถึงลัทธิธรรมของพระพุทธองค์
ที่อยู่เหนือการรับรู้ทางประสาทสัมผัส...
และวิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถอธิบายได้
แต่รู้ได้...เข้าใจได้...สัมผัสได้ด้วยจิต...ญาณปัญญา

หลังเกษียณอายุราชการ จากการเป็นอาจารย์ มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่

จึงอุทิศชีวิตเพื่อจาริกเผยแผ่ธรรม
ชี้ทางสว่างให้มรชาวาสและพระสงฆ์
ด้วยจุดประสงค์ไม่ให้นำชีวิตสู่อบายภูมิ

รายนามผู้ร่วมศรัทธา พิมพ์ครั้งที่ ๑

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑	คุณจำนุญ จิตะฐาน	๒๓,๖๐๐
๒	ผู้ไม่ประสงค์ออกนามหลายท่าน ในงานธรรมบรรยาย ๑๕/๕/๘๘	๒๐,๐๙๐
๓	คุณศตปียา เพชรรัตน์	๑๐,๐๐๐
๔	คุณวงศ์วิภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และครอบครัว	๑๐,๐๐๐
๕	คุณธนวรรณ เตชะสันติสุข	๑๐,๐๐๐
๖	คุณสุทัศน์ รุ่งวัฒนภักดี	๙,๐๐๐
๗	ทพญ.วาณี พูนศักดิ์ และครอบครัว	๙,๐๐๐
๘	คุณอุดม อุดมปัญญาวิทย์	๖,๐๐๐
๙	คุณสุวรรณี เลื่อนฉวี	๖,๐๐๐
๑๐	คุณนรินทร์-คุณธีรประภา เศวตประวิษฐกุล	๕,๘๐๐
๑๑	คุณบุญเกียรติ-คุณรัตนา ศิริธรรมรักษ์ และครอบครัว	๕,๐๐๐
๑๒	คุณหงสนาด ประชาภิตติกุล	๕,๐๐๐
๑๓	อาจารย์วิชาพร วิริยะชัย และเพื่อน	๓,๐๐๐
๑๔	คุณสกล เอี่ยมสินทรัพย์ คุณนันทพร สมเจตน์ และลูกๆ	๓,๐๐๐
๑๕	คุณสุวรรณา จิราวรรณสถิตย์ และครอบครัว	๒,๕๐๐
๑๖	คุณเศวท รักรธรรม	๒,๕๐๐
๑๗	คุณณัฐกรณ ขันดี	๒,๔๐๐
๑๘	คุณอินทิรา สิทธิสรเดช	๒,๐๐๐
๑๙	ดร.สนอง - คุณทวีศรี วรอุไร	๒,๐๐๐
๒๐	คุณพ่อฉัตร - คุณแม่บุญเลื่อม กลิ่นสุวรรณี	๒,๐๐๐
๒๑	ด.ญ.กมลมาศ - ด.ญ.กมลกานต์ สมุทรรัตนกุล	๒,๐๐๐
๒๒	คุณขັນ-คุณวีระวรรณ แยมขยาย และครอบครัว	๒,๐๐๐
๒๓	พลโทวรเดช - คุณวิสาขา ภูมิจิตร	๒,๐๐๐
๒๔	คุณชานนท์ สิทธิไพศาล	๒,๐๐๐
๒๕	อ.ทวีศักดิ์ ครูจิตธรรม	๒,๐๐๐

รายนามผู้ร่วมศรัทธา พิมพ์ครั้งที่ ๑

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๒๖	คุณชูศักดิ์ นวมงคลกุล	๒,๐๐๐
๒๗	คุณธนู เสวตศรีถวัลย์	๒,๐๐๐
๒๘	คุณเน้ฐรภา พรสมบัติเสถียร	๒,๐๐๐
๒๙	คุณอรทัย ภูวเศรษฐ์	๒,๐๐๐
๓๐	คุณชัยสิทธิ์ - คุณธนวรรณ เอกสิทธิ์พงษ์	๑,๕๐๐
๓๑	คุณสอ สันตยานนท์	๑,๕๐๐
๓๒	คุณสมชาย - คุณบุญรัตน์ กิติคุณ	๑,๕๐๐
๓๓	คุณนันทรี - คุณสุษณี - ด.ญ.ณัฐนิช ด.ช.ณัฐภัทร สันติเมธวีรุฬ	๑,๕๐๐
๓๔	คุณพจน์ จีราวรรณสถิตย์	๑,๒๕๐
๓๕	คุณวรา จีราวรรณสถิตย์	๑,๒๕๐
๓๖	คุณชัชณี จีราวรรณสถิตย์	๑,๒๕๐
๓๗	คุณอุไรวรรณ จุลศักดิ์เมธี	๑,๒๐๐
๓๘	กลุ่มพี่ประไพ ปตท.สม.	๑,๒๐๐
๓๙	คุณวรรณฤดี ศิริคุปต์ และคุณชลเสก เกตอนันต์	๑,๑๐๐
๔๐	คุณจิรายุ ครามะคำ และครอบครัว	๑,๐๐๐
๔๑	คุณวารารณ จิตรศิลป์เจริญ และครอบครัว	๑,๐๐๐
๔๒	คุณพิชัย - คุณสมศรี อติรักษพาณิชย์ ครอบครัวและเพื่อน	๑,๐๐๐
๔๓	คุณวสันต์ - คุณน้อย วิฑูรากร	๑,๐๐๐
๔๔	คุณศรีสวรรค์ สุนทรานันน และลูกชาย	๑,๐๐๐
๔๕	คุณเฉลิมพันธุ์ สัมพันธ์ และครอบครัว	๑,๐๐๐
๔๖	คุณแม่เรณู สัมพันธ์	๑,๐๐๐
๔๗	คุณนิรมล คุระชะวา	๑,๐๐๐
๔๘	คุณทศพล - คุณวิมล บวรธรรมรัตน์	๑,๐๐๐
๔๙	คุณสุดาร์ตน์ มั่นทรัพย์ทวี	๑,๐๐๐
๕๐	คุณเจนจิรา นวมงคลกุล	๑,๐๐๐

รายนามผู้ร่วมศรัทธา พิมพ์ครั้งที่ ๑

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๕๑	คุณเจนจรรยา นวมงคลกุล	๑,๐๐๐
๕๒	คุณเจนชัย นวมงคลกุล	๑,๐๐๐
๕๓	คุณนันทนา มั่นเศรษฐวิทย์	๑,๐๐๐
๕๔	คุณศิริพงษ์ กมลชัยวานิช	๑,๐๐๐
๕๕	คุณวิจิต ตั้งสุขนรินทร์	๑,๐๐๐
๕๖	คุณจิตรลดา วีระวัฒน์	๑,๐๐๐
๕๗	คุณอุทัยวรรณ ปานช่าง	๑,๐๐๐
๕๘	คุณปรียานุช ศิลากรณ	๑,๐๐๐
๕๙	คุณจนิศรา คັນธมานนท์และคุณวิทิตา วัฒนกุล	๑,๐๐๐
๖๐	พลเรือโทพะเอิบ สดับบัณฑิตย์ และครอบครัว คุณแสงทอง - ด.ญ.ชนิกันต์ เจนศิริพาณิชย์	๑,๐๐๐
๖๑	คุณโชติช่วง - คุณเกศินี ทรงเจริญ	๑,๐๐๐
๖๒	คุณสายสุนีย์ แสงนิ่มนวล	๑,๐๐๐
๖๓	คุณกานตา จารุงศา	๑,๐๐๐
๖๔	คุณสุวรรณา - คุณกิตติชัย ชินาธิวร	๑,๐๐๐
๖๕	คุณพรพิศ จิราวรรณสถิตย์	๑,๐๐๐
๖๖	คุณธีระศักดิ์ มงคลวรวัฒน์	๑,๐๐๐
๖๗	คุณเกียรติศักดิ์-คุณพัชรา ธรรมลิขิตชัย	๖๐๐
๖๘	คุณศิริณา สันติทรัพย์กุล	๖๐๐
๖๙	พ.ต.ท.ชาลี ทองอุ่น, คุณวรรณา - คุณประดิษฐ์ - คุณยศพัฒน์ - คุณรณภฤต จูดีประเสริฐ	๕๐๐
๗๐	คุณนพณา รัตนปราการ	๕๐๐
๗๑	คุณประอร จิราวรรณสถิตย์	๕๐๐
๗๒	คุณจิตติอร ฤกษ์วิเชียร	๕๐๐
๗๓	คุณพรมณี ชลอรกุลธำรง	๕๐๐
๗๔	คุณศุภวัฒน์ จิราวรรณสถิตย์	๕๐๐
๗๕	คุณจักรกฤษ จิราวรรณสถิตย์	๕๐๐

รายนามผู้ร่วมศรัทธา ทิมพ์ครั้งที่ ๑

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๗๖	คุณอาจันต์ จิราวรรณสถิตย์	๕๐๐
๗๗	คุณจักรพัชร์ จิราวรรณสถิตย์	๕๐๐
๗๘	คุณปฐมชัย จิราวรรณสถิตย์	๕๐๐
๗๙	คุณรุ่งแสง แซ่เจิน	๕๐๐
๘๐	ด.ช.ศุภสิทธิ์ แสงพิทักษ์	๕๐๐
๘๑	คุณเพิ่มพงศ์ - ด.ช.เอกสิทธิ์ ธนพิพัฒน์สัจจา	๕๐๐
๘๒	คุณจิตลิริ - คุณเสาวนิตย์ เฟื่องทองวงษ์	๕๐๐
๘๓	คุณอรนุช ธนกิจลีลาเจริญ	๕๐๐
๘๔	คุณศิวีสัน ตั้งชนะนันท์, คุณลิตา สุขสมบัติ	๕๐๐
๘๕	คุณศรีจันทร์ มั่งรัตนะ	๕๐๐
๘๖	คุณเลิศชัย นาคสุข	๕๐๐
๘๗	รศ.ดร.สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์	๕๐๐
๘๘	รศ.ณรงค์ มั่นเศรษฐวิทย์	๕๐๐
๘๙	คุณสมทรง กนิกันันต์	๔๕๐
๙๐	คุณเรณูภา พันทวีศักดิ์	๓๐๐
๙๑	คุณชวนชม พาพล	๓๐๐
๙๒	คุณจิรภัทร มงคลวรวัฒน์	๒๕๐
๙๓	คุณปิยวัฒน์ มงคลวรวัฒน์	๒๕๐
๙๔	คุณศิริพิญ	๒๐๐
๙๕	คุณงามตา วัฒนศิลป์	๒๐๐
๙๖	คุณนงเยาว์ พิณีพิศ	๒๐๐
๙๗	คุณลุงพล - คุณปানা	๒๐๐
๙๘	คุณเกษม - คุณจิตลาวัลย์ วิชิตะกุล และครอบครัว	๒๐๐
๙๙	คุณลัดดา อร่ามวานิชย์	๒๐๐
๑๐๐	คุณกัลยา อริยฉัตรกุล	๒๐๐
๑๐๑	คุณเน้จุกมล ยิ้มจันทร์	๒๐๐

รายนามผู้ร่วมศรัทธา ทิมพ์ครั้งที่ ๑

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๐๒	คุณมรุเดช - คุณจรียา ปุณประเสริฐ	๒๐๐
๑๐๓	คุณถายชัย - คุณจรรณี มหมณีขจร และครอบครัว	๒๐๐
๑๐๔	คุณไพเราะ สุพรรณพันธ์	๒๐๐
๑๐๕	คุณน่าน ศรีสมบัติ	๒๐๐
๑๐๖	คุณไพฑูรย์ ชาวเรือง	๑๐๐
๑๐๗	คุณสรารัฐ นาครัชตะอมร	๑๐๐
๑๐๘	คุณยุพิน พูลเกตุ	๑๐๐
๑๐๙	คุณธำรา อนุโชติ	๑๐๐
๑๑๐	คุณอำพร ทองสุข	๑๐๐
๑๑๑	คุณวิจิตร บุญศรี และสามี	๑๐๐
๑๑๒	คุณกัณทิมา กลิ่นชื่น	๑๐๐
๑๑๓	คุณสุวิภา กลิ่นสุวรรณ	๑๐๐
๑๑๔	คุณเกศรัตน์-คุณชนก กลิ่นสุวรรณ	๑๐๐
๑๑๕	คุณนงนุช วรรณสุข	๑๐๐
๑๑๖	คุณสุพรรณมา ผลพานิชเจริญ	๑๐๐
๑๑๗	คุณสุริสา-คุณยศภัค อมาตยกุล	๑๐๐
๑๑๘	คุณจันทร์ ศรีคำ	๑๐๐
๑๑๙	คุณพัชรา ศรีเมฆานนท์	๖๐
๑๒๐	คุณเพ็ญศรี ปานูราช	๔๐
รวมสุทธิ		๒๑๓,๓๘๐

ท่านใดสนใจปรารถนามีไว้ศึกษา โปรดติดต่อ

ชมรมกัลยาณธรรม: 100 ถ.ประโคนชัย ต.ปากน้ำ อ. เมือง จ.สมุทรปราการ 10270

โทรศัพท์ 02-702-7353 ,02-702-9624 ,01-257-8435 และ 01-420-7684

Contact Address : Kanlayatam Group , 100 Prakhonchai Road,
Tambon Paknam , Amphoe Muang , Changvad Samutprakarn.

Tel: 02-702-7353 ,02-702-9624 ,01-257-8435 and 01-420-7684

www.kanlayanatam.com